

Giới thiệu Ông Xã Là Giáo Sư

Truyện Ông Xã Là Giáo Sư của tác giả Tử Tuyền là một câu chuyện tình hài hước của một cô gái lạnh lùng và một anh chàng giáo sư thật táo bạo.

Cô được mọi người đánh giá là không có điểm nào xinh cả, nhưng dưới con mắt của anh, cô là một người thật dễ thương. Vì anh đã yêu nên lúc nào cũng nghĩ cô dễ thương chẳng?

Anh còn dám nhận cô là bạn gái và ôm eo cô... Càng khó chịu nhất chính là, anh ta rõ ràng có ý đồ với cô... Liệu cô và anh có thể có một cuộc tình đẹp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thời tiết giữa mùa hè, Đài Loan tựa như một cái lò lửa lớn, nhiệt độ cao thật đáng sợ. Hơi di chuyển một chút, lập tức mồ hôi đầm đìa nhễ nhại, cơ thể sẽ rất dính. Tôi ghét cái cảm giác dính dính này, thật là khó chịu. Vì vậy tôi không thích mùa hè.

Lấy chìa khóa ra, mở cửa vào nhà, việc đầu tiên là mở máy lạnh. Wow! Thực sự mát mẻ, loại bỏ một nửa cái cảm giác nóng. Tôi phải cảm ơn người phát minh ra máy điều hòa, ông đã đem lại hạnh phúc cho rất nhiều người.

Ném ba lô qua một bên, tôi nằm lên giường, tận hưởng giây phút thoải mái này.

Tôi bị mắc kẹt trong kỳ thi thắm khốc cuối kỳ, và cuối cùng trong chục phút trước mọi thứ đã kết thúc. Tôi không giống những học sinh khác, mỗi lần kỳ thi kết thúc liền hẹn bạn tốt ba năm tụ tập, đi ra ngoài chơi ăn uống vui vẻ cả buổi, đây không phải là tính cách của tôi. Tôi phải làm chính là bù lại những ngày thiếu ngủ nghiêm trọng. Quảng thâm ở vầng mắt khiến tôi như con gấu trúc giống như đang kháng nghị tôi, đây là kết quả của những ngày nhồi nhét ôn thi, nước đến chân mới nhảy. Tuy nhiên thời gian tới tôi vẫn sẽ phải như vậy, vì vậy cuộc kháng nghị không hiệu quả.

Ngẫm lại, tôi đến thành phố đã ba năm. ddd.llqqdd

Lúc mới đến thành phố, đập vào mắt tôi là những tòa nhà cao tầng và tốc độ nhanh chóng của cuộc sống. Tôi cảm thấy thành phố này hoàn toàn xa lạ với tôi. Ở tại nơi ồn ào nhộn nhịp này, tôi lo sợ rằng tôi sẽ bị chìm ngập, vì vậy tôi muốn lẩn tránh trong nhà.

Nhưng tôi không thể

Tôi đã chờ đợi một thời gian dài, để thoát khỏi nhà, sau lại có thể vì điểm này mà thất bại vô ích? Vì vậy, tôi đã cố gắng chấp nhận, cố gắng loại bỏ thói quen, thời gian liền thấm thoát trôi qua. Ba năm, cũng không đủ để ảnh hưởng hoặc thay đổi ý nghĩ của tôi.

Ngôi nhà đó, không có chỗ cho sự tồn tại của tôi.

Năm ấy khi tôi bốn tuổi, mẹ của tôi đã chết vì bệnh tật. Để chăm sóc tôi, cha đã cố gắng kiếm tiền cho tôi ăn học, nhưng tôi muốn không phải cái này.... Tôi muốn là sự ấm áp của gia đình.

Khi học tiểu học, tôi chỉ có một mình, mỗi ngày tan học về nhà, chào đón tôi là một căn nhà trống vắng.

Trong một ngày, thời gian gặp mặt cha không đến năm giờ. Trách nhiệm của cha tôi chính là cho tôi tiền sinh hoạt và ký tên trên bảng điểm. Ngày lễ của cha, là ngày hạnh phúc nhất của tôi, bởi vì ít nhất tôi có thể nói vài lời với cha, thỉnh thoảng cha gật đầu đồng ý đưa tôi ra ngoài chơi.

Tôi không oán hận cha, bởi vì tôi biết cha nỗ lực vì tôi, nên tôi cũng cố gắng làm con ngoan để cha không phải lo lắng. Hai cha con chúng tôi vẫn sống nương tựa lẫn nhau, cho đến khi người phụ nữ kia xuất hiện.

Ngày đầu tiên của năm đó, một ngày, cha đưa một người phụ nữ trở về.

Vừa vào cửa. Tôi liền nhìn thấy cha và người phụ nữ kia ôm nhau, thấy tôi trở về mới hoảng loạn tách ra. Không đợi tôi mở miệng, cha liền lập tức nói: "Tiểu Tuyết, lại đây gặp gỡ di Ki".

Mặc dù có nghi ngờ trong lòng, nhưng tôi không thể không lễ phép. Tôi nhu thuận chào di. Kỷ Uyển Linh - tên của người phụ nữ đó, di đến gặp tôi và nói: "Tiểu Tuyết đúng không? Ba của con thường nhắc tới con nha! Anh ấy nói với di rằng con vô cùng xinh đẹp, hiện tại vừa thấy quả nhiên là thật sự."

Tôi không cảm ơn sự khen ngợi của di đối với tôi, chỉ là yên lặng nhìn di.

Ngũ quan của di xinh xắn, cái nhìn tinh tế, có một khí chất quý phái.

Chỉ cần lắng nghe lời nói của dì, liền thấy mối quan hệ của cha và dì ấy dường như không bình thường? Tôi đoán vậy.

Tại thời điểm này, cha khẳng định suy đoán của tôi là đúng.

"Tiểu Tuyết, cha và dì Kì muốn kết hôn."

Khối bom màu đỏ lớn như vậy không hề báo động trước liền ném về phía tôi, và người ném dĩ nhiên là người cha thân yêu nhất của tôi? Trái tim tôi tại thời điểm đó như bị vỡ nát.

"Vậy sao?" Đầu óc của tôi rất hỗn loạn, chỉ nói ra hai chữ này.

"Đột nhiên nói cho con biết, là lỗi của chúng ta, hy vọng con sẽ hiểu." Ánh mắt của cha ở trên người tôi. dddllqqddd

Tôi nhìn cha mình, lại nhìn Kì Uyển Linh, ánh mắt bắn khoắn nhìn hai người. Tôi không còn cách nào tiếp thu bất ngờ của cha dành cho tôi, thậm chí oán hận cha vì sao quyết định kết hôn, cuối cùng mới cho tôi biết sự tồn tại của người phụ nữ đó, chẳng lẽ tôi là người ngoài sao?

Tôi biết bọn họ đang chờ tôi, chờ câu trả lời của tôi.

"Chúc mừng." Cha và cô ta rõ ràng đều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng - "Tôi sẽ không kêu dì là mẹ, con nghĩ hẳn là hai người có thể hiểu." Mẹ của tôi chỉ có một, tôi sẽ không nhận người khác là mẹ.

"Tiểu Tuyết, không sao, cha và dì không bắt buộc con." Cha nói.

Dì Kì ở một bên cũng mở miệng nói: "Chỉ cần con có thể chấp nhận dì là tốt rồi, xưng hô dĩ chẳng sao. Cảm ơn con, Tiểu Tuyết."

Đột nhiên, tôi cảm thấy dường như tôi đã làm được một việc tốt.

Từ nay về sau, cuộc sống của hai người đã gia nhập thêm một người khác.

Mỗi ngày trôi qua cũng không có nhiều thay đổi, chỉ là ba bữa không cần ăn ở ngoài, tôi và cha đứng giờ về nhà ăn cơm như thế mà thôi. Tôi vẫn một mình cô độc, trong lúc đó tôi cùng với dì Kì duy trì lễ nghi cơ bản.

Có lẽ quen với việc độc lập từ nhỏ, theo cách nói tiêu cực là tôi đã quen nếp sống một mình. Tôi không muốn có quá nhiều tiếp xúc với mọi người. Tôi biết dì Kì muốn quan tâm tôi nhiều hơn một chút, nhưng tôi thực sự không cần.

Một năm sau, hy vọng của tôi trở thành sự thật. Dì Kì đã sinh một đứa con trai cho cha tôi và tôi có nhiều hơn một đứa em trai. Bây giờ sự quan tâm và chăm sóc của họ đều ở trên người em bé. Mà tôi, càng trở nên trầm mặc.

Ở trường Trung học, tôi bị áp lực thi đỗ làm cho không thở nổi. Tôi càng lúc càng cảm thấy không hợp với gia đình. Khi bọn họ mang theo cục cưng ở công viên chơi đùa, tôi lại ở trên trường học phụ đạo nhàm chán. Buổi tối, sau khi kết thúc học bổ túc trở về đến nhà, nhìn thấy một nhà ba người hòa thuận vui vẻ. Tôi bắt đầu biết rằng ngôi nhà này không cần sự hiện diện của tôi. Vì vậy, tôi quyết định muốn chạy trốn.

Tôi cố gắng chăm chỉ đọc sách học bài, hy vọng có thể đậu đại học, để nắm bắt cơ hội này, và sau đó ra khỏi ngôi nhà này. Kết quả là, tôi đã làm được.

Ba năm, tôi ít khi liên hệ với gia đình, số lần về nhà có thể đếm trên đầu ngón tay. Tôi thậm chí không nhớ rõ em trai của tôi thế nào.

Quên đi, đừng nghĩ. Bây giờ điều quan trọng nhất là nhanh ngủ một giấc, ngày mai bắt đầu tìm một công việc để làm. Bởi vì nghỉ hè, công việc dạy kèm không cần làm, vì vậy tôi phải tìm một công việc khác.

Sau khi quyết định như vậy, tôi từ từ đi vào giấc ngủ.

☆ ☆ ☆

"Champs Elysees", địa điểm công việc mới của tôi, một quán cà phê.

Tôi làm việc tại đây đã hơn nửa tháng, đồng nghiệp của tôi ở đây khá tốt với tôi, sẵn sàng dạy cho tôi, cho nên tôi rất nhanh có thể hòa nhập. Công việc chính của tôi là giúp khách gọi món, thanh toán cho khách, rửa bát chén những điều này khá dễ dàng.

Vào hai giờ chiều, mặt trời như một quả cầu lửa treo trên bầu trời, thời tiết khá nóng.

Tại thời điểm này, các cửa hàng không có nhiều khách, tôi và hai đồng nghiệp khác được nghỉ một lát.

"A Tình, bạn đoán hôm nay người kia có tới hay không?" Câu hỏi người khác, một đồng nghiệp của tôi - Phương Chi Lăng, được hỏi đương nhiên là một người đồng sự khác, cô ấy tên là Lý Tình.

"Hẳn là sẽ không. Mỗi ngày, hẳn không phải đều đứng giờ đến báo danh sao?" Lý Tình ngược lại hỏi tôi: "Giang Tuyết, bạn nghĩ sao?"

Họ đang nói về "Người kia" chính là một người đàn ông. Bắt đầu từ mười ngày trước, người đàn ông này mỗi ngày đứng giờ vào lúc 2h30 sẽ đến, vị trí ngồi là góc cửa sổ, tùy ý chọn một thức uống, liền như thế ngồi hai giờ đồng hồ mới rời đi. Hình thức này lặp đi lặp lại mỗi ngày, đã được mười ngày.

Như một người kỳ lạ, đương nhiên chúng tôi mới chú ý đến anh ta.

Tôi mỉm cười với Lý Tinh. "2h30, tự nhiên sẽ biết, hà có gì phải đoán chứ?"

Bởi vì công việc này, tôi cười nhiều hơn; cũng không thể lấy gương mặt không chút biểu tình đi đối mặt với khách.

"Như vậy mới không buồn chán a!" Lý Tinh cãi lại.

"Đúng vậy! Đúng vậy!" Chi Lăng nói giúp Lý Tinh. "Tôi cảm thấy như vậy rất phần khích nha."

Cả hai đều thông đồng cùng nhau, tôi cũng không muốn cùng họ tranh luận. Hơn nữa tranh luận việc này cũng không tác dụng gì. Vì vậy, tôi không trả lời họ.

Họ cùng tôi ở chung hơn nửa tháng, hơi chút hiểu rõ tính tình của tôi. Biết tôi không muốn nhiều lời, liền thức thòi mà không hề mở miệng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng cũng đến 2h30.

Hai người này tập trung nhìn thẳng cửa tiệm không tha, muốn nhìn một chút người kia rốt cuộc có tới hay không. Tôi tuy là không giống họ khoa trương thế, nhưng tôi muốn biết người kia có hay không nghị lực, mỗi ngày đứng giờ đến đây. Mắt của tôi không nhắm một đích nhìn về phía cửa tiệm.

Tiếng chuông kêu vang, thân ảnh quen thuộc đẩy cửa tiến vào.

"Hoan nghênh quý khách." Ba người chúng tôi bình thường giống nhau nói, nhưng giọng nói trên lại hơn một chút hưng phấn.

Anh ta như thường ngày hướng tới cái bàn kia gần như vị trí thuộc về anh ta. Mà tôi đi theo phía sau anh ta, chuẩn bị làm công việc của tôi.

Chờ anh ta ngồi xuống, tôi đưa menu cho anh ta, để anh ta chọn món.

Anh ta tựa hồ đối với nội dung không hề quyết định, đem menu lật tới lật lui. Tôi ở một bên chờ anh ta đồng thời cũng bắt đầu đánh giá anh ta. Có lẽ vừa mới cùng đồng nghiệp bàn tán liên quan đến anh ta, nên tôi đối với anh ta nổi lên một tia hiếu kỳ.

Anh ấy trông khá đẹp, một đôi mắt sâu mà sáng ngời, mũi cao, đôi môi mỏng và gợi cảm, tôn lên ngũ quan hoàn mỹ. Không thể phủ nhận rằng, anh ta là một người đàn ông xuất sắc, chắc chắn có nhiều phụ nữ đối với anh ta ngu muội.

Nhưng tại sao tôi cảm giác được anh ta không vui? Chuyện gì làm anh ta không vui chứ? Tôi cứ nghĩ, tôi hoàn toàn say sưa.

"Tiểu thư? Tiểu thư?"

Cúi đầu nặng nề tiếng nói truyền vào trong tai tôi, làm cho tôi phục hồi tinh thần.

"Thực xin lỗi. Xin hỏi anh dùng gì?" Chết tiệt, tôi như thế ở trước mặt anh ta thất lễ.

Anh ta lộ ra một nụ cười ôn nhu. "Không sao. Phiền lòng bạn, tôi muốn một ly cà phê."

Tôi rất nhanh ghi lại, sau đó rời đi.

Trở lại quầy bar, bàn giao một chút, tôi bắt đầu tự kiểm điểm chính mình.

Vì sao tôi muốn đi tìm tôi một người đàn ông tôi không biết? Đây không phải là tôi luôn luôn thờ ơ với những nghĩ ngợi hay sao. Anh ta không vui, tôi liên quan gì?

Trog những năm qua, tôi dùng đến "sự thờ ơ" bọc chính mình. Đối với bất cứ chuyện gì, tôi khống chế chính mình không cần có nhiều cảm xúc; đối với bất luận kẻ nào tôi không có dư thừa tình cảm. Khóc lớn cười to, lại càng không có khả năng.

Sẽ không, mình chỉ là nhất thời, mới có thể bị anh ta tác động một tia hứng thú. Không sai, nhất định là như vậy.

Không bao lâu, Lý Tinh mang cho tôi một ly cà phê lại lần nữa đi về phía anh.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt như có điều cần suy nghĩ.

Tôi cẩn thận đặt cà phê xuống, không muốn quấy rầy anh ấy.

"Chi Lăng, anh ta quả nhiên lại tới."

"A Tinh, bạn nghĩ có phải anh ta là kẻ có tiền? Nếu không thì làm sao chiều nào cũng đến nơi này, anh ta không cần làm việc sao?"

"Rất có thể."

Trở lại quầy bar, tôi nghe được họ nói rất đúng.

"Oa, kẻ có tiền, bộ dạng lại đẹp trai, thật sự là bạn trai lý tưởng." Chỉ Lăng giọng điệu tràn đầy ngưỡng mộ.

"Bạn à! Đừng ảo tưởng, mọi người sẽ nghĩ thế nào về bạn." Lý Tình gọi Chỉ Lăng một chậu nước lạnh.

Chỉ Lăng ầm ức nói: "Tôi không được, lẽ nào sẽ vừa ý bạn?"

"Yên tâm, ta có thể tự mình hiểu lấy." Lý Tình đáp lại một câu.

Tôi nhìn họ cãi nhau qua lại, cách thông minh là không gia nhập cuộc chiến.

Ai dè, Lý Tình lại nói một câu: "Tôi nghĩ Giang Tuyết có khả năng."

Hai người rất có ăn ý mà nhìn về phía tôi.

"Đúng vậy à! Giang Tuyết nhìn xinh đẹp, lại có tính khí, nhất định sẽ thu hút không ít các chàng trai." Chỉ Lăng hòa theo Lý Tình. Lúc này, hai người họ lại đứng cùng một phe.

Vào mùa hè này, tôi – Hạ Giang Tuyết có thể được coi trọng? Họ rất để mắt tôi.

"Các chị suy nghĩ nhiều quá. Em cùng anh ta cũng không biết nhau, chúng em trong lúc đó không có cùng xuất hiện." Tôi thân nhiên mà nói ra những lời này, hy vọng họ có thể ngừng nói đề tài nhảm chán này.

Nhưng Lý Tình không hề hiểu được dụng ý của tôi.

"Muốn biết còn không đơn giản? Hiện tại đi tới chào hỏi, không phải biết?"

"Đúng vậy! Đúng vậy!"

Tôi cảm thấy tình huống này có chút buồn cười, họ còn muốn giúp tôi nối dây tơ hồng?

"Không cần, các chị không cần lo lắng cho em."

Lý Tình còn muốn nói cái gì, lại bị ánh mắt của tôi làm cho ngăn lại.

"Cảm ơn các chị, nhưng thật sự không cần." Nói xong tôi liền rời khỏi quầy bar, giúp khách tính tiền. Tôi là không cần quá nhiều tình cảm.

Khi bước vào tháng chín, gần đến mùa thu, khí hậu không quá nóng, vào buổi chiều luôn luôn có một chút luồng gió nhẹ nhàng. Mà trường học cũng bắt đầu khai giảng.

Tôi không nghỉ làm ở quán cà phê. Các khóa học ít, công việc dạy kèm được xếp vào buổi tối, làm một công việc vào buổi chiều nhàn rỗi cũng tốt.

Trong khi hoàn thành hai tiết học, tôi chuẩn bị đi đến thư viện trong khoảng thời gian này trước khi đi làm buổi chiều.

Thư viện vẫn là chỗ mà tôi yêu thích nhất, có thể đọc sách này nọ, có thể ngủ, nhất là có máy điều hòa miễn phí. Vì vậy, có thời gian, tôi liền đi tới nơi này.

Tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, tôi bắt đầu đọc một vài cuốn tiểu thuyết. Không bao lâu, tôi đã mê mụ trong thế giới sách.

"Giang Tuyết, Giang Tuyết."

Tiếng gọi làm cho tôi trở lại hiện thực, tôi ngẩng đầu nhìn xem ai là chủ sở hữu của giọng nói ấy.

Là Tâm Đồng.

Cô ngồi xuống bên cạnh tôi. "Tôi rốt cục cũng tìm được bạn."

"Chuyện gì?" Tôi hỏi cô.

"Ừ....." Tâm Đồng hình như có chút do dự.

Kỳ lạ, tôi biết Dương Tâm Đồng không phải như thế.

Tâm Đồng là một trong số rất ít người có thể thân thiết với tôi. Tính cách cô thẳng thắn, có chuyện liền nói, tính cách này, làm tôi đặc biệt yêu mến cô ấy.

Tôi nhớ khi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên, câu nói đầu tiên cô nói là: "Bạn rất lạnh lùng." Ở ngay lúc đó, những lời này làm cho tôi có chút sùng sốt. Đúng vậy, tôi lạnh lùng, đây là mọi người đều biết. Nhưng chỉ có cô dám ở trước mặt tôi mà nói ra, những người khác chỉ dám ở sau lưng tôi nói một chút mà thôi.

"Phải không?" Tôi như thể trả lời cô.

Dương Tâm Đồng không nói gì nữa, bắt đầu từ đó chúng tôi trở thành bạn thân.

"Có chuyện gì thì nói, làm gì ấp a ấp úng vậy?" Tâm Đồng hôm nay có chút khác thường.

"Việc này....." Vẫn là muốn nói không nói được.

"Quên đi, không nói thì thôi." Tôi tiếp tục đọc sách.

Tâm Đồng nôn nóng, "Được rồi, tôi nói."

Tôi nhìn cô, chờ cô nói.

"Giang Tuyết, bạn có thể theo mình đến khoa quản trị kinh doanh không?" Tâm Đồng nhìn tôi thận trọng nói.

Tôi nhú mày: "Khoa quản trị kinh doanh? Đến đó làm cái gì?"

Khoa quản trị kinh doanh - khoa Trung văn, chẳng chút liên quan, Tâm Đồng đến đó làm gì? Tìm người sao?

Thắc mắc của tôi lập tức được giải thích.

"Mình nói cho bạn biết a, một vị giáo sư tuổi trẻ mới đến khoa quản trị kinh doanh giảng dạy, rất đẹp trai nha." Tâm Đồng mắt sáng rực lên. "Nghe nói khóa học này rất phổ biến, và chỉ có hai, ba mươi người học, sau này biết anh ta đến dạy, người trong khoa quản trị kinh doanh đăng kí học tăng liên tục, ngay cả mọi người khoa khác cũng đến học dự thính (học kỳ phụ) nữa chứ! Bạn nói anh ta lợi hại hay không?"

Là đúng là lợi hại, tin tưởng khoa quản trị kinh doanh sau này bỏ học sẽ giảm đi rất nhiều. Nhưng đây hình như cùng khoa Trung văn không có gì liên quan đúng không?

"Bạn sẽ không vì vậy chuyển khoa chứ?" Vì một giáo sư đẹp trai chuyển khoa, buồn cười.

Tâm Đồng nghe xong, bật cười một tiếng.

"Giang Tuyết, biết bạn lâu như vậy, cho tới hôm nay mình mới biết được bạn cũng có tài hài hước." Tâm Đồng tiếp tục cười không ngừng.

"Chuyển khoa? Mình mới không điên khùng như thế. Hơn nữa mình ngay cả giáo sư Lạc Thiệu Nông đẹp trai ấy cũng chưa từng gặp qua, mình làm sao có thể vì anh ta mà chuyển khoa chứ?"

Giáo sư ấy tên là Lạc Thiệu Nông hả? Tên nghe rất được. dddll.qqd.dd

"Mình là muốn đi xem nếu anh ta thực sự đẹp trai, mới gọi bạn theo mình đi dự thính (học kỳ phụ) lớp anh ta." Tâm Đồng đem trọng điểm nói ra.

Từ từ đã, Tôi nhớ rõ vừa mới hai khóa kia Tâm Đồng cũng không có đến. Hiện tại, lại muốn đi dự thính lớp khác?

"Tâm Đồng, khóa của giáo sư trong hệ thi cậu không tham gia, lại muốn dự thính khóa khác hệ (ngành)? Nếu để cho giáo sư trong hệ biết, bọn họ làm sao chịu nổi?" Tôi thật sự đáng thương cho các giá sư trong hệ.

Tâm Đồng nghe xong, lập tức ngượng ngùng đỏ mặt, bủi môi nói: "Ai bảo khóa chúng ta đều sắp xếp một hoặc hai tiết buổi sáng, người ta dạy không được nha."

Tôi lắc đầu. Dù sao, chuyện gì Tâm Đồng đều có lý.

"Quên đi, đây lại không liên quan đến chuyện của mình."

Tâm Đồng sớm biết rằng tôi sẽ không tò mò, cô mừng rỡ vui vẻ.

"Vậy bạn theo mình đi chứ?"

"Không đi." Tôi trực tiếp từ chối cô.

Tâm Đồng ở một bên gấp đến độ oa oa kêu to. Cô tựa hồ đã quên nơi này là thư viện không cho phép ồn ào.

"Tại sao?"

"Vô vị."

"Mặc kệ, bạn phải theo mình đi." Tâm Đồng bắt đầu chơi xấu.

"Bạn tại sao không tự mình đi?" Tôi ung dung hỏi cô.

Nào ngờ, Tâm Đồng ấp úng nói: "Tôi không dám, cho nên"

Tôi giúp nàng nói cho hết lời: "Cho nên tìm mình đi cùng để giúp bạn thêm can đảm?"

Tâm Đồng gật đầu.

"Được, mình cùng bạn đi."

Tuy là vô vị, nhưng sau đó sao không cùng đi với cô ấy?

Tâm Đồng tỏ ra khá kinh ngạc: "Ừ, chúng ta đi."

Năm phút sau, chúng tôi đi tới lớp học ngoại khóa của giáo sư Lạc Thiệu Nông.

Quả nhiên đúng như lời Tâm Đồng, lớp có khá nhiều sinh viên, toàn bộ lớp học được chen chúc làm cho chật, thậm chí còn có người đứng học. Vị giáo sư mới tới này, quả nhiên có sức hấp dẫn.

Chỉ vì, chúng tôi đứng ở phía sau cửa bị người che khuất, từ đầu đến cuối không thấy rõ anh ta rốt cuộc bộ dạng như thế nào.

"Giang Tuyết, làm sao bây giờ?" Tâm Đồng khá khẩn trương. Lên lớp đã lâu như vậy, tuy rằng chúng tôi là ngoài hệ (ngành), nhưng không thể ngênh ngang mà đi vào. Huống hồ bị giáo sư phát hiện, vậy cũng rất xấu hổ.

Tâm Đồng nói không sai, tôi cũng không muốn làm cho khoa Trung văn mất mặt, phải nghĩ một biện pháp khác. Ah..... có.

Tôi từ khoảng cách trong đám đông nhìn thấy giáo sư đã chuyển sang viết trên bản đen, vừa đúng lúc này thừa dịp thích ứng nhanh, tôi lôi kéo Tâm Đồng chui vào lớp học, nhanh chóng tìm một vị trí đứng, tương đối nhanh nhẹn.

Tuy rằng vẫn khiến cho mấy sinh viên khác chú ý, bắt quả mọi người cũng chẳng để ý hành động của chúng tôi. Dầu sao, sự tình không liên quan đến họ.

Tôi tin tưởng khi giáo sư quay đầu lại, cũng sẽ không phát hiện lớp học hơn hai người. Bởi vì người nhiều như vậy, chúng tôi lại đứng ở phía sau, anh ta khẳng định sẽ không phát hiện.

Chẳng qua, hình dáng của giáo sư trên bục, lại làm tôi cảm thấy quen thuộc.

Giáo sư trình bày bài giảng trên bảng xong, xoay người lại. Gương mặt quen thuộc kia, làm cho tôi kinh ngạc.

Là anh ta!

Là người đàn ông mỗi ngày đứng giờ đến đại lộ Champs Elysees.

☆ ☆ ☆

Không nghĩ rằng tôi sẽ gặp anh ở bên ngoài, nhưng trong khuôn viên nhà trường. Ách, cũng là anh ta.

Thật ra, đã có mười ngày anh ta không có đến đại lộ Champs Elysees.

Không phải tôi tính toán ngày, mà là Lý Tĩnh họ.

Từ ngày đầu tiên anh ta không tới, Lý Tĩnh cùng Chi Lăng liền tính toán thời gian. Mỗi khi đến 2h30, các chị ấy liền chờ đợi hình bóng của anh ta, nhưng mỗi ngày đều thất vọng, thậm chí các chị ấy còn phỏng đoán nguyên nhân anh ta không tới.

Có lẽ, tôi sẽ nói cho các chị ấy anh ta đang ở trường tôi dạy để cho họ chút tin tức, các chị ấy sẽ thật cao hứng; điều kiện đầu tiên là, các chị ấy sẽ không nước lầy phiền toái cho tôi mới được. Tôi cũng không quên, các chị ấy muốn tôi cùng anh ta cột dây tơ hồng đâu!

"Giang Tuyết, anh ta rất đẹp trai, đúng không?" Tâm Đồng hưng phấn mở miệng kéo tâm tư của tôi trở lại.

Tôi gật đầu, tỏ vẻ trả lời.

Tôi nên nói cho Tâm Đồng biết tôi sớm gặp anh ta không? Không, tôi không muốn bị Tâm Đồng quán quýt lấy truy hỏi đến cùng, huống chi, sớm gặp qua anh ta thì làm sao? Sẽ không thay đổi bất cứ chuyện gì.

Nhìn anh ta đang ở trên bục giảng giải thích chương trình học, đều nhẹ nhàng, mang theo nụ cười ôn nhu, làm cho người ta hớn hở. Tôi không hiểu những

giảng dạy, nhưng có vẻ do phản ứng của các sinh viên, phương thức giảng dạy của anh ta được hoan nghênh.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh ta quét về phía tôi đứng, tôi khẽ run.

Tôi thầm mắng mình hoảng hốt như vậy để làm chi? Tôi cũng không phải làm chuyện gì mất mặt, hà tã sợ anh ta phát hiện ra tôi đến? Vì vậy, ánh mắt của tôi vẫn như cũ bình tĩnh nhìn anh ta, không hề né tránh.

Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của Lạc Thiệu Nông dừng lại nhìn tôi trong chốc lát, sau đó chuyển hướng nhìn chỗ khác. Tôi cảm thấy ánh mắt Lạc Thiệu Nông nhìn tôi như muốn tìm tòi, cho dù nét mặt cũng không khác thường. Có lẽ, tôi đã nghĩ nhiều.

Còn lại nửa bài học, thoáng cái liền trôi qua.

Tôi và Tâm Đồng đi ra khỏi lớp học, thì có rất nhiều sinh viên vây quanh Lạc Thiệu Nông hỏi một chút đề tài, nhưng nữ sinh chiếm đa số. Đương nhiên, có ý dụng khác.

Tâm Đồng vì cảm ơn tôi đi cùng cô ấy chuyến này, mời tôi ăn cơm trưa.

"Giang Tuyết, bạn có nghĩ rằng nếu Giáo sư Lạc làm giáo viên bên khoa Trung văn, thì thật là tốt?" Tâm Đồng ăn hết phần cơm, liền lập tức hỏi tôi.

"Trên thực tế không đúng." Tôi nhần tâm phá ảo tưởng của cô ấy.

Tâm Đồng bắt mắt: "Tôi nghĩ một chút cũng không được hả? Hơn nữa, bạn phụ họa một chút, cũng sẽ không mất một miếng thịt." Tôi cười nhạt không nói.

"Bạn nha, mỗi khi như vậy đều sẽ đổ nước lạnh lên mình, may là trái tim của mình đủ mạnh, nếu không, không biết bị bạn làm tức chết bao nhiêu lần" Tâm Đồng oán hận tôi.

Thực ra, tôi cũng không phải là cố tình, chỉ là tôi tương đối thực tế mà thôi. Bất quá, Tâm Đồng có loại bằng hữu này, là phiền cho cô ấy.

"Bạn sớm nên biết đến, tôi chính là như thế, không cách nào thay đổi." Đối với Tâm Đồng, tôi chỉ có thể nói xin lỗi.

Tâm Đồng thở dài. "Quên đi, ai bảo mình kết giao bạn làm bạn bè, có thể kiếp trước mắc nợ bạn." Tâm Đồng nói, tôi cười khổ mà chống đỡ.

"Có điều...." Gương mặt Tâm Đồng sáng lên, tôi chờ đợi câu sau của cô ấy.

Tâm Đồng tràn ngập hưng phấn nói: "Giáo sư Lạc thực sự không phải. Không nói bộ dạng đẹp trai, thanh âm dễ nghe, phương thức giảng bài lại sống động lý thú, khó trách mọi người chen chúc trong lớp học." Tâm Đồng ánh mắt tràn đầy sự kính trọng Lạc Thiệu Nông.

Tôi buồn cười nói: "Có khoa trương quá không?"

Tâm Đồng liếc mắt tôi, lại nói: "Thật không biết, Giáo sư Lạc có bạn gái hay không? Làm bạn gái anh ta nhất định rất hạnh phúc."

Bạn gái? Phút chốc, trong đầu tôi hiện ra khuôn mặt anh ta có chứa một chút u buồn.

"Cũng có thể, anh ta đã lập gia đình."

"Nói cũng phải. Vợ của anh ta, đời trước nhất định đốt rất nhiều hương, làm rất nhiều việc thiện, đời này mới có vận mệnh tốt như vậy." Tâm Đồng cực kỳ thêm muốn trở thành vợ Lạc Thiệu Nông.

Tôi nhẹ gõ đầu của cô ấy: "Bạn trai của bạn cũng không tồi a! Cần gì hâm mộ người khác?"

Bạn trai của Tâm Đồng, tôi đã gặp vài lần, đối với Tâm Đồng tốt, bộ dạng không tồi, hai người họ nhận thức nhau từ năm nhất. Ba năm qua tình cảm hai người rất tốt.

Nói về bạn trai, Tâm Đồng liền lộ ra vẻ xấu hổ.

"Ừ!" Lúc này, tôi mới hiểu rõ tác dụng mạnh mẽ của tình yêu.

"Giang Tuyết, bạn cũng có thể tìm một bạn trai a." Tại sao lại nói đến tôi.

"Không cần." Tôi một mực từ chối đề nghị của Tâm Đồng.

Tâm Đồng chưa từ bỏ ý định, lần nữa mở miệng: "Tại sao? Với điều kiện của bạn, còn sợ tìm không được sao?" Tôi tin tưởng tôi không cho Tâm Đồng một lý do hợp lý, cô ấy chắc không bỏ qua cho tôi.

"Tâm Đồng, tôi tin vào số phận, nếu duyên số đến, mình nhất định sẽ gặp gỡ người đàn ông làm trái tim mình rung động. Bạn không cần thay mình lo nghĩ." Lúc này nói là thật, tuyệt không nói cho qua.

Tâm Đồng tin lời của tôi, không hề truy hỏi thêm.

Lúc này, món ăn được đưa lên, chúng tôi ngưng đề tài này, chuyên tâm dùng cơm.

☆ ☆ ☆

Vào ban đêm, tôi kéo thân mình mệt mỏi trở lại căn hộ thuê nhỏ.

Vào buổi chiều đến lớp học, buổi tối làm gia sư, đem sức lực của tôi dùng hết. Hiện tại, chỉ muốn nhanh chóng tắm rửa thoải mái, và sau đó đi ngủ.

Chẳng qua, khi tôi tắm xong nằm ở trên giường chuẩn bị đi ngủ, nhưng như thế nào cũng không ngủ được.

Tôi nhắm mắt lại, trong đầu liên tục hiện lên bóng dáng Lạc Thiệu Nông. Đây có chuyện gì? Tôi thế nhưng nhớ một người nam nhân tôi chỉ biết tên? Đây rất không giống tôi. Tôi cố gắng đem hình bóng của anh ta đuổi đi ra khỏi đầu óc của tôi, nhưng chính là chưa hề thành công.

Ngày hôm nay gặp lại anh ta, là tôi không lường trước được.

Buổi chiều, đem chuyện này nói cho Lý Tinh và Chỉ Lăng, các chị ấy nói tôi cùng với anh ta có duyên phận. Tôi không cho là như thế, tôi tin tưởng chỉ là trùng hợp mà thôi. Lần này gặp lại hần, chúng tôi là hai con đường thẳng song song, không có xuất hiện cùng một lúc. Cho dù ở trường gặp nhau, cũng chỉ là "Người xa lạ" mà thôi.

Đúng vậy, Lạc Thiệu Nông đối với tôi mà nói chỉ là một người xa lạ.

Thế nhưng, tôi vẫn vì anh ta mà mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chiều ngày hôm đó, không có tiết, không cần đi làm, có thể nói là được nghỉ ngơi nửa ngày. Cho nên, Tâm Đồng hẹn tôi đi xem phim, tôi liền đáp ứng.

Chúng tôi hẹn gặp nhau ở một tiệm ăn, tính ăn xong rồi đi xem phim. Tôi đến sớm mười phút, liền tùy ý tìm chỗ ngồi đợi Tâm Đồng.

Tôi gọi đồ uống trước, sau đó nhàm chán mà chờ đợi.

Cùng lúc đó, tôi cũng quan sát toàn bộ nhà ăn. Bởi vì là buổi trưa, cho nên khách cũng đông, phần lớn là tùm năm tùm ba, tôi đoán hẳn là đi làm gần đây nên lại đây dùng cơm.

Tôi nhìn chung quanh nhà ăn một vòng, chuẩn bị đưa tầm mắt của tôi thu hồi về, chẳng qua tầm mắt của tôi nhìn một nam một nữ vừa đẩy cửa vào.

Người đàn ông kia, chính là thủ phạm hại tôi mất ngủ - Lạc Thiệu Nông, người phụ nữ tôi không biết. Người phụ nữ nhìn rất xinh đẹp, là bạn gái sao? Nếu đúng vậy, ta nghĩ sẽ rất nhiều nữ sinh tan nát cõi lòng.

Họ đi về phía bên kia, vừa khéo chọn chỗ ngồi nơi tôi có thể nhìn thấy, mà Lạc Thiệu Nông ngồi ở vị trí đối diện tôi, làm cho tôi có thể thấy nhất cử nhất động của anh ta. Họ rất nhanh chọn món ăn. Sau đó nói chuyện tiếp.

Tôi không biết họ đang nói những gì, chỉ có điều có thể xác định là Lạc Thiệu Nông liên tục nhíu mày không hài lòng. Về phần người phụ nữ kia, đưa lưng về phía tôi, cho nên tôi không thể biết được biểu cảm của cô ấy như thế nào.

Đột nhiên, tôi rất muốn biết họ đang nói chuyện gì. Nhưng lập tức tôi liền mắng chính mình, đây không phải là ý nghĩ tôi cần phải có, vì sao khi tôi gặp Lạc Thiệu Nông, liền sẽ có dấu hiệu bất thường? Tôi không nghĩ cũng không muốn tìm nguyên nhân.

Mất nhìn đồng hồ, đã trễ hẹn rồi, Tâm Đồng vì sao còn chưa tới? Tâm Đồng luôn luôn đúng giờ, hẳn là sẽ không đến muộn mới đúng, có lẽ cô ấy có việc đột xuất, đối một lát nữa cũng không sao!

Mười phút nữa trôi qua.

Chẳng lẽ Tâm Đồng xảy ra chuyện gì? Không được, tôi phải gọi điện hỏi một chút. Lập tức, tôi đứng lên đi đến quầy mượn điện thoại.

Tôi ấn số điện thoại của Tâm Đồng, mới vang lên một tiếng, liền có người nghe máy.

"Này, là Giang Tuyết sao?" Điện thoại truyền đến câu hỏi sột rột của Tâm đồng, tôi liền yên tâm: "Là mình. Bạn làm sao còn chưa tới?" Tôi hỏi rõ

nguyên nhân.

"Giang Tuyết, thật xin lỗi, mình đang ở chỗ bạn trai mình." Tâm Đồng áy náy giải thích với tôi. DDDLQD

"Vậy vì sao không cho mình biết?" Đây là tôi không thể thông cảm.

"Mình muốn thông báo cho bạn a! Nhưng, mình điện thoại tìm bạn, bạn đã đi rồi; hơn nữa bạn lại không mang theo điện thoại, mình căn bản là không nói cho bạn biết được." Tâm Đồng thay đổi giọng, lại tiếp tục nói: "Về sau mình nghĩ bạn đợi mình lâu, không thấy mình tới, hẳn là sẽ gọi điện tới hỏi, cho nên mình chờ bạn gọi tới." Hèn chi điện thoại bất máy nhanh như vậy.

Được rồi! Tâm Đồng cứ thế nôn nóng giải thích cho tôi, tôi sẽ không làm khó cô ấy. Chỉ là -

"Như thế nào bạn lại đột nhiên đến chỗ bạn trai?"

"Anh ấy bị ốm, cho nên...." Tâm Đồng chưa nói xong, tôi đã hiểu rõ.

"Ừ, không có việc gì, mình cúp máy." Tâm Đồng không có chuyện gì là tốt rồi.

"Giang Tuyết, bạn đừng giận ta nha!"

Tức giận? Trong ấn tượng của mình, tôi dường như chưa vì chuyện gì mà tức giận.

"Mình sẽ không giận, yên tâm đi." Tôi cam đoan với Tâm Đồng.

"Giang Tuyết cảm ơn bạn."

"Ừ, mình cúp máy."

"Được."

Kế hoạch đã bị nhỡ, tôi trở về nhà nghỉ ngơi được rồi. Chỉ có điều vừa rồi, tôi cùng Tâm Đồng trò chuyện, cảm thấy sau lưng có một ánh mắt nóng rực phóng về phía mình, là tôi quá nhạy cảm sao? Quên đi, đừng nghĩ. Tôi xoay người cảm hóa đơn thanh toán, dù sao tôi cũng không đói, tiết kiệm được cơm trưa.

Ngay lúc tôi xoay người thì, bỗng nhiên một cánh tay ôm lấy thắt lưng của tôi, hơi thở ấm áp của tôi về phía người đàn ông kia. Tôi bị hù dọa, tôi cố gắng trấn tĩnh lập tức muốn thô lỗ lấy đi cánh tay kia ra, đồng thời quay đầu nhìn xem là người nào dám ở nơi công cộng làm hành động vô lễ này.

Trong khi tôi định hành động thì cùng lúc bên tai truyền đến hơi thở nóng rực, đối với tôi nói: "Please, giúp tôi một việc."

Giọng nói này, hình như đã nghe qua ở đâu?

Tôi lập tức quay đầu nhìn, gương mặt gần trong gang tấc, làm cho trái tim tôi chậm một nhịp, tôi thấp giọng lên tiếng: "Là anh."

Anh ta nói tiếp: "Giúp tôi một việc."

Tôi không biết vì sao Lạc Thiệu Nông muốn tôi giúp anh ta, nhưng tôi không biết anh ta muốn tôi giúp cái gì, cho đến khi sau lưng hán truyền đến giọng nói của người phụ nữ, tôi mới hiểu được.

"Thiệu Nông, cô ta là ai? Anh không giới thiệu cho tôi một chút sao?" Giọng nói của người phụ nữ uốn éo phát chán, khiến tôi cũng sồn cả da gà.

Lạc Thiệu Nông ôm thắt lưng của tôi, giọng nói trầm thấp nói với tôi: "Em yêu, để anh giới thiệu một chút, cô ấy là con gái của người bạn bố mẹ anh - tiểu thư Cao Dục Đình." Một câu nói liền chỉ rõ liên quan tới quan hệ của anh và người phụ nữ kia.

Đột nhiên, tôi bị mất phương hướng trong hai hồ sâu cùng giọng nói dễ nghe, không thể tự kiểm chế, mãi đến khi anh buộc chặt thắt lưng của tôi, nháy mắt hướng về phía tôi ra hiệu, tôi mới hồi phục tâm trạng.

Hướng về phía người phụ nữ kia gật đầu hỏi thăm: "Xin chào, Cao tiểu thư, tôi là Hạ Giang Tuyết." Tôi biết Lạc Thiệu Nông không biết tên tôi, cho nên vừa rồi gọi tôi với một nick name.

Việc đã đến nước này, tôi nắm rõ được Lạc Thiệu Nông muốn tôi giúp anh ta cái gì, nếu không tôi đây chính là ngu ngốc. Lạc Thiệu Nông muốn tôi đảm nhiệm làm bạn gái của anh ta, để thoát khỏi Cao tiểu thư trước mặt; cũng như trước kia tôi suy đoán sai lầm, cô ấy cũng không phải bạn gái của anh ta.

"Hạ tiểu thư thật xinh đẹp, không biết cùng Thiệu Nông là quan hệ như thế nào?" Cao Dục Đình hỏi thẳng, ánh mắt mang chút địch ý.

"Cô ấy là...." Lạc Thiệu Nông giành trả lời, lại bị tôi chặn lại.

"Cô khẳng định chúng ta đứng ở chỗ này nói chuyện?" Ta nhìn một chút xung quanh, có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm chúng tôi, tựa hồ đang nhìn một vở kịch hay. Mà tôi chán ghét cảm giác như thế.

Họ hiểu rõ ý của tôi, vì thế chúng tôi trở lại chỗ ngồi. Tôi không ngờ về việc thay đổi của những người xung quanh đã trở thành đương sự giả.

Trở lại chỗ ngồi ngồi xuống, Lạc Thiệu Nông buông tay ở thắt lưng ra, trái tim của tôi nổi dậy một cảm giác mất mát.

"Được rồi, cô có thể trả lời câu hỏi trước của tôi." Cao Dục Đình sốt ruột.

Dưới đáy lòng thờ dài, tình yêu dùng là có thể làm cho người ta mất lý trí.

"Tôi nghĩ, vấn đề của cô vẫn là từ Lạc... Ách, từ Thiệu Nông đến nói vẫn tốt hơn." Cuộc đời của tôi vẫn là lần đầu tiên gọi tên một người con trai thế này, từ trước đến giờ đều là ngay cả tên lẫn họ mà gọi.

Cao Dục Đình chuyển tầm nhìn sang Lạc Thiệu Nông.

Lạc Thiệu Nông ở bên cạnh tôi mở miệng: "Tiểu Tuyết là bạn gái của tôi."

Nghe được anh ta gọi tên tôi vô cùng thân thiết, trái tim tôi một chút loạn nhịp.

Cao Dục Đình nghe xong, sắc mặt thay đổi, dường như đã bị đã kích lớn.

"Thật sự?" Cô ấy nhìn về phía tôi, vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tôi bất chấp gạt đầu.

Cao Dục Đình nhìn không được ghen ngào khóc, chạy ra khỏi nhà ăn.

Lại là một người phụ nữ vì yêu mà đau lòng. Hiện giờ chỉ còn hai người là tôi và Lạc Thiệu Nông.

Lạc Thiệu Nông đứng lên tới trước mặt tôi. "Thực xin lỗi, cũng cảm ơn em."

Thái độ của anh ta thành khẩn, làm cho tôi nghĩ tại sao lại giúp đỡ anh ta. Tôi nghĩ chuyện này, vẫn chưa có đáp án.

"Tôi xin lỗi đã kéo em vào chuyện của tôi, cũng thực cảm ơn em giúp tôi." Anh ta lại lần nữa nói.

"Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh cũng lời cảm ơn, tôi phải đi." Trực giác tôi cho rằng không cần cùng anh ta có niều dây dưa, gặp gỡ anh ta, tôi đã có nhiều khác thường rồi.

Tôi đứng dậy muốn đi tính hóa đơn, sau đó vừa đi. Không ngờ, anh ta lại gọi tôi. "Chờ một chút, được không?"

Tôi thấy chính là anh ta dùng ánh mắt cầu xin, lúc nhất thời lòng tôi mềm nhũn, lại lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi. "Chuyện gì?"

"Vừa rồi tôi thấy em ở chỗ quầy gọi điện thoại, cho nên nhất thời lòng tôi nghĩ ra một kế, tìm em làm bạn gái của tôi, nhìn cũng không thể làm cho Cao tiểu thư đối với tôi chết tâm, quả nhiên" Lạc Thiệu Nông nói đầu đuôi.

"Quả nhiên kế của anh hiệu quả, đúng không?" Tôi tiếp lời anh nói. Thì ra nói ánh mắt nóng rực kia là anh ta.

Anh ta không nở mà nở nụ cười. "Sự tình bất đắc dĩ, đối với em làm chút hành động vô lễ, xin em đừng trách."

Làm cho anh ta chiếm tiện nghi, tôi còn có thể thế nào? "Quên đi." Tôi trả lời ngắn gọn.

"Mặc dù nghiêm túc, chúng ta vẫn rất có duyên." Lạc Thiệu Nông cười, so sánh với biểu cảm trước đó, dường như một trời một vực. Có lẽ anh ta rất vui mừng khi giải quyết - một "phiên phức" sao.

Đối với anh ta, tôi không thể phủ định. "Phải không?"

Lạc Thiệu Nông đối với câu trả lời của tôi không quá hài lòng, tôi thấy anh nhíu mày một chút.

"Em bây giờ còn làm việc ở Champs Elysses không?" Anh ta hỏi.

Tôi gạt đầu xem như câu trả lời.

Anh ta cười hỏi tôi: "Em đối với mọi người chính là lạnh lùng như thế sao?"

Lạc Thiệu Nông hỏi, làm cho tôi sửng sốt, anh ta là người thứ hai trực tiếp nói với tôi thế này. "Tôi luôn luôn như thế."

"Tôi nghĩ em là dùng sự lạnh lùng để bảo vệ mình, đúng không?" Lạc Thiệu Nông nhìn thẳng vào đáy mắt tôi, anh ta dùng ánh mắt kia tìm tôi nghiên cứu khiến cho lòng tôi hơi luống cuống.

"Tôi không cho là như vậy." Tôi hướng về anh ta phủ nhận.

"Oh?" Nghe ra, anh ta không hề tin tưởng lời nói của tôi. Bất quá, anh ta hiểu được ngừng đúng lúc." Lần trước ở lớp học nhìn thấy em, tôi rất kinh ngạc."

Anh ta nhìn thấy tôi? Thành thực mà nói tôi cũng không khó hiểu Lạc Thiệu Nông nhận ra tôi, dù sao chúng tôi đã từng "hàng ngày gặp mặt", cho dù là ai, cũng sẽ nhận ra tôi, huống chi cũng có gặp qua thời gian dài. Nhưng mà, lần trước tại lớp, nhiều người như vậy, mà tôi lại đứng ở góc khuất, anh ta có thể nhìn thấy tôi cũng xem ra rất lợi hại.

"Bạn học kéo tôi đi dự thính (khóa học phụ), tôi không phải khoa quản trị." Tôi dường như giải thích rõ.

"Thì ra là thế, khó trách sau đó không còn nhìn thấy em nữa, tôi còn tưởng rằng em là sinh viên hư nhảy các lớp học chứ." Lạc Thiệu Nông tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm

Anh ta chú ý đến tôi? Thật sự ngoài ý dự định của tôi.

Tôi hướng về phía anh hỏi thắc mắc đã lâu ở trong lòng tôi: "Tại sao mỗi ngày đúng giờ anh đến tiệm chứ?"

Đôi mắt Lạc Thiệu Nông âm u, khóe miệng cứng lại, cả người mất tự nhiên, giống như tôi không nên hỏi.

"Tôi có thể không trả lời không?" Anh ta nhâm nhi ly cafe vừa đưa tới.

Tôi đứng là không nên hỏi.

"Có thể, đây là quyền lợi của anh." Lạc Thiệu Nông không muốn nói, tôi cũng không có quyền dò xét tâm tư của mỗi người.

Ánh mắt của anh nhìn về phía ngoài cửa sổ, con người trở nên tĩnh mịch, không nói được lời nào. Tôi nghĩ rằng vô tình tôi làm cho anh ta không vui. Trong hoàn cảnh như thế trầm mặc, tôi không muốn sẽ ở lại chỗ này nữa, nên trả lại cho anh ta không gian một mình.

"Anh hẳn là không còn chuyện gì nữa? Tôi phải đi." Tôi lễ phép nói cho anh ta biết.

Anh quay lại nhìn tôi. "Phải không? Em phải đi?"

Tôi gật đầu.

Anh yên lặng nhìn tôi hồi lâu, mới từ trên người lấy ra một danh thiếp đưa cho tôi. "Có chuyện gì có thể tìm tôi."

"Cảm ơn." Tôi không có nhìn, đã đem danh thiếp cất kỹ, tôi đứng dậy rời khỏi.

"Hóa đơn của em tôi trả, coi như là cảm ơn em." Lạc Thiệu Nông nói.

"Không cần, tôi tự trả là được rồi, tôi không thích nợ người khác." Tôi chán ghét mắc nợ ai, sẽ làm tôi cảm thấy bị ràng buộc bởi người khác.

Lạc Thiệu Nông tựa hồ không hài lòng câu trả lời của tôi.

"Em chưa hề nợ tôi cái gì, tôi chỉ là muốn bày tỏ tấm lòng của tôi một chút. Hơn nữa không bao nhiêu tiền, em cũng không cần phải canh cánh trong lòng." Lạc Thiệu Nông vẫn thuyết phục tôi.

Tôi không muốn nhiều lời. "Tôi vẫn muốn tự mình trả tiền."

Anh đột nhiên nở nụ cười, tôi nghi hoặc nhìn anh.

Anh ngưng cười, nhìn chằm chằm tôi. "Em thực sự rất đặc biệt."

Đặc biệt? Tôi không hiểu vì sao anh lại nói như vậy.

"Em đã kiên trì như vậy tôi đây cũng chỉ có thể theo ý của em." Lạc Thiệu Nông mỉm cười nói. Tôi không nhiều lời liền đứng dậy rời khỏi.

Không ngờ, tôi cùng anh ta thế nhưng vì nguyên nhân bất ngờ này mà xuất hiện chuyện, tôi thật sự bất ngờ.

☆ ☆ ☆

Buổi trưa, Tâm Đồng lôi kéo tôi đi đến nhà ăn.

"A! Hoàn hảo, giáo sư kết thúc giờ học sớm, nếu không chúng ta tìm không được chỗ ngồi." Tâm Đồng nói xong, lại lôi kéo tôi đi mua com.

Mua com xong, chúng tôi trở lại chỗ ngồi ngồi xuống, tôi mở miệng. "Có chuyện gì nói mau đi chứ! Lát nữa mình phải làm việc."

Tâm Đồng bất mãn mà kêu to: "Bạn thật sự rất vô tình a! Mình chỉ muốn cùng bạn ăn com trưa mà thôi, xem bạn nói mình dường như là có mục đích gì."

Tâm Đồng biu môi trách mắng.

Cái gì muốn cùng tôi ăn cơm trưa, Tâm Đồng còn có thể thay đổi cách nói từ đầu chứ! Có điều xem ra, tôi lấy tiểu nhân so lòng quân tử rồi, tôi vội vàng hướng về phía cô xin lỗi.

"Thật xin lỗi, mình không nên hiểu lầm bạn." Tôi thành khẩn xin lỗi Tâm Đồng, bất quá tôi nghĩ Tâm Đồng cũng sẽ không tính toán với tôi.

Tâm Đồng vốn đang chu miệng, một lát liền hiện ra nụ cười vô cùng sáng lạn. "Quên đi, bạn cũng không phải là cố ý, ai bảo mình rộng lượng, mà bỏ qua cho bạn. Bất quá....." Tâm Đồng đột nhiên ập a ập ứng.

"Bất quá cái gì?" Tâm Đồng bộ dạng muốn nói lại thôi, là có cái gì khó nói sao?

"Ừ...Mình ngày hôm qua nhớ hẹn thật xin lỗi, bạn có thể cảm thấy mình là thấy sắc mà quên bạn bè, mặc dù bạn nói không giận mình, nhưng là mình cảm thấy có lỗi với bạn."

Tôi còn tưởng chuyện gì khủng khiếp lắm, nguyên lai là chuyện này hả! Tâm Đồng có vẻ áy náy, tôi nghĩ là cô ấy coi trọng tôi là một bằng hữu, như vậy là đủ rồi.

"Tâm Đồng, ngày hôm qua là chuyện bất ngờ, bạn cũng không mong muốn nhớ hẹn, không phải sao? Cho nên bạn không cần áy náy chuyện này, hơn nữa bạn cũng không có lỗi với mình, hiểu không?"

Trong nháy mắt, Tâm Đồng ôm lấy tôi. "Đa! Mình biết chỉ có Giang Tuyết là tốt nhất."

Trong khoảng thời gian ngắn, tôi không biết phải làm như thế nào. Thành thật mà nói, tôi không có thói quen gần gũi với người khác, tôi đối với mọi người đều là duy trì thái độ xa cách. Bởi sự lạnh nhạt của tôi, khiến người khác luôn luôn không giám tiếp xúc, chỉ có Tâm Đồng..... và Lạc Thiệu Nông. Chết tiệt! Tôi tại sao lại nghĩ đến anh ta?

Tôi đẩy Tâm Đồng ra, để cách ngang suy nghĩ của tôi. "Tất cả mọi người đang nhìn chúng ta." Trong nhà ăn có một số giống như chúng tôi đã hết giờ học hoặc những học sinh khóa khác.

"Sợ cái gì! Bọn họ thích nhìn thì để cho bọn họ nhìn." Tâm Đồng nói là nói như vậy. Nhưng cô ấy vẫn là ngoan ngoãn ngồi lại chỗ.

"Nhanh ăn đi nếu không mình không kịp đến chỗ làm." Tôi nhắc nhở Tâm Đồng, sợ cô ấy hoàn toàn đã quên tôi còn phải đi làm.

"Sẽ kịp." Tâm Đồng nhìn đồng hồ trên tay. "Hiện tại mới mười hai giờ nha, bạn xem, mọi người vừa mới xuống ăn cơm mà!" Tâm Đồng nhìn một chút cửa nhà ăn.

Các sinh viên đang nối đuôi nhau tiến vào nhà ăn, trong phút chốc, toàn bộ nhà ăn trở lên ồn ào, toàn bộ chỗ ngồi cũng đều bị chiếm hết. Có ít người vẫn chưa từ bỏ ý định đi tới lui tìm chỗ ngồi hoặc chờ đợi để được chỗ ngồi của người khác. Không ngờ ăn một bữa cơm như vậy thật không dễ dàng.

"Giang Tuyết, mình lại lần nữa cảm ơn giáo sư kết thúc giờ học sớm, làm cho chúng ta có thể thông thả mà đi ăn, không cần giống như những người đó đi khắp nơi tìm chỗ ngồi." Tâm Đồng cười mà nói.

Tôi liếc Tâm Đồng một cái. "Chẳng lẽ chúng ta chưa từng như vậy sao? Chúng ta cần phải ăn nhanh lên, để mọi người có chỗ ngồi."

"Được rồi! Nói một chút không được sao? Đứng đắn như vậy để làm chi? Thật không hiểu bạn." Tâm Đồng thuận miệng nói vài câu.

Nguyên bản có thể im lặng để cho tôi ăn xong bữa cơm này, ai ngờ Tâm Đồng vẫn tiếp tục không bỏ qua. "Giang Tuyết, bạn xem là giáo sư Lạc nha!" Tâm Đồng cao hứng mà kêu to.

Lập tức tôi hiểu ngầm cô ấy nói tới ai, nhưng lại khiến cho cô ấy phản ứng mạnh như vậy. "Ai hả?"

"Bạn xem bên kia."

Thuận theo hướng chỉ của Tâm Đồng nhìn qua, tôi ngây ngẩn cả người, là anh ta.

"Lần trước chúng ta còn tới khoa quản trị đi dự thành lớp của anh ta, bạn còn nhớ không? Không thể tưởng tượng được có thể ở chỗ này gặp anh ta...." Tâm Đồng nói liên tục về anh ta ở bên tai tôi.

Lạc Thiệu Nông thật sự rất được sinh viên chào đón, từ khi nhìn thấy anh ta, đi qua bên cạnh anh đều cùng anh chào hỏi, chỉ có thể dùng "Nói liên không dứt" để hình dung. Anh ta rốt cuộc có mị lực gì có thể thu phục được những sinh viên này? Nếu nói đáng anh ta nhìn đẹp trai, cử chỉ nhanh nhẹn, tác phong hấp dẫn nữ sinh, tôi có thể hiểu được, nhưng ngay cả nam sinh cũng khâm phục, tôi đây liền có nhiều suy nghĩ không thể nào giải đáp.

"Giang Tuyết, Giang Tuyết, bạn rốt cuộc có hay không nghe mình nói chuyện." Giang Tuyết thiếu kiên nhẫn nói vào tai tôi, tôi mới thu hồi lúc chú ý đối với Lạc Thiệu Nông.

"Chuyện gì?"

Tâm Đồng tức giận về phía tôi oán hận nói: "Bạn quả nhiên không có nghe mình nói cái gì, mình xem bạn cũng bị Lạc Thiệu Nông làm cho mê hoặc." Ánh mắt liếc về phía Lạc Thiệu Nông.

Phải không? Tôi thật sự cũng bị Lạc Thiệu Nông mê hoặc sao? Chẳng lâu sau, tôi thể nhưng bắt đầu chú ý một người, hơn nữa là một người đàn ông. Tôi không muốn nghĩ sâu xa vấn đề này.

"Không thể nào, bạn không nên nói lung tung." Tôi phủ nhận lời nói của Tâm Đồng.

Tâm Đồng kinh ngạc nhìn tôi cười. "Đừng giấu mình, vừa rồi bạn nhìn chăm chăm vào anh ta, còn dám nói không có?"

Nhìn Tâm Đồng tươi cười, tôi không khỏi bật cười. "Tôi chỉ là khó hiểu Lạc Thiệu Nông có cái gì tốt, tại sao được mọi người yêu thích như thế thôi."

"Đó là bởi vì anh ta bộ dạng đẹp trai, giảng dạy lại vừa----" Tâm Đồng đang nước miếng tung bay về phía tôi nói tốt về Lạc Thiệu Nông, không biết xảy ra chuyện gì nhưng lại dừng lại.

"Sao vậy?"

Chỉ thấy cô ấy trừng lớn con mắt: "Oa! Giáo sư Lạc hướng bên này đi tới chúng ta nha!"

Đúng vậy, anh ta hướng bên chúng ta đi tới. Tôi cúi đầu nhanh liệt ăn cơm, không muốn làm cho anh ta thấy được tôi, trong lòng cầu nguyện Lạc Thiệu Nông đi chỗ khác. Bất quá, tôi phát hiện tại sao tôi phải sợ anh ta?

"Này! Hai bạn sinh viên, tôi có thể ngồi ở đây không?" Thanh âm trầm thấp mãnh liệt từ phía trên truyền đến. Ai ôi! Ông trời không nghe theo tâm nguyện của tôi. Tôi vừa nghe âm thanh, chỉ biết là anh ta. Không thể phủ nhận, thanh âm của anh ta khá mê người.

"Đương nhiên có thể, Giáo sư Lạc mời ngồi." Tâm Đồng lập tức cầm ba lô của chúng tôi từ trên ghế cầm lấy, nhường ghế cho Lạc Thiệu Nông.

Tâm Đồng lại một lần nữa "Thấy sắc quên bạn", ánh mắt mong đợi anh ta ngồi xuống.

"Vị bạn học này, làm sao biết tôi họ Lạc?" Lạc Thiệu Nông hỏi Tâm Đồng.

Chỉ thấy Tâm Đồng mở cò trong bụng mà nói: "Giáo sư Lạc, là như vậy, em cùng Giang Tuyết đã từng đi dự thính lớp của giáo sư, cho nên biết tên của giáo sư." Giang Tuyết bổ sung thêm một câu: "Giang Tuyết, chính là cô ấy!" Tâm Đồng chỉ tay vào tôi.

Đột nhiên, tiêu điểm biến thành tôi, ngồi ở đối diện, Lạc Thiệu Nông nhìn chăm chú vào tôi, tôi cảm thấy mặt của mình nóng lên. Tôi hướng về phía anh miễn cưỡng chào hỏi một chút: "Giáo sư, chào anh."

Tầm mắt của anh thủy chung dừng lại trên người tôi, tôi tức giận mà trừng mắt anh một cái, anh mới thu hồi ánh mắt nóng rực kia. Tôi thầm khiển trách chính mình, vì sao một chút gặp gỡ anh, tôi liền trở nên không giống chính mình?

"Dự thính? Các bạn ở khoa nào?" Lạc Thiệu Nông hỏi, bất quá trả lời anh, như trước vẫn là Tâm Đồng.

"Khoa Trung văn." DDDLLQDD

Tâm Đồng cùng Lạc Thiệu Nông bắt đầu trò chuyện không có chủ đề, mà tôi từ đầu đến cuối không nói một tiếng, thậm chí nhanh chóng giải quyết cơm trưa, rồi tách khỏi Lạc Thiệu Nông nguy hiểm này. Còn Tâm Đồng, tôi nghĩ, cô ấy vô cùng vui sướng khi liên tục cùng Lạc Thiệu Nông trò chuyện.

Chỉ trong chốc lát, tôi tự mình thu dọn bộ đồ ăn. "Tâm Đồng, mình đi trước." Tôi cắt ngang cuộc trò chuyện của họ, hướng về Tâm Đồng chào tạm biệt.

"Bạn đi làm, có phải không?" Tâm Đồng hỏi tôi.

Tôi gật đầu một cái. "Giáo sư, em có việc đi trước, không tiện." Tôi vẫn duy trì lễ nghi đối với bậc thầy.

Anh không nói gì, chỉ gật đầu một cái. Ngay sau đó, tôi cầm ba lô, vội vàng rời khỏi.

Phù! Cuối cùng cũng bước ra khỏi bầu không khí kia. Không thể tưởng tượng được bữa cơm này dài như một thế kỉ, tôi phải chạy nhanh khẩn trương cước bộ đi làm, nếu không khẳng định sẽ đến muộn.

"Hoan nghênh quý khách!" Xin hỏi quý khách dùng gì?"

Bây giờ là ba giờ chiều, tôi đang giúp khách chọn món. Không hiểu vì sao hôm nay sức sống đặc biệt tốt, tôi thay đồng phục, thì liên tục làm việc không ngừng.

Giúp khách chọn món xong, tôi quay trở về quầy bar, đem tờ đơn giao cho người phụ trách, mới có thể thở một cái.

"Là chuyện gì xảy ra, hôm nay mọi người đều nhân rồi, cũng đều chạy tới đây uống uống trà sao?" Chỉ Lăng hoài nghi hỏi.

"Nói đúng mà! Hai chúng ta một chết khiếp." Trả lời, đương nhiên là bạn tốt Lý Tinh.

Lý Tĩnh tựa vào tường nghỉ ngơi, "Giang Tuyết, bạn có mệt không?"

"Ừ, có một chút." Không mệt mới là lạ, nghĩ đến buổi tối làm gia sư thì càng mệt mỏi thêm. Tôi chống đỡ chịu đựng. Ngẫm lại, tôi tội gì làm khó chính mình như vậy. Buổi sáng đi học, buổi chiều đến quán cà phê làm việc, buổi tối còn làm gia sư, chỉ vì không muốn thò tay đòi tiền gia đình, tôi gần như trở thành một nữ siêu nhân.

"Ai ôi! Thật hy vọng khách ít một chút, chúng ta cũng không cần vất vả như vậy." Chỉ Lăng ịu xịu nói.

Lý Tĩnh thương cho Chỉ Lăng một cái cốc: "Thân là nhân viên, nói lời như thế?"

"Nói một chút cũng không được hà?" Chỉ Lăng xoa đầu.

Lý Tĩnh liếc mắt một cái. "Để ông chủ nghe được, bạn liền thảm."

"Sẽ không xui xẻo như vậy." Chỉ Lăng cảm thấy Lý Tĩnh quá kinh động.

Nhìn các chị ấy cãi nhau qua lại, tôi thật sự chịu các chị ấy. Các chị ấy có thể nói là một cặp dờ hơi, mỗi ngày nhìn các chị ấy hả ha mà trêu chọc nhau, không một một chút nào. Trong lòng tôi hiểu được, nếu không có các chị ấy, thời gian tôi ở đại lộ Champs Elysees liền trở nên buồn tẻ vô vị.

"Đừng âm ỉ, có khách tính tiền." Tôi nhắc nhở hai người đang cãi nhau. "Em đi thu dọn bàn."

Tôi cầm cái khăn đi dọn dẹp cái bàn khách vừa sử dụng qua, cũng đem chén ly thu dọn, ngoài dự đoán, quay người lại thế nhưng thấy Lạc Thiệu Nông đứng trước mặt tôi.

"Là anh!" Tôi vô cùng ngạc nhiên, anh không phải không đến đây nữa sao?

Anh vẫn mang theo bộ dáng làm mọi người say mê ôn nhu tươi cười. "Chúng ta thật là có duyên, lại gặp nhau."

"Thật không?" Đối với cách nói của anh, tôi không hề đồng ý. Tôi khẳng định anh là cố ý.

"Nếu không, em nghĩ sao?"

Ông trời! Vì sao anh ta lại dùng ánh mắt nóng rực kia nhìn tôi?

"Không biết." Tôi nhìn bàn tay run rẩy của tôi. "Bàn tay của tôi mỗi như, mỗi anh tìm chỗ ngồi, sẽ có người giúp anh chọn món."

"Được, anh chờ em."

Đem đồ dùng trở lại quầy bar, tôi liền nói cho Lý Tĩnh, mời chị ấy đi phục vụ Lạc Thiệu Nông. Ai ngờ các chị ấy cũng không sẵn lòng, cứng rắn muốn tôi đi. Các chị ấy lấy cớ: "Anh ta là giáo sư trường em, cho nên em đi."

Tôi chỉ biết không nên nói cho hai chị ấy Lạc Thiệu Nông là giáo sư trường tôi, nụ cười của họ toàn ý xấu, không biết đang nghĩ cái quỷ gì. Cầm menu, hướng anh ta đi đến.

"Quý khách dùng gì?" Tôi nghiêm túc làm tốt công việc của mình.

Lần này anh rất nhanh quyết định. "Một ly capuchino."

"Dạ."

Tôi chuẩn bị rời đi, anh ta gọi tôi.

"Tiểu Tuyết." Tôi bình tĩnh đứng lại. Anh cười cười: "Anh có thể gọi em như thế không?" Thanh âm nồng hậu đề nghị.

"Tùy anh." Trước khi cùng anh diễn trò, anh cũng không hỏi như thế? Hiện tại mới hỏi, phải chăng đã quá muộn.

Nghe được câu trả lời của tôi, Lạc Thiệu Nông tựa hồ nhẹ nhàng thờ ra. "Em chừng nào thì hết giờ làm?"

"Có chuyện gì không?" Tôi hỏi lại anh. Không trả lời vấn đề của anh.

Lạc Thiệu Nông không có trả lời ngay, một lúc sau, mới nói: "Không có gì gấp gáp."

Tôi cảm giác được tâm tình của anh thay đổi đột ngột, bởi vì không thấy anh tươi cười.

"Đã như vậy, tôi nghĩ cũng không cần biết tôi khi nào hết giờ làm."

"Phải không?" Ý tứ có một chút thất vọng.

Tôi không để ý đến anh, tiếp tục công việc của tôi.

☆ ☆ ☆

6h30, tôi vội vã thay quần áo, và sau đó ra về. Đi ra khỏi cửa tiệm, phát hiện trời còn đang mưa. Buổi chiều đột nhiên trời mưa to, vốn nghĩ đến thoáng cái liền tanh, ai ngờ..... Ai ôi! Làm sao bây giờ?

Hôm nay tiệm nhiều người, tôi đã tan tằm muộn nửa giờ, 7h30 còn đi làm gia sư, tuy rằng còn một giờ đồng hồ nữa, nhưng trời mưa khẳng định sẽ kẹt xe. Đi vào trong mượn một chiếc ô được rồi, hi vọng sẽ có.

Đang lúc tôi nghĩ như thế thì một chiếc xe ngừng lại trước mặt tôi. Từ trong xe đi ra chính là Lạc Thiệu Nông.

Anh lấy áo khoác của mình che mưa, bước nhanh đến bên cạnh tôi. "Lên xe, tôi chở em."

"Này....." Tôi đang lo lắng phiền phức anh sao? Anh lại đem tôi kéo lên xe.

Xe chậm rãi chạy.

"Đi đâu?" Anh chuyên tâm lái xe, không khỏi làm tôi biết bao coi trọng.

Tôi trả lời địa chỉ chỗ dạy cho anh.

"Em ở đây?" Anh vẫn không quay lại nhìn tôi.

Tôi lắc đầu. "Không phải, tôi làm gia sư ở đó."

"Hả? Em làm gia sư?" Anh bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt gặp nhau, trong khoảng thời gian ngắn, tôi không biết làm thế nào cho phải, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cùng anh ta nhìn nhau. Tuy nhiên anh ta có vẻ không hài lòng.

Tôi nhắc nhở anh đang lái xe, phải cẩn thận. "Anh vì sao kinh ngạc như vậy? Sinh viên làm một hai công việc không phải rất bình thường hả?" Tôi cảm thấy anh ngạc nhiên.

"Làm hai công việc, em không mệt?"

"Không sao."

"Em thiếu tiền?" Anh quan tâm hỏi.

"Xem như là vậy." Tôi trả lời qua loa.

Lạc Thiệu Nông tiếp tục hỏi: "Tại sao?"

Tôi bắt đầu khó chịu, anh cũng không phải là gì của tôi, dựa vào cái gì truy hỏi chuyện riêng của tôi? "Tôi nghĩ tôi không cần phải nói cho anh biết." Tôi lạnh lùng nói.

Anh cười ôn nhu nói: "Tức giận sao?"

Tôi không đáp lời.

"Thực sự tức giận?" Anh thừa dịp đèn đỏ anh quay lại nhìn tôi, cũng đem sợi tóc rơi xuống trên trán đằng sau tai.

Tôi đối với hành động thân mật của anh như thế tim đập dồn dập, có chút bối rối, vì không muốn anh phát hiện được tôi thay đổi, tôi nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đèn xanh, anh đem tầm mắt dời đi, chuyên chú lái xe.

"Em không nói, tôi cũng không miễn cưỡng. Đừng giận tôi, được không?" Anh nói mang theo khẩn cầu.

Tôi vẫn như cũ im lặng. Anh thấy tôi như vậy cũng không nói nữa. Trong xe toàn bộ rơi vào không khí yên tĩnh. Không lâu sau, anh dừng xe ở một cửa hàng tiện lợi, bỏ lại một câu "Chờ anh", đã đi xuống xe chạy vào cửa hàng.

Anh có lẽ muốn mua cái gì đó. Tôi tranh thủ thời gian ngắn ngủi này chọn mất một chút, tuy rằng vô ích.

Chốc lát, anh mở cửa trở vào, tôi liền mở mắt.

"Tiểu Tuyết, em còn không có ăn bữa tối chứ?" Không đợi tôi trả lời, anh liền đưa cho tôi một túi đồ. "Tôi mua một ít bánh mì cùng thức uống, em ăn đi."

Không ngờ, anh chính là thay tôi chuẩn bị bữa tối, hành động này, làm cho tôi cảm thấy một chút ngọt ngào. Tuy rằng không đáng kể, nhưng làm cho tôi cảm thấy được che chở.

"Vậy còn anh?"

"Tôi không đói bụng, hơn nữa tôi đang lái xe không thể ăn được, em cứ việc ăn trước, không cần để ý tôi." Anh nói.

"Kia, cảm ơn anh, tôi sẽ không khách khí." Tôi tùy tiện lấy ra một cái bánh mì liền ăn.

"A..." Chỉ trong chốc lát, tôi giải quyết xong một cái bánh mì. Đột nhiên, tôi nghĩ đến

"Đúng rồi, buổi chiều anh không phải đi rồi, tại sao lại xuất hiện ở trước cửa tiệm?" Tôi hỏi anh.

"Chờ em." Anh lập tức trả lời.

Trái tim của tôi bỏ mất một nhịp! "Chờ tôi?" Có thể nào, anh hỏi tôi khi nào hết giờ làm, là dụng ý này? "Anh biết giờ tôi tan tầm sao?"

"Biết a." Lạc Thiệu Nông đột nhiên quay đầu, nháy mắt mà nói: "Trước khi tôi đi, đã hỏi đồng nghiệp của em." Lại nói tiếp: "Sau đó, tôi ở trong xe chờ em tan tầm."

Thấy bộ dáng buồn cười của anh, tôi phì cười không ngừng. Tôi phát hiện anh có một mặt trẻ con.

"Em hẳn nên cười nhiều, Tiểu Tuyết. Em cười rất đẹp." Anh chân thành mà nói.

"Vậy sao?" Tôi bị cuốn hút trong lời khen ngợi của anh. "Anh chờ tôi làm gì?"

"Muốn cùng em nói chuyện thể thôi."

Lời của anh làm cho tôi không hề chống đỡ, không biết nên nói cái gì. May mà đã đến. Anh dừng xe ở bên đường. Tôi chuẩn bị xuống xe.

"Cảm ơn, anh đưa tôi lại đây, đương nhiên còn có bữa tối của anh." Tôi hướng về anh nói lời cảm ơn.

Tôi mở cửa xe, muốn xuống xe, nhưng anh lại kéo tôi lại.

"Mấy giờ hết giờ học? Tôi đến đón em." Anh vội vàng nói.

Bàn tay ấm áp của Lạc Thiệu Nông bao phủ ở cánh tay tôi, tôi cảm thấy nhiệt độ của anh, vô cùng ấm áp. "Không cần, tôi sống gần đây, cảm ơn ý tốt của anh." Tôi không hy vọng anh cho tôi phiền toái.

Thấy tôi kiên trì, anh không thể làm gì khác. "Được rồi, vậy em tự mình cẩn thận."

"Ừ." Tôi hướng về phía anh nói lời tạm biệt, liền xuống xe.

Mưa đã nhỏ, tôi nhanh chóng chạy vào lớp học. Lạc Thiệu Nông mới lái xe rời đi. Hôm nay may mắn có anh, tôi mới không cần cùng người khác chen chúc trên xe buýt. Xem ra, tôi phải tìm một cơ hội cảm ơn anh.

Sau khi cùng anh tiếp xúc, tôi phát hiện anh là một người đàn ông ôn nhu, dịu dàng, Lạc Thiệu Nông được những sinh viên hoan nghênh, đây là rõ ràng. Nếu cùng anh tiếp xúc, trái tim tôi có thể kiểm soát, tôi nên thuận theo cảm xúc thật sao? Nhờ người bị tổn thương là tôi, thì sao?

Ai ôi! Đừng nghĩ nhiều như vậy, quan trọng hơn đi lên lớp, các bạn nhỏ đang chờ tôi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

"Hạ tiểu thư, ăn cơm chưa?" Lâm mẹ mở cửa phía sau, khách sáo hỏi tôi.

Lâm mẹ, mẹ của học trò tôi, vì vậy tôi luôn luôn gọi cô ấy như thế.

"Ăn rồi." Còn phải cảm ơn Lạc Thiệu Nông, nếu không tôi chắc chắn đói bụng cho đến sau giờ học.

"Oh, Tiểu Kiệt còn đang ăn, con chờ một chút.

Tôi nhìn Tiểu Kiệt trên bàn ăn, hướng về phía Lâm mẹ nói: "Không sao, để em ấy từ từ ăn, được rồi."

Lâm mẹ mời tôi ngồi xuống, liền nói: "Tiểu Kiệt đứa nhỏ này, liên tục thúc giục nó đi ăn cơm, nó chính là phải chờ tới khi phim hoạt hình kết thúc mới chịu ăn." Lâm mẹ còn trừng mắt Tiểu Kiệt một cái, Tiểu Kiệt liền lập tức cúi đầu.

Thấy Tiểu Kiệt rất giống như một cậu bé bộ dáng chịu ủy khuất, tôi nở nụ cười nói. "Trẻ em đều là như vậy."

"Lần sau con không được như vậy." Tiểu Kiệt ngoan ngoãn gật đầu.

"Đúng rồi, Hạ tiểu thư, vị tiên sinh kia vừa mới đưa con tới, là ai?" Lâm mẹ bộ dáng bát quái.

Tôi sững sốt một chút, không ngờ bị Lâm mẹ nhìn thấy. Tôi trả lời: "Bạn bè mà thôi." Vội vàng trả lời qua loa, cũng không thể nói ra thân phận Lạc Thiệu Nông?

"Là bạn bè hả?" Lâm mẹ tựa hồ có điểm thất vọng. "Cô còn tưởng là bạn trai của con chứ."

Tôi liền lắc đầu làm như trả lời.

Chỉ có điều, Lâm mẹ vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi tôi: "Vậy con có bạn trai chưa?"

Bạn trai? Tôi không cần tự tìm đau khổ. Biết rất nhiều phụ nữ vì tình mà đau khổ, Tâm Đồng là ví dụ, tôi đối với "Tình yêu" là xin từ chối. Cái này sao nói đây? Tôi có cần phải nói rõ một chút.

Tâm Đồng cùng bạn trai đã yêu nhau hơn một năm, mặc dù thời gian luôn luôn là ngọt ngào, nhưng hầu hết tranh cãi ảm ỉ. Mỗi lần cãi nhau Tâm Đồng sẽ chạy đến tôi khóc lóc kể lể bạn trai có bao nhiêu tính xấu, nhiều tội tề, nhưng là ngay hôm sau vợ chồng trẻ lại hòa thuận. Loại tình huống này phát sinh nhiều lần, có thể nói rằng bọn họ lấy loại hình thức này ở chung với nhau. Có mấy lần thấy mặt Tâm Đồng sưng đỏ, tôi rất muốn hỏi nàng tại sao không chia tay? Chỉ là, tôi nhẫn nại. Tôi nghĩ tôi không có quyền lợi can thiệp vào chuyện "Tình yêu" người khác.

Nhiều hơn bất cứ điều gì với định hướng bạn trai là việc chính của mình, làm cho tôi không khỏi phải cảm thán sức hấp dẫn đáng sợ của tình yêu. Chẳng lẽ người phụ nữ có tình yêu, sẽ không là chính mình sao?

Lâm mẹ thăm dò ánh mắt, tôi thành thật trả lời: "Không có." Không biết sao, Lâm mẹ hình như rất vui vẻ.

"Thật sao?" Lâm mẹ như có điều suy nghĩ, lập tức cao hứng mà nói: "Cô đây giới thiệu anh trai của cô cho con biết được không? Anh ấy thật là từ Mĩ trở về, bộ dạng cũng là người"

"Lâm mẹ." Tôi cắt ngang lời nói của cô. "Cảm ơn ý tốt của cô. Hiện nay con không muốn có bạn trai."

"Thật sao?" Lâm mẹ không bỏ cuộc thuyết phục tôi. "Anh trai cô rất tốt....."

"Con ăn no rồi." Tiểu Kiệt lớn tiếng tuyên bố, cũng đã cứu tôi.

"Lâm mẹ, con đi vào trong học với Tiểu Kiệt."

Đến phòng Tiểu Kiệt, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Làm sao khi người phụ nữ kết hôn cũng phải để người khác làm mai chứ? Quên đi, tôi làm tốt việc của mình được rồi.

"Tiểu Kiệt, lấy bài tập ra viết." Công việc này, được mô tả như là một gia sư, trên thực tế, chỉ có việc "đọc sách" mà thôi. "Hôm nay bài tập là gì?"

Tiểu Kiệt lấy sách bài tập trong cặp sách ra. "Thưa cô, là viết từ vựng."

Lâm mẹ muốn Tiểu Kiệt kêu tôi là cô giáo, nói như vậy tôi mới có uy nghiêm, Tiểu Kiệt mới nghe lời. "Vậy con mau chóng viết, cô sẽ kiểm tra."

Nhìn thấy bộ dạng Tiểu Kiệt chăm chỉ viết, tôi không khỏi nhớ tới "Em trai" của tôi.

Em ấy hẳn là học tiểu học phải không? Từ khi tôi chuyển ra khỏi nhà, thấy em ấy chỉ có một vài lần, tôi thậm chí không nhớ bộ dáng em ấy thế nào. Chẳng qua, em ấy có sự yêu thương của cha mẹ là đủ rồi, gia đình ấy không có chỗ cho tôi.

Chỉ chốc lát. "Thưa cô, con viết xong rồi."

"Ừ, để cô nhìn xem."

Những kỷ niệm bỏ qua một bên, tôi chuyên tâm làm tròn bổn phận của mình.

Vài ngày trôi qua, tôi không gặp lại Lạc Thiệu Nông, trong lòng có một chút thất vọng. Như thế cũng tốt, ít nhất anh ta sẽ không trở lại quấy nhiễu cuộc sống của tôi.

Ngày hôm nay tôi nghỉ làm, giải thích vì sao tôi lại đi lang thang trên phố vào buổi chiều.

Sau khi một mình xem một bộ phim, tôi đi bộ trên đường phố, muốn làm gì thì làm cái đó, thoải mái tự tại.

Tôi chạy đến một chuỗi các cửa hàng sách, muốn mua một cuốn sách hay có ý nghĩa để đọc.

Tôi đi dạo khoảng một hai giờ đồng hồ, mới cảm thấy hài lòng ra khỏi nhà sách. Ai ngờ.....

"Thực xin lỗi! Thực xin lỗi...!" Tôi đụng phải một người, một mặt xin lỗi, một mặt kiểm thứ gì đó rơi xuống trên mặt đất.

"Xin lỗi, đã đụng phải." Tôi đứng dậy ngẩng đầu, nhưng cũng muốn vượt qua một cái gì đó.

"Là em! Giang Tuyết." Thanh âm của người đàn ông vô cùng hưng phấn.

Tôi thấy anh, nghĩ thầm Không thể nào? Trùng hợp như thế? "Học trưởng, đã lâu không gặp."

Người bị tôi đụng vào chính là học trưởng, nhưng cũng là học trưởng Tâm Đồng, gọi là Lý Hạo Vĩ. Khi làm lính trở về anh đã hoàn thành đại học, về phương diện đối xử với mọi người, giải quyết công việc hơn chúng tôi một phần trong Ban Giám Hiệu nhà trường, đối với Tâm Đồng và tôi có chút chiều cố.

"Mấy tháng không gặp, em vẫn xinh đẹp như vậy." Lý Hạo Vĩ ánh mắt nóng rực, làm tôi rất không thoải mái.

"Học trưởng, anh đề cao em quá." Tôi không phải không biết anh đối với tôi có tâm ý, nhưng mà tôi thật sự không có biện pháp chấp nhận anh. "Học trưởng, không có việc gì, em đi trước."

"Chờ một chút....." Lý Hạo Vĩ ngăn cản tôi.

"Có chuyện gì sao?"

"Muốn mời em uống cà phê, đồng ý nha?" Lý Hạo Vĩ tràn đầy thành ý mời tôi.

"Này....." Chẳng lẽ, anh còn chưa hết hy vọng?

Lý Hạo Vĩ nhìn ra do dự của tôi, lập tức nói: "Yên tâm đi, anh chỉ là đơn thuần mời học muội em ôn lại chuyện xưa mà thôi."

Nếu anh đã hiểu rõ quan hệ của tôi cùng với anh chẳng qua là học trưởng và học muội, và lại anh lại có thành ý, tôi đáp ứng anh.

Ngay sau đó, chúng tôi đi đến một quán cà phê.

"Tâm Đồng, bài tập về nhà năm tư có bạn không?"

Nghe vậy, tôi cũng buồn cười, anh cũng từng là sinh viên năm tư. Chẳng qua, tôi vẫn trả lời anh: "Tạm tạm."

"Tâm Đồng gần đây như thế nào? Mặc dù tôi có số của em ấy, nhưng rất ít gọi cho em ấy."

"Tâm Đồng vẫn như trước, tràn đầy năng lượng." Tôi nói một chút chuyện Tâm Đồng, cho anh biết tình hình gần đây của Tâm Đồng.

"Kìa.....Em thì sao?" Lý Hạo Vĩ do dự hỏi.

"Như cũ." Tôi trả lời qua loa.

Lý Hạo Vĩ hơi thất vọng nói: "Phải không?"

Anh hỏi nhiều như vậy tôi nghĩ cũng nên quan tâm anh một chút. Tuy rằng tôi không thể tiếp nhận tâm ý của anh, nhưng mặc kệ nói như thế nào, Lý Hạo Vĩ cũng rất chiều cố tôi.

"Học trưởng sau khi tốt nghiệp đang làm gì?" Vẫn như thời gian thông thường, người đi làm hẳn là sẽ không ra ngoài sao?

Nói đến công việc, anh đã không còn tâm tình buồn tẻ, âm thanh tanh tách, tôi nghĩ Lý Hạo Vĩ hẳn là rất yêu thích công việc của anh!

Tôi theo lời của anh biết được anh là một phóng viên tạp chí gia đình, chuyên môn tin tức và giới thiệu các điểm tham quan du lịch nổi tiếng, thời gian làm việc bất định.

"Tôi vừa đến tạp chí ghi chép vấn đề này trong bản thảo xã hội. Không ngờ, trùng hợp như thế khiến cho anh gặp em." Lý Hạo Vĩ nói xong chăm chú nhìn tôi.

Tôi tránh ánh mắt của anh. "Ừ, đúng là thật trùng hợp."

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt nhìn lang thang trên con đường định trụ ở đối diện một cô gái cột tóc đuôi ngựa, cô ấy không có gì đặc biệt, nhưng có ấy có vẻ đang nhìn tôi và Lý Hạo Vĩ.

"Học trường, cô gái kia anh biết không?" tôi ra hiệu Lý Hạo Vĩ nhìn cô gái kia. Chỉ thấy Lý Hạo Vĩ vẻ mặt kinh ngạc, lập tức phát tay chào hỏi cô gái kia.

Từ hành động của anh chứng minh anh và cô gái kia quen biết. Cô gái kia biết chúng tôi chú ý tới sự có mặt của cô liền lập tức rời đi.

"Cô ấy đang làm việc ghi chép với anh, làm việc rất nghiêm túc." Tôi quay đầu lại nghe anh nói.

"Oh" anh làm rõ nghi ngờ của tôi, tôi cũng không muốn hỏi nhiều. Nhưng --

"Cô ấy đã từng thổ lộ với anh, cô ấy nói thích anh." Lý Hạo Vĩ nói ra những lời này, tôi nhận thấy được có chút thú vị.

"Thật không? Cô ấy thật dũng cảm." Tôi vẫn như cũ lạnh nhạt nói.

"Chẳng lẽ em không cảm thấy ----" Lý Hạo Vĩ vội vàng hỏi.

Tôi cắt ngang câu hỏi của anh. "Cảm thấy được gì? Em cảm thấy một cô gái thích một người để có can đảm nói với người đó thật không dễ dàng, học trường anh không nên từ chối mới phải."

"Em thật sự cho là như vậy?"

Tôi không chút do dự hướng về phía anh gật đầu.

Anh nói tiếp: "Một khi đã như vậy, anh sẽ suy nghĩ lại."

Toi trầm nghĩ, Lý Hạo Vĩ cần phải đối với tôi không ôm hy vọng nữa? Đang lúc tôi nghĩ như thế, anh lại hỏi tôi: "Giang Tuyết, em có bạn trai chưa?"

Trong nháy mắt, tôi cau mày tức giận lý do vì sao anh chưa từ bỏ ý định, không nên cố chấp như vậy? Ban đầu nghĩ rằng anh đã hiểu rõ chúng ta không có khả năng, cho nên mới đồng ý lời mời của anh, ai ngờ anh....

"Có." Vì để làm cho anh hoàn toàn hết hy vọng, đành phải nói dối.

Lý Hạo Vĩ đáng giận, thậm chí vì vậy tôi phải nói dối.

"Hả? Em có bạn trai?" Lý Hạo Vĩ trừng lớn mắt, hình như nghe thấy chuyện tình không thể. "Anh ta tên là gì?" Làm công việc gì? Nhà ở đâu?" Lý Hạo Vĩ muốn chắc chắn người này có tồn tại.

Tôi không hài lòng mở miệng nói: "Em không cần giải thích cho anh biết nhiều điều về anh ấy." Huống chi người này lại không có tồn tại. Bất quá, trong đầu tôi lại hiện lên hình bóng Lạc Thiệu Nông.

"Không sao, em phải đi." Không muốn cùng anh nhiều lời, tôi lấy ra số tiền phải trả cho anh, tôi đi ngay lập tức, bất kể phản ứng của Lý Hạo Vĩ đối với tôi như thế nào.

Ai ôi! Hy vọng Lý Hạo Vĩ có thể hiểu được dụng ý của tôi là tốt cho anh, không muốn anh lại lãng phí tâm sức gì cho tôi, không đáng a!

☆ ☆ ☆

Ngày cuối tuần, kinh doanh của cửa hàng đặc biệt tốt, quá bận rộn thậm chí không có thời gian để thờ, đến giờ tan tầm thì tôi đã mệt mỏi trầm nghĩ về tháng nhà ngủ một giấc. Tuy nhiên một số người cũng không làm cho tôi được như mong muốn.

"Giang Tuyết, đã hết giờ làm việc?" Lý Hạo Vĩ hướng phía tôi đi tới. "Anh mời em đi ăn cơm."

"Không cần, em mệt chết được, muốn về nhà nghỉ ngơi." Tôi từ chối đề nghị của anh.

Tôi cùng Lý Hạo Vĩ nói rõ ràng như vậy không hiểu vì sao anh vẫn cố chấp? Đến chỗ Tâm Đồng hỏi thăm tin tức của tôi, mà còn thường xuyên tới chỗ này chờ tôi tan tầm, anh lãng phí tâm tư đối với tôi không cần thiết.

Hiển nhiên Lý Hạo Vĩ không hiểu cái gì gọi là "Từ chối".

"Anh đưa em về."

Tôi nổi cáu! Tôi đã mệt muốn chết, không muốn cùng anh dây dưa thêm nữa.

"Học trường, anh chết tâm đi! Em sẽ không chấp nhận anh, anh không cần lãng phí thời gian đối với em, vô ích thôi." Thấy anh bất động, tôi thật sự không biết nên làm cái gì mới tốt, đành phải đem lý do lần trước nói ra. "Huống cho em đã có bạn trai, nếu anh ấy biết, sẽ không được hạnh phúc."

"Em không cần gạt anh nữa. Anh đã hỏi qua Tâm Đồng, cô ấy nói em chưa hề có bạn trai." Lý Hạo Vĩ đắc ý nói.

Ai ôi! Vậy mà quên không nói cho Tâm Đồng trước. Thật là hỏng kế hoạch a.

Đang lúc tôi không biết như thế nào cho phải thì nghe thấy thanh âm Lạc Thiệu Nông gọi tôi.

"Tiểu Tuyết."

Tôi xoay người nhìn, Lạc Thiệu Nông cũng đang đi tới bên cạnh tôi.

"Sao anh lại tới đây?" Tôi hỏi anh. Rất nhiều ngày tôi không có gặp anh.

Lạc Thiệu Nông cười ôn nhu mà nói. "Tới đón em tan tầm."

"Oh."

Lúc này, Lý Hạo Vĩ chen vào cuộc trò chuyện của tôi và Lạc Thiệu Nông.

"Tâm Đồng, em không giới thiệu cho tôi một chút sao?"

Giới thiệu? Tôi giới thiệu Lạc Thiệu Nông với thân phận như thế nào? Tôi sẽ xác định về mối quan hệ giữa chúng tôi như thế nào? Giáo viên và sinh viên hoặc bạn bè. Có vẻ không rõ ràng.

Bất thành lĩnh, Lạc Thiệu Nông ôm tôi.

"Tôi là bạn trai của Tiểu Tuyết, tên tôi là Lạc Thiệu Nông. Xin hỏi anh là?" Lạc Thiệu Nông như giới thiệu chính mình.

Tôi ngạc nhiên khi Lạc Thiệu Nông lấy thân phận là bạn trai của tôi, nhưng ý tưởng này cũng giúp rồi rất nhiều.

Chỉ thấy Lý Hạo Vĩ trừng lớn mắt, nhìn thẳng Lạc Thiệu Nông đánh giá. "Tôi là học trưởng của Giang Tuyết, Lý Hạo Vĩ."

Thời điểm này có chút buồn cười. Lý Hạo Vĩ gặp tình địch bộ dạng đỏ mắt tía tai, Lạc Thiệu Nông nhìn rất bình tĩnh.

"Học trưởng, không có việc gì, chúng tôi đi trước." Tôi muốn Lý Hạo Vĩ hoàn toàn mất hết hy vọng, sau khi anh thấy "bạn trai" của tôi. Vì thế, tôi kéo Lạc Thiệu Nông rời đi.

Tôi lần thứ hai ngồi trên xe của anh.

Anh chuyên tâm lái xe, không nói một lời. Mà tôi cũng không mở miệng, để cho sự im lặng bao quanh không gian này.

Hồi lâu, anh mở miệng.

"Hôm nay em có làm gia sư không?"

Tôi lắc đầu. "Không cần."

"Tốt lắm, tôi đưa em đi ăn cơm." Anh nói.

Tôi hướng về phía anh cười. "Anh không hỏi tôi có nguyện ý đi theo anh ăn cơm hay không?"

Lạc Thiệu Nông quay đầu nhìn tôi một cái. "Em không muốn sao?"

"Không có." Tôi trả lời.

Anh hài lòng mà cười.

Trong phút chốc, tôi đột nhiên muốn biết nếu tôi nói không muốn, chính là biểu cảm anh sẽ như thế nào? Là ngạc nhiên hay chán nản? Ngoại trừ nhìn thấy anh mỉm cười hấp dẫn, ngoài ra còn có biểu hiện gì.

Tôi nghĩ như vậy, có phải hay không rất xấu?

Không bao lâu, anh mang tôi đến một nhà hàng nổi tiếng phía đông Đài Bắc.

"Ăn cái gì?" Lạc Thiệu Nông đang xem menu hỏi tôi.

"Cái gì cũng được, anh quyết định đi." Tôi thực sự không biết ăn cái gì mới tốt.

"Ừ!"

Anh hướng về phía bồi bàn gọi hai phần món ăn.

Tôi chợt nhớ tới một chuyện.

"Vừa rồi cảm ơn anh giúp tôi giải vây." Nếu không thì tôi bây giờ còn bị học trưởng cuốn lấy.

Anh cười ôn nhu. "Không cần cảm ơn tôi. Lần trước em cũng giúp tôi, xem như chúng ta huề."

Lần trước tôi giúp anh? Ác! Tôi nhớ rồi.

"Dù sao chẳng nữa, tôi cũng muốn cảm ơn anh."

"Tôi đây đành hào phóng nhận lời cảm ơn của em!"

Tôi mỉm cười.

Một lát sau, nhân viên đem món ăn đưa lên.

Nhìn thức ăn đưa lên, mày nhúu lại một chút.

Mà Lạc Thiệu Nông chu đáo phát hiện ra động tác nhỏ của tôi. "Làm sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị em sao?"

"Không có."

Thức ăn đại khái đều tốt, duy nhất tôi ghét nhất đồ ăn có thêm ớt xanh. Tôi từ trước đến giờ không thích ăn đồ ăn có hương vị cay. Quên đi, không ăn nó thì được rồi.

Tôi ăn cái khác, đem ớt xanh để qua một bên.

Bỗng nhiên ---- dddllqqdd

"Không thích ăn cái này sao?" Lỗi tai truyền đến câu hỏi của Lạc Thiệu Nông, làm tôi ngưng ăn.

"Bị anh phát hiện." Tôi ngượng ngùng cười cười.

"Cô gái ngốc, không thích ăn thì nói cho tôi biết! Tôi có thể giúp em ăn." Lạc Thiệu Nông dùng giọng điệu cung chiêu nói với tôi.

"Tốt lắm, cho anh ăn." Tôi đem tất cả ớt xanh trên đĩa đưa cho anh.

Rốt cuộc không cần phải ngửi thấy được mùi vị ớt xanh.

"Không ngờ em có thói quen kén chọn." Lạc Thiệu Nông trên mặt tràn ngập ý cười.

Tôi phản bác nói: "Con người luôn luôn có thói quen xấu nha! Và lại tôi cũng xem như không kén ăn, tôi chỉ là không thích ăn ớt xanh mà thôi." Tôi hùng hồn nói, muốn nhìn anh còn có cái gì để nói không. Nhưng ngoài dự đoán, anh chính là nhìn chằm chằm tôi.

Đôi mắt anh ôn nhu nóng rực, tôi không khỏi đỏ mặt, cuối cùng thẹn quá thành giận mà nói: "Anh nhìn cái gì?"

Đối với kháng nghị của tôi, anh chỉ mỉm cười, lại nói: "Không ngờ em cũng có một mặt đáng yêu. Không giống bình thường lạnh lùng như vậy. Tôi thích em như thế này."

Đáng yêu! Cái gì cùng cái gì đây! "Đáng yêu" khái niệm này, cho tới bây giờ tôi cùng nó không quan hệ. Mà anh nói tôi đáng yêu? Vì sao Lạc Thiệu Nông có thể dễ dàng làm dậy lên cảm xúc của tôi? Tôi cảm giận bất bình mà nghĩ.

"Tức giận?"

Thấy tôi không nói lời nào, anh đại khái biết được tôi không vui.

Nói em đáng yêu không tốt sao?" Anh lại hỏi.

Tôi vẫn không nói lời nào.

Lạc Thiệu Nông bình tĩnh hướng về phía tôi cười nói. "Mặc kệ em câu cái gì, tôi xin lỗi em là được rồi chứ?" Anh nhìn nhìn nhà ăn còn nói: "Người không biết chuyện, còn tưởng rằng chúng ta là người yêu cãi nhau đấy!"

"Ai là người yêu với anh hả!" Tôi nóng nảy mà nói. Ai ngờ nhìn thấy anh cười trộm, tôi mới biết tôi bị lừa.

Bộ dạng bây giờ của anh, giống một giáo sư đại học sao?

"Đừng tức giận, mau ăn đi! Không đồ ăn đều nguội hết." Anh trấn an tôi.

Tôi lười cùng anh so đo, lại không muốn lãng phí thức ăn ngon, buộc lòng phải nghe anh nói. Bữa ăn nay liền như vậy trôi qua.

Tại lớp học, giáo sư đang mức miêng tung bay mà giảng giải bài học, nhưng có hơn phân nửa người không để ý đến giáo sư, tự cổ mà làm chuyện khác.

Chẳng qua, tôi cũng không phải là sinh viên giỏi. Ánh mắt của tôi đang nhìn giáo sư, nhưng tư tưởng của tôi vẫn còn ở đêm tối hôm qua, cùng Lạc Thiệu Nông ăn tối.

Thành thật mà nói, tôi cũng không hiểu mình làm sao, vì sao luôn dễ dàng bị hình bóng Lạc Thiệu Nông xâm nhập trong lòng? Một lần gặp gỡ anh, đầu óc của tôi liền đình công. Tôi nghĩ đây không phải là hiện tượng tốt.

Bỗng nhiên, sinh viên ngồi cạnh truyền đến cho tôi một tờ giấy.

Ai ôi! Mọi người quả nhiên không đem giáo sư để vào mắt.

Tôi mở tờ giấy ra xem, là Tâm Đồng viết cho tôi, cô ấy muốn tôi tan học chờ cô ấy, nói có chuyện muốn hỏi tôi. Tôi nhìn qua chỗ Tâm Đồng, chỉ thấy Tâm Đồng vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi. Tôi nhìn cô ấy gật đầu, xem như trả lời.

Không biết là chuyện gì, thế nhưng có thể làm cho Tâm Đồng nghiêm túc hiếm thấy? Chẳng lẽ cô ấy cùng bạn trai cãi nhau? Hy vọng đừng, tôi cũng không muốn làm sứ giả hòa bình, một chết người, hơn nữa lại cô hết sức không thu được kết quả tốt.

Rất nhanh, sẽ biết.

Chúng tôi đi đến đình nghỉ mát, ngồi xuống, Tâm Đồng liền trực tiếp hỏi ta: "Giang Tuyết, bạn có bạn trai?"

Tôi bị câu hỏi của Tâm Đồng làm cho ngẩn người, vì cái gì Tâm Đồng không đầu không đuôi hỏi tôi chuyện này? Suy nghĩ một lúc, tôi nghĩ tới. Nhất định là học trưởng Hạo Vĩ nói cho Tâm Đồng. Không ngờ tôi đã làm tình cảnh ra như vậy, anh ta cuối cùng chưa chết tâm.

Tôi thờ dãi. "Bạn là thay học trưởng Hạo Vĩ hỏi mình sao?" Thời gian qua Tâm Đồng cùng học trưởng Hạo Vĩ quan hệ rất tốt, cô ấy làm như vậy rất hợp lý.

"Cũng không hoàn toàn là thế." Tâm Đồng nói tiếp: "Tôi qua học trưởng gọi nói cho mình biết nói bạn có bạn trai, muốn mình chuyển lời của anh ấy là chúc mừng bạn." Thì ra là thế, xem ra là tôi hiểu lầm anh.

"Anh ấy là một người rất tốt." Tôi chỉ có thể nói như vậy.

"Anh ấy tốt lắm, thế nhưng bạn lại không thích anh." Tâm Đồng kinh thường nói.

Tôi hiểu Tâm Đồng đang vì học trưởng bênh vực, nhưng mà.....

"Tình cảm là không thể ép buộc." Tôi lạnh nhạt mà nói ra lý do của tôi, tôi cũng nhấn mạnh điều này.

"Mình xem là học trưởng không may gặp gỡ người vô tình như bạn." Tâm Đồng vẫn trách mắng tôi. Mà tôi cũng không đáp trả.

Nhìn thấy trầm mặc của tôi, Tâm Đồng khẽ thờ dãi. "Ai ôi! Quên đi, cũng không có gì đáng nói."

"Thật tốt bạn đã nghĩ thông suốt." Tôi cười.

Tâm Đồng nhìn tôi một cái xem thường, sau đó dường như nghĩ đến chuyện gì. "Đúng rồi, bạn vẫn chưa trả lời mình, bạn có bạn trai sao?" Tâm Đồng một bộ như là tra thăm tội phạm hỏi tôi.

"Này rất quan trọng sao?" Tôi muốn trốn tránh chuyện này.

Đáng tiếc Tâm Đồng không cho tôi toại nguyện. "Rất quan trọng." Cô ấy như đinh đóng cột trả lời.

"Tại sao?" Tôi vô cùng buồn bực.

Nếu bạn có bạn trai, cũng không nói cho mình biết, khiến mình cảm thấy bạn từ trước đến giờ không xem mình là bạn."

Thì ra đây là nguyên nhân, làm cho tôi hiểu được Tâm Đồng là rất coi trọng tình bạn của chúng tôi.

Đã như vậy, tôi dĩ nhiên phải nói sự thật. "Mình không có bạn trai."

Tâm Đồng mở to mắt. "Kia học trưởng nói như thế....."

"Mình gạt anh ấy."

"Thế nhưng, học trưởng nhìn thấy người kia với bạn rất thân mật, người đàn ông kia là ai?" Tâm Đồng vẽ mặt hoài nghi.

Học trưởng hẳn là không nói cho Tâm Đồng tên anh ấy là Lạc Thiệu nông, nếu không thì Tâm Đồng sẽ không có phản ứng như vậy. Hơn nữa sẽ không hỏi tôi "Anh" là ai.

"Anh ấy làm việc cùng mình, mình nhờ anh ấy giúp mình lừa gạt học trưởng." Nói như vậy, tôi nghĩ là tốt nhất.

Tôi không thể nói cho Tâm Đồng, cái gọi người đàn ông kia cùng tôi thân mật chính là Lạc Thiệu Nông. Cô ấy biết, sẽ bị dọa một cú sốc. Huống chi, trong lúc đó tôi cùng Lạc Thiệu Nông liên quan làm sao có thể nói được chứ? Cho nên, tôi lựa chọn không nói.

"Bạn cũng không nên nói cho học trưởng biết." Nếu không thì bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển.

"Không ngờ chuyện là như vậy a!" Tâm Đồng trả lời. "Bạn yên tâm đi, mình biết bạn đối với học trưởng là không có khả năng, mình sẽ không ngốc đến nói cho học trưởng." Tâm Đồng hướng về phía tôi cam đoan.

"Ừ, vậy là tốt rồi." Có Tâm Đồng cam đoan, tôi cũng an tâm.

"Thật ra, mình muốn nghe đến đáp án là bạn có bạn trai." Tâm Đồng chột nhứ mày.

"Phải không?" Tôi đáp.

Đối với thái độ kinh thường, Tâm Đồng hiển nhiên không hài lòng.

"Lại nữa rồi, mỗi lần nhắc tới đề tài bạn trai này, bạn liền làm ra vẻ không liên quan." Tâm Đồng giận tím mặt. "Bạn, bạn, cũng không thể hăng hái một chút? Tìm một người đàn ông nói chuyện yêu đương không tốt sao? Đừng lúc nào cũng vẻ mặt lạnh lùng, bộ dạng chuyện gì cũng đều không liên quan." Tâm Đồng nói một hơi.

Tôi biết Tâm Đồng là tốt cho tôi, cho nên tôi cũng tùy đề cho cô ấy nói.

Nhưng mà, phía trước một nam một nữ sánh vai đi. Là Lạc Thiệu Nông cùng nữ lão sư, họ đang đi đến khoa kinh doanh.

Không biết Lạc Thiệu Nông nói gì, làm cho nữ lão sư kia cười vui vẻ. Thấy hai người bộ dạng nói nói cười cười, không biết thế nào, trái tim của tôi toát ra một cảm xúc ề ề.

Tôi vẫn nhìn họ cho đến khi họ biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Dường như phát hiện không chuyên tâm của tôi, Tâm Đồng đẩy tôi mà nói: "Bạn rốt cuộc có đem lời của mình nghe lọt không?"

Dứt bỏ cảm xúc không hiểu kia, tôi đối Tâm Đồng nói: "Mình hiểu bạn là quan tâm mình, nhưng chuyện tình cảm rất khó nói, thuận theo tự nhiên không phải tốt hơn sao? Bạn đừng lo lắng cho mình."

"Chỉ biết bạn sẽ nói như vậy." Tâm Đồng bày vẻ mặt đáng ghét.

Tôi bật cười nói: "Được rồi! Đừng có bày vẻ mặt này, cẩn thận bạn trai bạn nhìn thấy sẽ chê cười."

Vừa nói tới bạn trai, Tâm Đồng liền đỏ mặt. "Anh ta sẽ không."

Kết thúc chuyện này ngay khi Tâm Đồng đang xấu hổ.

☆ ☆ ☆

Kéo thân hình mệt mỏi, tôi trở lại căn phòng nhỏ của tôi.

Mở cửa chào đón tôi vẫn là một căn phòng vắng vẻ cùng đen tối, tôi đưa tay bật đèn, tối tăm thoáng chốc biến mất, nhưng cô độc vẫn còn.

Tôi tung mình về phía giường, muốn nghỉ ngơi một chút, để tư chi nhàn rỗi, không hề hoạt động. Nhưng là đầu óc của tôi lại hoạt động, tôi nghĩ chuyện hôm nay cùng Tâm Đồng nói chuyện, cũng nhớ rõ Lạc Thiệu Nông và nữ lão sư kia cùng một chỗ.

Tâm Đồng lo lắng cho tôi, tôi hiểu rõ, cũng rất cảm ơn. Nhưng mà chuyện tình cảm tôi không có khả năng kiểm soát, để nó thuận theo tự nhiên đi, có lẽ tôi hiện tại đã muốn cũng không chừng. Là chỉ Lạc Thiệu Nông sao? Tôi không hiểu được. Nhưng mà, không phải tôi để ý đến anh ta chứ! Nếu không hôm nay làm thế nào tôi có loại cảm xúc không thể giải thích?

Rõ ràng anh đối với tôi có ảnh hưởng. Ở trước mặt anh, mặc kệ chuyện gì cũng lạnh lùng, mà anh luôn luôn bình tĩnh kiềm chế. Thật không biết bộ dạng anh mất đi lí trí là như thế nào.

Tôi đối với anh thế nhưng lại sinh ra tò mò, nếu để cho Tâm Đồng biết, cô ấy khẳng định sẽ kinh ngạc vô cùng. Không nên nghĩ nhiều như vậy. Tôi còn chuẩn bị tắm rửa, lên giường ngủ một giấc. Chuyện về sau rồi nói!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mở to mắt, nhìn đồng hồ báo thức bên giường, 6h. Không ngờ tôi vậy mà sớm đã tỉnh, tôi nhắm mắt muốn ngủ thêm một chút, nhưng như thế nào cũng không ngủ được. Hết cách, tôi rời giường buông tha cho giấc ngủ.

Rửa mặt chải đầu xong, tôi quyết định đi ra ngoài một chút.

Sáng sớm đường phố vô cùng yên tĩnh, gió nhẹ thổi tới sáng khoái thoải mái dễ chịu. Tôi dạo chơi, hưởng thụ giây phút nhàn nhã này.

Đi vào công viên kế bên. Bên trong công viên, sống động hơn rất nhiều trên đường phố, phần lớn trong số mọi người là những người cao tuổi tập thể dục, tôi ngồi trên ghế nhìn họ.

Tất cả họ đều đang làm bài tập mạnh mẽ, không bị mất tập trung vào cái nhìn của tuổi trẻ, có lẽ nhiều hơn trẻ hơn và năng động hơn.

Tôi sẽ như thế nào, có giống những ông già, bà già này không? Hơn nữa, chuyện tương lai đâu ai biết được? Sau khi tốt nghiệp tôi muốn làm cái gì cũng không biết, lại càng không nghĩ khi tôi về nhà.

Gần đây, luôn luôn lo lắng chuyện tốt nghiệp. Sách, tôi không tiếp tục đọc nữa, như thế không thể làm gì khác hơn là tìm việc làm. Thế nhưng rồi lại không biết nên tìm cái công việc gì. Nói thực ra, tôi đối với tương lai cảm thấy mù mịt, không biết làm sao. Ồi..... Chỉ còn một học kỳ.

Tôi đắm chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn không phát hiện có người đến bên cạnh tôi.

"Chào! Tiểu Tuyết."

Thanh âm quen thuộc, tôi ngẩng đầu nhìn: "Lại là anh."

Lạc Thiệu Nông cười khanh khách nhìn tôi. "Em hình như không muốn gặp tôi?" Anh ngồi xuống bên cạnh tôi.

Kỳ thật, chính mình cũng không rõ rốt cuộc có hy vọng gặp anh. Chính là, khi tôi vừa thấy anh, tôi lại trở nên không phải là tôi. Cho nên tôi tránh né câu hỏi của anh. "Anh sao lại ở đây?"

Anh liếc mắt tôi một cái, hình như biết rõ tâm tính trốn tránh của tôi.

"Tôi mỗi buổi sáng đều tới chỗ này chạy bộ." Lập tức nói thêm một câu: "Ngoại trừ trời mưa."

Tôi ngờ vực nhìn anh, không cần anh nói vậy, tôi cũng hiểu được. Chỉ có điều ngược lại rất bội phục anh có nghị lực như vậy, nếu đối lại tôi, có thể duy trì ba ngày phải vỡ tay.

"Không nghĩ tới hôm nay lại gặp em." Ánh mắt anh thâm thúy nhìn chằm chằm tôi.

Tôi tránh né ánh mắt ôn nhu của anh, nhìn thẳng về phía trước. "Trùng hợp mà thôi." Lại hỏi: "Anh ở gần đây?"

"Ừ." Anh gật đầu trả lời tôi.

Kế tiếp liền lâm vào một mảnh trầm mặc, ai cũng không mở miệng nói chuyện, sản xuất ra một bầu không khí quái dị.

Loại tình huống này, làm cho tôi cảm thấy buồn cười, tôi cùng anh giống như là người yêu cãi nhau, ai cũng không chịu hướng về phía đối phương cúi đầu khuất phục. Người yêu? Tôi nghĩ tôi cùng anh là người yêu? Thật quá hoang đường.

"Làm sao vậy? Sắc mặt em không được tốt!" Lạc Thiệu Nông quan tâm hỏi.

"Không có việc gì." Tôi có thể nào nói cho anh biết nguyên nhân? Vì sợ anh sẽ tiếp tục hỏi thêm, tôi khẩn trương dời đi tiêu điểm. "Anh vì cái gì chọn làm giáo sư, cũng chính là giáo viên?"

Lạc Thiệu Nông do dự một lát, hỏi lại tôi: "Vì sao hỏi như vậy?"

"Là tôi hỏi trước, anh trả lời trước."

Sau khi nghe xong lời của tôi, anh cười nhẹ. "Em thật đúng là không chịu thua a." Tôi phần nộ mà không nói lời nào.

Anh thu lại vẻ mặt, nói: "Tôi sẽ nói cho em biết đi, tôi lựa chọn làm giáo viên vì công việc giáo viên có thể mang lại cho tôi cảm giác thành tựu."

"Cảm giác thành tựu?" Tôi khó hiểu hỏi.

"Em không nghĩ rằng tôi dạy cho sinh viên những kiến thức, để sinh viên có thể áp dụng trong xã hội tương lai, là một điều tuyệt vời sao?" Lạc Thiệu Nông nghiêm túc nói.

Tôi cười. "Đúng, anh thực rất giỏi."

"Em cười cái gì?" Anh nhớ tới biểu cảm của tôi lần trước trong bữa ăn, chính anh cũng nhận không được nở nụ cười.

Trong thời gian ngắn, hai chúng tôi ở một góc công viên không thể không cười. Thật lâu sau, chúng tôi mới ngừng cười.

"Đến em."

"Cái gì?"

Tôi nghi ngờ nhìn, Lạc Thiệu Nông lại tỉ mỉ nói: "Đến lượt em trả lời vấn đề của tôi."

Anh không phải cũng như tôi không chịu thua chứ! Bất quá, tôi cũng không muốn anh chiếm lợi thế. Như thế mới công bằng. "Bởi vì tốt nghiệp sớm." Tôi ngắn gọn đáp.

Anh an ủi tôi. "Cũng đúng. Còn lại mấy tháng thôi, cũng nên suy nghĩ đến tương lai."

Tôi than nhẹ một tiếng. "Đáng tiếc, hiện tại, tôi vô cùng mờ mịt."

"Cô gái ngốc, đừng nóng lòng, còn có thời gian đủ để em suy nghĩ một cách rõ ràng." Lạc Thiệu Nông cười mở mà cười.

"Ừ! Tôi biết."

Tôi nghĩ rằng, ngoại trừ Tâm Đồng, Lạc Thiệu Nông xem như là người thứ hai tôi nói ra phiền muộn của mình. Tuy là, chúng tôi không có bàn tán đến cái gì, nhưng mà ít nhất anh hiểu rõ tôi phiền não cái gì. Tôi cũng không hiểu vì sao tôi nghĩ muốn ở nơi này cùng anh có được một ít giải đáp, có lẽ, tôi nên nhìn thẳng lực ảnh hưởng của anh đối với tôi.

"Đang nghĩ gì?" Giọng nói nhẹ nhàng của anh vang bên tai tôi.

"Không có gì."

Tôi hít thở sau một hơi, sáng sớm không khí thật là trong lành, nhất thời tôi cảm thấy tinh táo. Hiện tại, tôi rốt cuộc hiểu được vì sao tinh thần của những người cao tuổi so với tuổi trẻ tốt, nhờ vào không khí trong lành này, nói tới nói lui về sau tôi có thể hay không dậy sớm vẫn là một chuyện, hôm nay xem như là ngoại lệ.

"Đi, tôi mời em ăn sáng." Không đợi ý kiến của tôi, anh tự ý kéo tôi đi.

Lòng bàn tay anh ấm áp bao phủ bàn tay tôi, ngay lập tức trái tim tôi tràn đầy ấm áp, vô tình tôi lại lưu luyến lòng bàn tay ấm áp của anh.

Không bao lâu, Lạc Thiệu Nông dẫn tôi đến một nhà ăn bên cạnh công viên, ông chủ thoát nhìn như thân thiết.

"Giáo sư Lạc, anh đã đến rồi."

"Đúng vậy a, lại đây thăm anh."

Tôi nghe Lạc Thiệu Nông và ông chủ thân thiện chào hỏi, đoán rằng Lạc Thiệu Nông thường ngày tới nơi này ăn sáng, bởi vậy cùng ông chủ quen biết.

"Giáo sư Lạc, không ngờ anh hôm nay lại mang bạn gái đến nha!" Ông chủ cười nói.

Tôi rút tay của tôi đang bị anh nắm, dùng ánh mắt ra hiệu anh nói rõ ràng.

Hai lần trước đó là bắt đắ dĩ, chúng tôi mới làm bộ là người yêu, mà hiện tại lại bị hiểu lầm, cảm giác trên có chút là lạ.....

Thấy tôi như vậy, anh chỉ cười, cười đến mức có phần đắc ý. "Đúng vậy, cô ấy có xinh đẹp không?" Anh dùng tiếng Đài trả lời ông chủ.

Tôi có chút phần nộ nhìn anh, trách anh vì sao không phủ nhận ngược lại càng nói dối gạt ông chủ.

Ông chủ cười cười nhìn tôi. "Ừ, bạn gái của anh thật xinh đẹp."

Tôi đỏ mặt, bối rối không biết như thế nào cho phải. Tôi nhân cơ hội rút néo cánh tay anh, mà trả thù một chút, cũng cảnh cáo anh không cho phép nói bậy.

May là, Lạc Thiệu Nông dừng lại đúng lúc. Anh tùy tiện kêu đồ ăn, rồi mang tôi đến cái bàn bên ngoài ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, anh lập tức hướng về phía tôi kháng nghị: "Em thật đúng là phải xuống tay hả?"

Tôi chỉ tặng anh hai chữ: "Đáng đời."

Đối với tức giận của tôi, anh bất động, nhưng vẫn lộ ra vẻ cười. "Đồ ăn tới, nhanh ăn đi."

Tôi không muốn dạ dày của tôi gặp rắc rối, vì vậy tôi không khách khí ăn. Chỉ chốc lát sau, tôi và Lạc Thiệu Nông đã đem đồ ăn trên bàn giải quyết xong.

"Cảm ơn, lần sau tôi sẽ đem tiền trả lại cho anh." Lúc ra khỏi nhà, chỉ cầm theo chìa khóa, đã quên mang tiền, trước hết đành phải để cho anh trả.

Anh hơi nhú mày. "Không phải nói tôi mời sao?"

"Tôi có nguyên tắc của tôi." Tôi nhớ rõ ở nhà ăn lần trước giúp anh, tôi có đề cập qua.

"Không ngờ em vẫn kiên trì như vậy." Anh hết cách mà nói.

Nghe ý tứ của Lạc Thiệu Nông, tôi nghĩ anh nhớ kỹ chuyện lần trước.

Nếu đã hiểu được, tôi muốn đi về.

"Tôi đưa em về." Anh vội vã trả tiền.

Tôi muốn cự tuyệt, nhưng anh vô cùng kiên trì, tôi cũng kệt anh. Dù sao, người phiền toái là anh. Một buổi sáng tốt như vậy liền thế này trôi qua.

☆ ☆ ☆

Sau khi dạy kèm xong, tôi đi bộ về.

Nghĩ không ra, một ngày như vậy trôi qua.

Kết quả ngủ dậy quá sớm, cũng không khiến tinh thần của tôi mệt mỏi, ngược lại làm cho tôi mất hai khóa buổi sáng, khi tỉnh lại đã là buổi trưa.

Đều tại tôi, sau khi Lạc Thiệu Nông đưa tôi về nhà, tôi buồn chán nằm trên giường, cho nên liền

Thế là, tôi đi làm, còn có công việc gia sư.

Cả ngày hôm nay, ngoại trừ buổi sáng "dậy sớm hơn thông thường", những việc khác đều như thường lệ, nhưng bệnh cũ của tôi lại tới - đau bao tử.

Khi đang dạy kèm, tôi liền thấy bao tử âm ỉ đau đớn, tôi cố gắng nhịn xuống để hoàn thành xong công việc. Hiện tại, tôi chỉ muốn chạy nhanh về căn phòng nhỏ của tôi, uống thuốc đau bao tử, sau đó nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Nghĩ tới điều này, tốc độ bước nhanh hơn rất nhiều.

Đợi một chút, thuốc đau bao tử hình như đã hết? Tôi cau mày, xoa bụng, sau đó quay trở lại đi đến hiệu thuốc. Huh? Tôi nghe thấy có tiếng bước chân đằng sau, ngó nhỏ yên tĩnh, cho nên âm thanh vô cùng rõ rệt.

Tôi cố để nỗi sợ hãi trong lòng xuống, tôi nghĩ có thể là đi chung đường, không dám hỗn loạn. Nhưng mà, hai chân không tự chủ bước nhanh hơn.

Tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, vì bao tử đau nhức, cũng vì người đằng sau cũng đi nhanh hơn. Sẽ không xui xẻo như thế.....

Nhìn thấy mục đích gần tới, tôi một hồi vui mừng, tình huống kỳ lạ này sắp được giải thoát rồi, không ngờ người từ phía sau kéo tôi lại ---

A – Không phải như vậy chứ, tôi thực sự đã gặp một tên cướp?

Tôi thì sống chết cầm ba lô ở sau lưng tôi vùng lung tung đánh người, hơn nữa muốn kêu to để gây sự chú ý của mọi người gần đây.

"Dừng tay, Tiểu Tuyết. Là tôi!" Người kia sốt ruột nói. "Là tôi Lạc Thiệu Nông, em nhìn xem."

Lạc Thiệu Nông? Tôi ngừng đã kích, nhìn kỹ, quả nhiên là anh.

"Anh làm tôi sợ muốn chết!" Tôi tức giận hét to về phía anh.

Tôi ngồi xồm xuồng, dạ dày càng lúc càng đau....

Lạc Thiệu Nông phát hiện sự khác thường của tôi. "Tiểu Tuyết, em làm sao vậy?"

"Bao tử của tôi..... đau quá....." Tôi nói không lên lời.

"Cái gì?" Anh khẩn trương kêu to: "Em kiên nhẫn một chút, tôi đưa em đi bệnh viện."

Anh ôm lấy tôi, vội vàng chạy đến xe của anh.

Tôi dựa vào ngực anh, nhìn anh khẩn trương, tôi rớt cuộc nở nụ cười....

Cười chính là thương yêu, anh lại khẩn trương hơn so với tôi!

Cười chính là bộ dáng lo lắng của anh!

Cười chính là anh như thế mà quan tâm tôi!

Nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của anh, tôi dần dần mất đi ý thức....

Sau khi mở mắt ra, trời đã hừng sáng.

Nhìn cảnh vật chung quanh, là bệnh viện. Sau cùng, ánh mắt dừng ở người đàn ông gục ngủ bên cạnh giường.

Anh một đêm không về sao? Tôi lấy anh dậy.

"Em đã tỉnh." Anh quan tâm mà đỡ tôi ngồi dậy. "Còn đau không?"

Tôi lắc đầu.

"Vậy là tốt rồi. Tối hôm qua em thực sự làm tôi sợ muốn chết." Anh bắt mắt nói.

Tôi phản bác nói: "Anh mới là hù chết tôi! Tôi hỏi anh, tối hôm qua đi theo tôi làm gì? Hại tôi tưởng gặp cướp chứ!"

Nhớ tới tối hôm qua, tôi vẫn còn sợ. May mắn là anh, nếu thật sự là tên cướp, kết quả khó lường.

"Tối hôm qua tôi đến chỗ của em, thấy em trở về muốn gọi em, nhưng em lại xoay người đi ngược lại, cho nên tôi liền đuổi theo!" Lạc Thiệu Nông nói rõ lý do phát sinh tình huống tối hôm qua.

Tôi lườm anh một cái: "Anh không biết gọi tôi hả?"

"Tôi muốn gọi em a! Nhưng mà em đi nhanh quá, tôi chỉ có cách đuổi theo em." Lạc Thiệu Nông tỏ rõ vẻ vô tội.

Tôi hung hăng trừng mắt anh, thật muốn đem đáng về tưới cười ngứa mắt đánh tan.

Cuối cùng, tôi tuyên bố bỏ đi. Dù sao anh cũng giúp tôi một việc, không phải sao?

"Bác sĩ, nói như thế nào?" Tôi miễn cưỡng nhìn anh.

Nụ cười của anh biến mất, thay bằng vẻ mặt nghiêm túc, nhíu mày nói: "Bác sĩ nói em lâu ngày ăn đồ uống không đúng cách, đem dạ dày của em muốn làm cho phá hủy."

"Oh." Tôi nghĩ cũng là như vậy.

"Oh." Anh nhíu mày nói. "Vì vậy, em không quan tâm đến cơ thể của em?" Anh tựa hồ cố gắng kiềm nén tức giận.

"Anh tức giận?"

"Đúng."

Quái lạ, cơ thể của tôi, anh có cái gì tức giận?

Tôi lại hỏi: "Vì sao?"

Anh tức giận trừng mắt, giống như tôi hỏi thừa. "Em không biết chăm sóc chính mình!"

Trong lời nói của Lạc Thiệu Nông, làm cho tôi có một chút cảm động.

"Từ giờ trở đi, tôi sẽ chăm sóc chính mình." Tôi cũng không muốn lại đau đến chết đi sống lại.

"Em nghĩ như vậy là được rồi." Câu trả lời của tôi làm cho anh hài lòng mà nở nụ cười.

"Tôi khi nào có thể xuất viện?"

"Còn không biết, đợi bác sĩ đến, tôi sẽ hỏi." Anh gấp dài, mơ hồ trả lời.

Tôi hôm qua anh nhất định không ngủ đủ giấc? Tôi rất áy náy.

"Anh về nghỉ ngơi đi, tôi có thể tự lo cho mình." Tôi nhìn đồng hồ trên tay, mới 6h sáng, anh có thể về nhà ngủ một lúc. "Huống chi, anh hôm nay không phải còn lên lớp sao?" Tôi cũng không quên anh là một giáo sư.

"Anh sao? Hôm nay có lớp sao?" Anh hỏi lại tôi.

"Không có. Có cũng không đến." Tôi về mặt bất đắc dĩ, buổi chiều còn đi làm, cũng không biết đi được hay không đi được chứ! Quên đi, vẫn là xin phép nghỉ là được rồi, tôi mới nói sẽ chăm sóc bản thân.

Anh tươi cười đủ để mê hoặc mọi người. "Tôi với em giống nhau, hôm nay không có lớp."

"Thật sự?" Tôi vô cùng hoài nghi.

Giáo sư đại học nhân rồi như vậy sao? Họ không phải để dạy thêm sao? Các giáo sư đều là sắp xếp đầy chật thời khóa biểu.

"Thu hồi ánh mắt nghi ngờ của em lại, tôi sẽ không lừa em." Trong mắt anh có chứa ý cười.

"Vậy anh trở về nghỉ ngơi cho tốt." Tôi không muốn làm cho anh quá mệt mỏi.

Anh đứng dậy rót ly nước cho tôi. "Không vội, chờ bác sĩ đến xem qua rồi hãy nói."

"Anh giúp tôi một đêm, cũng mệt mỏi, hay anh về trước nghỉ ngơi đi!" Tôi thấy trên mặt anh có vẻ mệt mỏi.

Anh thuận tay vén sợi tóc của tôi. "Em không cần phải để ý đến tôi, em nghỉ ngơi cho tốt là được rồi."

Anh phun hơi thở ấm áp trên mặt tôi, dùng cặp mắt đen bóng mà sâu sắc nhìn tôi, trong khoảnh khắc đó tôi lại mất tinh thần.....

Cho đến lúc thanh âm của anh lại vang lên, tôi mới bình tĩnh trở lại.

"Tôi đi mua bữa sáng, chỉ là không có phần cho em." Tôi đang muốn hỏi, anh lại nói tiếp: "Bác sĩ nói em hiện tại không thể ăn bất cứ thứ gì, chỉ có thể uống nước."

Tôi nghĩ đúng là quả báo.

"Em nằm nghỉ ngơi đi, tôi đi một chút sẽ trở lại." Anh trấn an tôi.

"Anh không cần ở trước mặt tôi ăn, ăn xong rồi quay lại."

Thấy tôi buồn bực, anh nhẫn nại dỗ dành tôi: "Tất cả nghe theo em. Em ngoan ngoãn nằm nghỉ ngơi, tôi đi một chút sẽ quay lại."

"Ừ."

Thấy tôi đáp ứng, anh mới yên tâm rời đi.

☆ ☆ ☆

Giữa cơ cả buổi sáng, trở về căn phòng nhỏ của tôi cũng đã là buổi chiều.

"Này, nước." Tôi rót một ly nước đưa cho Lạc Thiệu Nông.

Anh là người đàn ông thứ nhất vào đây. Anh là "Ân nhân cứu mạng" của tôi, tôi nên lễ phép mời anh vào ngồi một chút.

"Cảm ơn." Anh nhìn xung quanh. "Chỗ này tuy nhỏ, nhưng em sắp xếp không tồi."

Trong lời nói này đối với anh không biết có tính là khen ngợi, tôi vẫn chưa trả lời.

Tôi điện thoại đến Champs Elysees để xin phép nghỉ.

Ác, đúng rồi ---

"Trả lại anh." Lần trước tôi nợ tiền của anh.

Anh cười cầm lấy.

"Đúng rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện, lại chăm sóc tôi một đêm." Tôi thành tâm cảm ơn anh.

"Em không cần cảm ơn tôi, cũng không nhất định để ở trong lòng. Ngược lại em về sau chú ý đến cơ thể, phải ăn đúng ba bữa...."

Trái lại anh ở đây lên tiếng chỉ bảo, thật không hổ là giáo sư a!

Nhưng lại làm cho tôi nghĩ đến tối hôm qua, anh ôm tôi bộ dáng lo lắng, tôi chăm chú nhìn anh, thấy lòng lướt qua một dòng nước ấm.

"Vì sao lại nhìn tôi như thế?" Giọng nói có vẻ trầm thấp hỏi tôi.

Tôi gác ánh mắt dời dần trên người anh qua một bên. "Không có gì." Khuôn mặt không tự chủ đỏ lên.

"Phải không?" Giọng nói hoài nghi, mà xem xét tôi.

"Đúng, giáo sư Lạc." Tôi tức giận mà nói.

Bên miệng anh chậm rãi giờ lên ý cười, tựa hồ cười nhạo không hiểu chuyện của tôi.

Vì không muốn bị anh nhìn thấu, tôi mở miệng nói: "Tôi nghĩ anh nên trở về nghỉ ngơi đi." Ám chi - không, là anh có thể rời đi.

Anh duỗi tay chân, mỉm cười nói: "Đúng vậy a, tôi hôm qua tôi tốn không ít tâm lực!"

Đối mặt với vẻ mặt tươi cười của anh, tôi biết anh là cố ý. Cố ý làm cho tôi phải áy náy, muốn tôi hiểu được anh mệt như thế đều là vì ai.

Nói cái gì "Không cần cảm ơn tôi", "Không cần để ở trong lòng" nói những lời cảm động này, hiện tại xem ra, căn bản là lời xã giao.

Tôi trầm mặc xuống, cắn răng nói: "Tôi sẽ cảm ơn anh."

"Nhìn xem em nói cái gì?" Anh cau chặt mày. "Lời nói của tôi không hề có dụng ý khác, em không nên hiểu lầm."

Anh một bộ dáng nghiêm túc, khiến tôi hiểu được lòng dạ hẹp hòi của tôi.

"Thực xin lỗi." Tôi dừng cảm nhận sai.

"Em..." Anh thở dài. "Tôi nên bắt em làm cái gì mới tốt?" Giọng nói bắt đầu đi.

Tôi đây làm anh hao tâm tổn trí sao? Trong lúc đó chúng tôi lại không có gì.

"Quên đi, em nghỉ ngơi cho tốt." Anh đứng dậy. "Tôi phải đi."

Phải đi? Đây không phải là như tôi mong muốn? Vì sao trong tim tôi lại dâng lên một cỗ không muốn?

Tôi tiễn anh ra ngoài, anh nhìn tôi một cái thật sâu, sau đó rời đi.

Đóng cửa lại, nằm trên giường, tôi dường như ngửi thấy mùi nước hoa của Lạc Thiệu Nông, trong đầu suy nghĩ đến nụ cười của anh.

Có lẽ một góc trong trái tim tôi đã từ từ mất mát, mà tôi vẫn không biết.

☆ ☆ ☆

Mùa thu, thời tiết bắt đầu mát mẻ.

Từng ngày vẫn như thế trôi qua, chỉ là không còn làm công việc gia sư.

Có lẽ tôi dạy không tốt, Lâm mẹ muốn cho Tiểu Kiệt đi học lớp bỏ túc, bởi vậy tôi rất nhàn rỗi.

"Giang Tuyết, kỳ thi giữa kỳ lần này, mình làm không được tốt." Tâm Đồng buồn bã nói.

Hôm nay là kỳ thi cuối cùng, vừa thi xong, tôi đã bị Tâm Đồng kéo đến sân bóng rổ ngồi dưới tàng cây.

"Không ngờ bạn cũng biết lo lắng." Tôi cười nhạo Tâm Đồng.

"Nói cái gì?" Tâm Đồng bịu môi. "Mình cũng biết sợ nha!"

"Vậy sao bạn còn đăng ký nhiều khóa như vậy?"

Tâm Đồng bị tôi hỏi vặn lại không nói lên lời, đầu luôn cúi đầu.

Nhìn Tâm Đồng như vậy, tôi nở nụ cười. "Kỳ thi bạn có chuẩn gì bị không?"

"Đương nhiên có." Tâm Đồng lập tức ngẩng đầu lên lớn tiếng nói.

"Vậy cũng tốt. Nếu có chuẩn bị, hẳn là sẽ không làm bài quá kém." Tôi an ủi Tâm Đồng.

"Ai ôi!" Tâm Đồng thở dài. "Hy vọng là như thế."

Tôi mỉm cười. "Giang Tuyết, gần đây mình thật buồn bực."

"Làm sao vậy?"

"Bạn trai của mình gần đây kêu mình không được tìm anh ta." Tâm Đồng phẫn nộ mà nói.

Tôi quan tâm hỏi: "Vì sao?"

"Anh ta nói anh phải chuẩn bị cho cuộc thi, không muốn bị phân tâm."

Ừ! Lý do chính đáng. Tâm Đồng có cái gì mà tức giận? Tôi nhìn Tâm Đồng bằng ánh mắt thắc mắc.

Hiếm khi thấy được Tâm Đồng như một cô gái xấu hổ, có vẻ như khi nhắc đến bạn trai, Tâm Đồng liền có bộ dạng này. Đây là cái gọi là "Tình yêu" sao? Người phụ nữ đắm chìm trong tình yêu, là như vậy sao?

Tôi không hiểu, vì sao khi người ta nói về tình yêu, sẽ trở nên không giống chính mình. Mà tôi, phải chăng cũng như thế?

"Giang Tuyết? Giang Tuyết?" Tâm Đồng kêu to cắt ngang suy nghĩ của tôi.

"Bạn nói mình phải làm thế nào mới tốt?" Tâm Đồng buồn phiền hỏi tôi.

"Mình nghĩ bạn cũng có thể đi tìm anh ta, chỉ là không quấy rầy anh ta học bài, hẳn là anh ta sẽ đồng ý." Tôi nói đúng trọng tâm mà đưa ra ý kiến.

Sau khi Tâm Đồng nghe xong lời của tôi, lo nghĩ: "Ừ, bạn nói rất đúng." Sau đó, Tâm Đồng lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn. "Rất cục cũng thoải mái, thật tốt. Cảm ơn bạn, Giang Tuyết."

Tôi quay lại nhìn: "Đồ ngốc."

Ngay sau đó, hai người chúng tôi hưởng thụ giây phút nhàn nhã.

"A.." Tâm Đồng phút chốc mắt sáng lên. "Đây không phải là giáo sư Lạc."

Nghe thấy tên anh, trái tim tôi nhất thời đập nhanh.

Tôi nhìn theo ánh mắt Tâm Đồng, thấy được hình bóng kia chạy trên sân bóng rổ. "Không thể tưởng tượng được giáo sư Lạc chơi bóng rổ tốt như vậy." Tâm Đồng kinh ngạc mà nói.

Đúng vậy a! Nhìn thấy hình bóng anh ở đây, tôi không khỏi trầm nghĩ, anh còn có cái gì làm người khác không ngờ tới chứ?

Tôi nhìn chăm chú kỹ năng mạnh mẽ của anh, bỗng dưng, anh liếc mắt nhìn phía bên này.

Anh nhìn thấy tôi sao?

"Giang Tuyết, giáo sư Lạc có phải vừa mới nhìn chúng ta?" Tâm Đồng hưng phấn hỏi tôi.

"Ách.... Mình không chú ý."

"Phải không?" Tâm Đồng không để ý mà trả lời, cô vội vàng nhìn giáo sư Lạc. "Giáo sư Lạc thật là đẹp trai a....." Tâm Đồng cao hứng mà kêu to. "Bạn xem, anh lại nhìn chúng ta! Không phải lần trước ở nhà ăn ngồi cùng chúng ta ăn cơm, do đó mà nhớ rõ chúng ta chứ?"

"Không biết." Tôi lãnh đạm trả lời.

Tâm Đồng liếc tôi một cái: "Bạn xem, bạn lại bộ dạng lạnh lùng. Người ta tốt xấu thế nào cũng cùng chúng ta ăn cơm một lần, bạn không thể quan tâm một chút sao?"

Cái gì cùng ăn com một lần? Chỉ là ngồi cùng bàn mà thôi, có cái gì tốt để chú ý? Huống hồ, tôi cùng anh ta không hề cùng ăn một bữa com. Nhưng tôi lại không biết nói với Tâm Đồng như thế nào.

"Giang Tuyết, bọn họ hình như đã chơi xong, chúng ta qua đây chào một tiếng được không?" Tâm Đồng vui vẻ đưa ra đề nghị.

"Không cần chứ?" Tôi lộ vẻ mặt khó khăn.

Đáng tiếc, từ trước tới nay Tâm Đồng đều thuộc mẫu người nói là làm.

Cô ấy lôi kéo tôi đi về phía Lạc Thiệu Nông, anh đang cầm khăn lau mồ hôi.

"Giáo sư Lạc, còn nhớ chúng tôi không? Lần trước chúng tôi và giáo sư ở nhà ăn cùng ăn com, còn nhớ không?" Tâm Đồng lớn mật hỏi.

Lạc Thiệu Nông cười. "Nhớ."

Sau đó anh ném cho tôi một ánh mắt đầy thâm ý, mà tôi giả như không biết, cố ý không để ý đến.

"Giáo sư, không ngờ anh chơi bóng rổ tốt như vậy!"

"Có thể."

"Anh trước kia trong đội bóng rổ sao?"

"Đúng vậy...."

Tâm Đồng cùng Lạc Thiệu Nông nói chuyện, tôi đứng ở một góc, tựa như người vô hình. Nhìn thấy hai người vui vẻ nói chuyện, trái tim tôi có một chút khó chịu.

Tôi xoay người muốn lên rút rồi đi, nhưng mà có người không chịu bỏ qua cho tôi.

"Vị bạn học này muốn đi đâu hả?" Lạc Thiệu Nông bắt cần hỏi.

Tôi không bỏ qua ánh mắt anh lóe lên giảo hoạt đầy ý cười, anh là cố ý.

"Em có việc muốn đi trước." Giọng nói vô cùng cứng nhắc.

"Oh!" Khoanh hai tay trước ngực. "Làm sao mỗi lần em gặp tôi đều có việc?"

Anh cười làm tôi ngứa mắt. "Em phải đi làm." Thật ra hôm nay tôi rất nhàn rỗi.

Nhưng mà, anh ưỡn ngực lại mở miệng lần nữa nói tiếp: "Đó không phải là lý do lần trước sao."

"Anh...." Tôi vô cùng giận dữ.

Anh cố tình chống lại tôi sao? Trong ấn tượng anh ôn nhu dịu dàng, cuối cùng vô lại đùa giỡn!? Ôn nhu dịu dàng? Không ngờ tôi đánh giá anh tốt như vậy.

May mà Tâm Đồng thay tôi giải vây. "Giáo sư, Giang Tuyết luôn luôn vội vàng như vậy, cô ấy không phải cố ý."

"Là thế hả....." Anh khẽ nhếch miệng, đăm đăm nhìn tôi.

Tôi bỏ qua một bên không để ý tới cái nhìn như thiêu đốt.

"Giang Tuyết, bạn không phải có việc muốn đi trước sao? Không sao, không cần chờ mình." Tâm Đồng thúc giục tôi rời đi.

"Ừ." Tôi chào tạm biệt Tâm Đồng, tôi cũng không quay đầu lại, giả vờ như Lạc Thiệu Nông không tồn tại ở đây.

"Giáo sư, Giang Tuyết chính là lạnh lùng như vậy, anh đừng tức giận."

"Tôi sẽ không tức giận."

Thanh âm hai người nói chuyện, tôi đi càng xa càng không nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ra khỏi trường học, tôi đi lang thang một chút, tự do thoải mái để nắm chắc thời gian này, nhân tiện thưởng cho chính mình, rốt cục cũng vượt qua kỳ thi giữa kỳ.

Đi bộ trên phố ở Đài Bắc, tôi thỏa thích xem tất cả những điều phổ biến, muốn giảm bớt những phiền muộn trong lòng. Cho đến khi đi dạo một mỏi, đau chân, tôi mới trở về nhà.

Tôi nhảy lên trên giường nằm xuống, nhắm mắt lại, nghỉ ngơi được một lát hình bóng Lạc Thiệu Nông lại hiện lên trong đầu.

Nghĩ đến vài giờ đồng hồ trước, hành vi gần như khiêu khích của anh, tôi liền tức giận. Anh quả thực là cố ý gây khó dễ tôi, may là Tâm Đồng không phát hiện điều khác thường, nếu không thì tránh không được một trận ép hỏi của Tâm Đồng.

Đối với anh, rốt cuộc tôi nên lấy tâm tình gì đối mặt với anh? Mà anh lại đối xử với tôi như thế nào? Vì sao anh một lần lại một lần nữa tiếp cận tôi? Tôi bắt đầu nhìn thẳng mấy vấn đề này.

Khi hình bóng anh thường xuyên hiện lên trong đầu tôi, tôi biết tôi không thể bỏ qua cảm xúc của chính mình được, tôi nghĩ tôi đã thích anh.....

Đây là thích một người sao? Nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác thì sinh ra ghen tỵ? Trong đầu sẽ thường xuyên nhớ tới nụ cười mê hoặc của anh? Thậm chí thích cảm giác được anh che chở..... Có lẽ chính là như vậy sao!

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên.

Là ai? Có thể là Tâm Đồng, cũng chỉ có cô ấy đến đây.

Đối với người hay quên như Tâm Đồng không biết hôm nay tôi nghỉ làm.

Tôi miễn cưỡng rời khỏi giường, đứng lên mở cửa.

Cửa mở, tôi bị hù dọa.

Là anh - Lạc Thiệu Nông! Người đàn ông quấy nhiễu lòng của tôi.

Giờ khắc này, anh lại xuất hiện, tâm tình của tôi trở nên bất đồng.

"Không mời tôi vào trong sao?" Anh mang khuôn mặt tươi cười hỏi.

"Mời vào."

Tôi mời anh ngồi, cũng rót nước cho anh, tôi mới ngồi xuống, liền nghe anh nói: "Vì sao nói dối? Hết lớp tôi đến quán cà phê tìm em, đồng nghiệp của em lại nói em xin nghỉ phép."

Tôi cười thầm trong lòng, không ngờ anh bị tôi lừa. Thật ra, tôi cũng không phải cố ý muốn gạt anh, ai biết anh sẽ đến tìm tôi.

Từ từ, anh là hỏi đồng nghiệp của tôi mới biết được tôi nghỉ phép, Chi Lăng và Lý Tình kia không phải.....

Hai người kia ngày mai khẳng định sẽ không bỏ qua cho tôi, tôi bắt đầu cảm thấy ngày mai bất hạnh.

"Anh không tìm tôi, anh sẽ không phát hiện tôi nói dối." Tôi nhàn nhạt nói.

Hai mắt anh nhúu lại. "Thì ra là tôi tự chuốc lấy phiền phức à?"

"Tôi cũng không nói." Tôi còn không dám làm càn ở trước mặt anh.

Tôi giả bộ đứng dậy rót nước uống, để hòa dịu không khí, nào ngờ.....

"Em làm sao vậy?" Anh từ phía sau gắt gao ôm tôi.

Đột nhiên tôi bị hành động của anh làm cho hù dọa, cái ly cũng rớt, nước đổ ra sàn, mà tôi ngây ngẩn cả người.

Phía sau gáy truyền đến hơi thở ấm áp của anh, làm cho tôi cảm thấy ngứa, trái tim tôi nổi lên từng trận rung động.

"Buổi sáng tức giận chuyện gì?" Giọng nói anh một mỏi vang lên bên tai.

Tôi không trả lời.

Anh buộc chặt cánh tay. "Ừ?"

"Đúng rồi!" Tôi rầu rĩ trả lời.

Nghe vậy, anh cười ra tiếng, chậm rãi nói: "Đề ý như vậy hả?"

Tôi cực kỳ tức giận, anh không phải là kẻ khờ xướng còn dám chỉ trích tôi?

Tôi tránh khỏi ngực của anh, xoay người muốn cùng anh tranh luận, không ngờ, lại đón nhận cặp mắt sâu sắc của anh. Cả người tôi bỗng chốc chấn động, đầu óc trở nên trống rỗng, tim không tự chủ mà đập nhanh hơn.

Anh khẽ ní non: "Tiểu Tuyết....."

Một tiếng gọi, hoàn toàn đánh bại sự lạnh lùng tôi lập nên, tự kiềm chế, mê loạn tâm tư của tôi.....

Anh cúi đầu xuống, bắt đầu tiếp cận tôi, tôi không tự giác mà run rẩy.

Giây tiếp theo, anh hôn tôi.....

Tôi mở to mắt.... Anh lại cướp đi nụ hôn đầu tiên của tôi!

Một lát, anh buông tôi ra.

"Vì sao hôn tôi?" Tôi hỏi.

Anh vuốt ve hai gò má của tôi. "Không vì sao cả."

Không có nguyên do, đáy lòng hiện lên một tia thất vọng.

"Chuyện buổi sáng, tôi đùa với em, không nên tức giận được không?" Anh ôn nhu nhìn tôi.

Tôi đẩy anh ra, thản nhiên mà lên tiếng trả lời: "Ừ!"

"Làm sao vậy?"

"Không có gì." Tôi nói tiếp: "Anh còn có việc sao?"

Anh lắc đầu.

"Tôi muốn nghỉ ngơi." Tôi nghĩ anh hiểu rõ ý của tôi.

"Được, anh đi trước."

Tôi tiễn anh ra ngoài, trước khi đi, anh nhìn tôi một cái, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng chỉ để lại một câu "Nghỉ ngơi thật tốt", liền rời đi.

Trở lại trên giường, nhớ tới anh vừa hôn tôi, đáy lòng không nhịn được suy đoán, anh rốt cuộc là có ý gì?

Một lúc lâu, chuông điện thoại vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi nhận điện thoại ----

"Alo --" Sắc mặt của tôi trắng bệch, tay chân lạnh buốt, nghe xong được vài phút, tôi chỉ nói: "Con lập tức trở về."

☆ ☆ ☆

Vội vàng thu dọn hành lý, tôi đón chuyến tàu gần nhất trở về Chương Hóa.

Bất an ngồi xuống, khăn trương vụn vụn hai tay, trong lòng tôi còn đang bị khiếp sợ chuyện đi Kì ở điện thoại nói cho tôi biết.

Cha bị tai nạn xe!

Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy? Cha đi xe luôn luôn rất cẩn thận! Không biết bị thương có nghiêm trọng không.....

Hiện tại tôi cảm nhận được tư vị "Lòng nóng như lửa đốt."

Lo lắng hơn hai giờ, xe lửa cuối cùng tiến vào nhà ga. Ra khỏi nhà ga, tôi ngay lập tức đón taxi thẳng đến bệnh viện.

Tôi bệnh viện, tôi vội vàng tìm đi Kì nói cho tôi biết số phòng.

"Cha." Tôi chạy về phía cha đang nằm trên giường.

Tay và chân của cha đã được băng bó trên mặt là vết trầy xước nhỏ, mà cha chính là đang ngủ.

"Tiểu Tuyết, con đã trở về." Di Kì vui vẻ nói.

Tôi quay lại nhìn đi gât đầu một cái. "Di Kì."

"Không ngờ con nhanh như vậy đã trở lại, con nhất định rất vội?"

Tôi thản nhiên mà nói: "Tạm tạm."

Di cười nói: "Ba của con biết con trở về, sẽ rất vui."

"Chúng ta ra ngoài nói chuyện." Tôi sợ âm ỉ ảnh hưởng đến cha nghỉ ngơi.

"Được." Di nhìn cha tôi một cái, lập tức đi ra ngoài.

Chúng tôi tìm một chỗ ngồi xuống, tôi lập tức hỏi: "Tình trạng của ba như thế nào?"

"Bác sĩ nói đều là bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại, chỉ là ở lại một vài ngày quan sát, xem có tổn thương đến não không." Di Kì nói rất rõ ràng.

Nghe Di Kì nói xong, tôi cuối cùng cũng thở nhẹ nhõm, may mà cha không có gì lo ngại. Chỉ có điều, tôi đau lòng khi thấy cha chịu đau về xác thịt.

"Tiểu Tuyết, con có thể trở về thật là tốt!" Di Kì vui vẻ mà nói, nhưng sau đó lại thở dài. "Chính là ba của con không cho đi nói cho con biết."

Tôi hơi nhúu mày: "Tại sao?"

"Ba sợ con lo lắng."

Cha vậy mà.....

Trong lòng tôi thoáng chốc trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn, cha lúc nào cũng như vậy, còn sợ tôi sẽ lo lắng, thật là!

Di Kì nói tiếp: "Thực ra cha rất nhớ con, muốn gặp con, nhưng lại sợ con thay cha lo lắng."

Đây là thật chẳng? Cha nhớ tôi? Tôi tưởng rằng cha có Di Kì và em trai Vũ Hiên là đủ rồi.... Phải nói, đây là một cú sốc lớn đối với tôi.

"Tiểu Tuyết, đi biết con vẫn không có cách gì chấp nhận đi, nhưng mà....."

"Được rồi. Di Kì, điều gì muốn nói, con đều hiểu." Tôi cắt ngang lời nói của đi.

Tôi thừa nhận tôi là một người trầm tính, trong khoảng thời gian ngắn tôi không cách nào tiếp thu nhiều như vậy được.

Tôi vòng vo chuyển đề tài. "Vũ Hiên đâu?"

Nhắc tới Vũ Hiên, cả người Di Kì trở nên phấn chấn, mặt mày hớn hờ mà nói: "Vũ Hiên một mình ở nhà."

Tôi nghĩ đây chính là tình thương của mẹ! Nhìn bộ dạng này của Di Kì, không khỏi làm tôi mâu thuẫn, trong lòng không khỏi buồn phiền.

"Vậy đi về nhà đi, con ở đây với cha được rồi." Vũ Hiên ở nhà một mình cũng không tốt.

Di Kì hiểu được lo lắng của tôi. "Vậy cũng được, mai là thứ bảy, Vũ Hiên không phải đi học, mai đi dẫn em nó đến thăm ba."

"Dạ."

"Có chuyện gì, con gọi điện cho đi." Di lo lắng mà dặn dò tôi.

"Vâng! Con biết rồi."

☆ ☆ ☆

Trở lại phòng bệnh, cha vẫn chưa tỉnh.

Tôi kéo ghế tới bên cạnh giường ngồi xuống, tỉ mỉ nhìn cha.

Cha già hơn trước, trên mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn, tóc cũng bạc dần, cả người hiện ra vẻ già đi rất nhiều.

Mấy năm qua, tôi về nhà số lần rất ít, hơn nữa mỗi lần về đều là vội vàng chạy đi chạy lại, căn bản không có chú ý thay đổi của cha.

Nhớ khi còn bé, cha vì tôi cố gắng siêng năng làm việc, khi đó đối với cha tôi là chỗ dựa tinh thần lớn nhất; tuy là khi đó cha quá bận rộn không thường xuyên quan tâm tôi, nhưng tôi hiểu được những khó khăn của cha. Nhưng mà, tôi tuyệt đối không ngờ được thế giới thuộc về hai cha con chúng tôi, đột nhiên lại xuất hiện thêm một người khác. Tôi không còn là mục đích cố gắng duy nhất đối với cha, vì vậy tôi chạy trốn cái thế giới kia.

Hiện tại, nhìn thấy sự già nua trên khuôn mặt cha, tôi không nhìn được, nghĩ rằng: Tôi đã làm sai sao?

Tôi chăm chú suy nghĩ thì cha tôi đã tỉnh lại.

"Tiểu Tuyết." Cha thấp giọng gọi.

Cha ngoay ngoay muốn ngồi dậy, tôi vội vàng ngăn cản cha. "Cha, cha nằm nghỉ ngơi cho tốt."

"Tiểu Tuyết! Con thật sự đã trở về." Cha kích động cầm tay của tôi nói.

Tôi nắm lấy tay cha. "Cha xảy ra chuyện như vậy, con có thể không về sao?"

Tôi cố nhịn những giọt nước mắt, không cho rơi xuống.

"Nha đầu ngọc, trái xước có tí không hề gì, nghe con nói tựa như nghiêm trọng lắm. Cha sớm nói đi đừng cho con biết, kết quả đi Kì vẫn nói cho con biết." Cha cười ôn hòa nói.

"Đi Kì là nên nói cho con biết." Điều này, đi Kì quyết định đúng.

"Hiện tại, cha cảm thấy chỗ nào khó chịu không?" Tôi hỏi cha.

"Không có, con không cần lo lắng cho cha." Sau đó, còn nói: "Ngược lại, trong thời gian qua con có khỏe không?" Trong giọng nói lộ vẻ quan tâm của cha.

"Thời gian qua con rất tốt." Tôi mỉm cười mà trả lời cho cha yên tâm.

Cha vui mừng mà nở nụ cười. "Vậy là tốt rồi."

Đột nhiên, cha tỉ mỉ quan sát tôi, làm cho tôi xấu hổ.

"Cha làm sao vậy?"

"Tiểu Tuyết của cha càng lớn càng xinh đẹp! Nhất định không ít con trai theo đuổi phải không?" Cha vẻ mặt tươi cười nói.

"Cha nghĩ vậy?" Tôi cố tình để cho cha đoán.

Cha đắc ý nở nụ cười. "Con gái của cha tất nhiên sẽ có rất nhiều người theo đuổi, không đúng sao?"

Tôi khẽ nhếch miệng. "Cha, cha đúng là mèo khen mèo dài đuôi."

Nói xong, tôi và cha nhìn nhau cười.

Không biết bao lâu thời gian, tôi không trò chuyện vui vẻ với cha. Không nghĩ tới, lần này cha gặp chuyện ngoài ý muốn, nhưng lại kéo khoảng cách giữa tôi và cha gần lại, trong trái tim tôi tràn ngập cảm xúc.

"Tiểu Tuyết, hôm nào dắt bạn trai về cho cha xem." Cha có vẻ nghiêm túc rất nhiều.

"Cha, nói việc này hình như vẫn còn quá sớm." Tôi tránh né chuyện này, nhưng lại nhớ tới Lạc Thiệu Nông.

Cha không cho tôi như mong muốn. "Chẳng lẽ con chưa hề thích một ai?"

Đương nhiên là có, người kia chính là Lạc Thiệu Nông, dưới đáy lòng tôi tự nhiên nói ra. Thế nhưng, bây giờ không phải lúc nói với cha. Vì vậy, tôi nói dối cha.

Nhìn thấy vẻ mặt cha thất vọng, tôi vội vàng nói sang chuyện khác: "Cha đói bụng chưa? Muốn con đi mua đồ ăn cho cha ăn không?"

"Không cần, trước khi ngủ đi Kì đã mua cho cha ăn rồi." Cha nhìn xung quanh. "Nói đến đi Kì, đi đâu vậy?"

"Con kêu đi về nhà trước rồi."

Cha gật đầu. "Cũng đúng, để Vũ Hiên ở nhà một mình cũng không an tâm." Nói đến Vũ Hiên, cha lộ ra dáng vẻ tươi cười. "Con cũng về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Con ở lại đây, con không yên tâm để cha lại một mình." Tôi cự tuyệt yêu cầu của cha, tôi không thể nào để cha một mình ở lại bệnh viện.

"Tiểu Tuyết, cha có thể --- "

Tôi cắt ngang lời nói của cha: "Cha không cần nói nữa, con đã quyết định rồi." Tôi kiên quyết nói.

"Con..." Cha thở dài. "Được rồi, tùy theo ý con."

Tôi hài lòng mỉm cười.

"Cha, cha nghỉ ngơi trước đi, con đi mua một ít đồ." Thật ra, tôi đói bụng, tôi phải đi lấp đầy dạ dày của tôi.

"Ừ, con đi đi."

Vì vậy, tôi rời khỏi phòng bệnh.

Đêm lạnh như nước, gió lạnh thổi tới, thấm vào ruột gan.

Tôi lấy một cái ghế ngồi ở trong sân, ở đây đón gió nhẹ của ban đêm.

Về đến nhà, chớp mắt một cái đã bốn ngày, cha đã xuất viện được hai ngày. Mà ngày mai tôi phải trở lại Đài Bắc. Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, nghĩ đã bao lâu tôi chưa trở lại mảnh đất xinh đẹp dưới bầu trời đầy sao này. Gần một năm sao?

Ban đầu tôi về nhà vốn là thời gian mừng năm mới, nhiều năm trước tôi nay vẫn không thay đổi. Nếu cha không phát sinh ngoài ý muốn, tôi nghĩ năm nay cũng sẽ không ngoại lệ.

"Chị, dạy em học." Một giọng nói đáng yêu ở sau lưng tôi truyền đến.

Tôi quay đầu lại nhìn, là Vũ Hiên. Em đang lôi kéo ống tay áo của tôi, một đôi mắt to ánh mắt lóe lên thỉnh cầu.

Không hiểu được vì sao, lần này tôi về nhà, phát hiện em cứ dính lấy tôi. Mỗi lần từ trường học về nhà, người đầu tiên tìm nhất định là tôi, mà còn thường xuyên muốn tôi chơi cùng, làm bài tập về nhà.

Đối với sự nhiệt tình của người em cùng cha khác mẹ này, tôi thật sự trước giờ không có thói quen này!

"Được, chúng ta đi vào trong, chị dạy cho em." Tôi đứng dậy nắm tay em đi vào trong, nhưng dì Ki lại đi ra.

"Vũ Hiên, con đi vào trước đi, mẹ muốn cùng chị nói chuyện một chút." Dì khom lưng cùng Vũ Hiên nói chuyện.

Vũ Hiên mếu máo nói: "Chị, chị đi chút rồi quay lại nhà"

"Được." Tôi mỉm cười cam đoan với em, em mới đi vào trong. "Dì, có chuyện gì không?" Nụ cười của tôi biến mất, thay là bộ dạng lễ phép khách khí.

Dì đối với chuyện này cũng không để ý, ngược lại cười nói: "Ngày mai con phải về Đài Bắc hả?"

Tôi gật đầu.

"Lần này con trở về, cha của con thật sự rất vui, so với bình thường cười nhiều hơn, ăn cũng nhiều hơn...." Dì dừng lại, lại tiếp tục nói: "Ba của con thật sự rất nhớ con, ông ấy thường hy vọng con có thể trở về gặp ông ấy; dì nói với ông ấy gọi điện cho con, ông ấy còn nói sợ quấy rầy đến con. Thỉnh thoảng, dì nhìn thấy ông ấy cầm hình chụp của con xem đến ngẩn người, lòng dì cũng rất khó chịu." Dì rù rì nói ra tình hình của cha vài năm qua.

Tôi nghe xong, cả người cứng đờ, không thể tin đây là sự thật! Từ trước đến nay, tôi vẫn luôn nghĩ rằng cha có dì Ki và Vũ Hiên là đủ rồi, mà trong nhà tôi là một người dư thừa, vì vậy tôi mới có thể dứt khoát kiên quyết mà rời khỏi nơi này. Chẳng lẽ, tôi sai rồi sao?

Bởi vì suy nghĩ vô cùng rối loạn, cho nên tôi lựa chọn im lặng.

Dì thấy tôi không nói, nặng nề thở dài. "Tiểu Tuyết, con vẫn không thể chấp nhận dì, đúng không?"

Tôi sững sốt, không biết trả lời dì như thế nào.

Dì nói không có sai, dì nói trùng chuyện mà tôi nhiều năm giấu ở sâu trong nội tâm. Nói thực ra, tôi chính là oán hận dì, oán hận dì đem người thân duy nhất của tôi mà cướp đi; tôi không phải người quan trọng duy nhất....

"Dì nghĩ đáp án đã rõ ràng, nếu không con sẽ không như vậy không muốn về nhà; cho dù về nhà, cũng đều là không đến một hai ngày con lại đi." Dì Ki thống khổ nói.

"Dì, con...." Tôi suy nghĩ nói như thế nào mới tốt.

"Không sao, dì có thể hiểu được cảm nhận của con." Dì miễn cưỡng nở nụ cười. "Nhưng mà, dì hy vọng con không trách cha con, cha con thật sự yêu con."

Dì thật sự yêu cha, lúc này tôi sâu sắc nhận ra điều này.

Trải qua chuyện ngoài ý muốn lần này, tôi ý thức được rằng nhiều năm qua làm bạn với cha, chăm sóc cha chính là dì Kì, chứ không phải là tôi. Càng không phải nói tôi không quan tâm cha đến cỡ nào! Cha chính là cần dì Kì.... Tôi biết tôi sai rồi, hơn nữa là một sai lầm khủng khiếp.

Vì thế, tôi lấy dũng khí: "Dì...." Tôi hướng về phía dì thẳng thắn nói tâm tình cùng ý nghĩ trong nhiều năm qua. Vì cha tôi, cũng vì tôi.

Ai ngờ, dì Kì khóc mà mắng: "Con gái ngốc, con làm sao lại nghĩ như vậy? Con nên biết cha con yêu thương con đến cỡ nào."

Nói ra, thật là dễ chịu hơn. Có điều, không ngờ tôi nói ra tất cả ví như vì sao tôi đã từng bài xích dì. Tôi mỉm cười tiếp nhận trách mắng của dì.

"Dì, không cần nói cho cha biết, cha sẽ đau lòng."

"Dì hiểu." Dì đáp ứng tôi.

"Dì, về sau đề ý cha nhiều hơn." Tôi trịnh trọng mà nhờ dì, điều này cũng thay mặt tôi tiếp nhận dì.

"Dì sẽ." Dì nở nụ cười, hình thành bộ dạng vừa cười vừa khóc. "Cảm ơn con, Tiểu Tuyết."

Không có thói quen được người khác cảm ơn, tôi lấy cớ muốn vào trong dạy bài cho Vũ Hiền mà chạy.

☆ ☆ ☆

Sáng sớm, tôi thu thập hành lý chuẩn bị trở về Đài Bắc.

"Cha, cha phải chăm sóc chính mình, phải chú ý đến vết thương." Tôi dặn dò cha đủ điều.

"Nhìn con xem, dòng dài quá." Cha cười tôi, nhưng tôi biết cha không nở cho tôi đi. "Cha còn dì Kì chăm sóc, con không phải lo lắng."

Đúng vậy a, có dì Kì chăm sóc cha, tôi có thể yên tâm. Vài năm trước tới nay, đều là dì chăm sóc cho cha không phải sao? Tôi mỉm cười.

"Tiểu Tuyết, cha của con dì sẽ chăm sóc tốt, con yên tâm đi." Như dì đã hứa với tôi tối hôm qua.

Tôi nhìn dì với ánh mắt cảm ơn, dì cũng nhìn tôi, dường như đạt được thỏa thuận.

"Tiểu Tuyết, về sau phải thường xuyên gọi điện, thường xuyên về nhà nha!" Trái lại cha dặn dò tôi.

Dì ở một bên lên tiếng: "Cha của con nói đúng, chúng ta đều hi vọng con có thể thường xuyên về nhà."

Tôi cười gật đầu. "Được." Xúc động trong lòng tôi không ngớt.

"May là, Vũ Hiền đã đến trường, nếu không thì khẳng định em sẽ giữ chặt con không cho con đi." Dì Kì cười nói.

Nhắc tới em trai đáng yêu, tôi bất tri bất giác nở nụ cười.

Tôi đối với em chưa bao giờ làm tốt trách nhiệm của người chị, nhưng em vẫn đối với tôi như một người chị không hề lạnh nhạt, ngược lại càng yêu mến tôi. Có lẽ, em vẫn còn là một đứa trẻ không hiểu chuyện.

"Được rồi, đừng nói nữa." Cha hướng về phía tôi nói: "Nhanh đi! Nếu không sẽ không kịp." Cha thúc giục tôi.

"Dạ." Tôi nhẹ giọng đáp lại cha, họ ở cửa nhìn tôi rời đi.

So với mấy ngày trước tôi ngồi trên xe lửa với tâm tình lo lắng, nhưng hiện giờ tôi mang theo tâm tình rộng mở.

Mặc kệ cảm xúc tôi là gì, xe lửa vẫn giữ bốn phận mang tôi tới mục đích của mình.

Long đong vất vả mệt mỏi mà trở lại Đài Bắc, tôi về phòng trọ cất hành lý trước, sau đó chạy tới Champs Elysees.

☆ ☆ ☆

Leng keng! Tôi đẩy cửa ra.

Bên trong quầy bar hai phụ nữ mở mắt lớn, kinh ngạc nhìn tôi.

"Giang Tuyết! Cuối cùng em cũng xuất hiện!" Lý Tinh vượt lên làm loạn.

Chỉ Lăng cũng không chịu yếu thế: "Đúng vậy a! Em rốt cuộc làm sao vậy? Vô cớ bỏ việc nhiều ngày như vậy, em có biết ông chủ ----"

Tôi dùng ánh mắt muốn ra hiệu, các chị chú ý âm lượng một chút, khách đều đang nhìn chúng ta kìa.

Tôi chậm rãi đi vào quầy bar bên trong, các chị mới đề thấp âm lượng tiếp tục chỉ trích tôi.

Chỉ Lăng đem lời nói chưa xong tiếp tục nói: "Em có biết ông chủ rất tức giận không?"

"Đúng vậy!" Lý Tinh nói tiếp. "Em không đến, cũng không gọi điện thoại xin phép nghỉ, chúng tôi còn nghĩ em xảy ra chuyện gì!"

Hai người cùng dùng ánh mắt lên án nhìn tôi.

"Trong nhà xảy ra chút chuyện, mới không thể đi làm được. Lúc đầu em cũng muốn gọi điện thoại nói một tiếng, nhưng số điện thoại lại để ở Đài Bắc." Tôi nói một chút về tình huống.

Chỉ Lăng tò mò cũng quan tâm tôi hỏi: "Nhà em xảy ra chuyện gì, mà em phải về nhà?"

Tôi không muốn nhiều lời, tùy tiện nói qua loa. "Không có gì, đều trôi qua rồi."

Lý Tinh nhìn ra ý nghĩ của tôi, vì phòng hờ Chỉ Lăng chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi, cô lảng sang chuyện khác.

"Giang Tuyết, mấy ngày nay em không có tới, ngược lại giáo sư Lạc kia ngày nào cũng đến." Nghe được lời nói Lý Tinh có dụng ý khác.

Các chị khẳng định suy nghĩ quan hệ của tôi và Lạc Thiệu Nông. Lần trước Lạc Thiệu Nông chạy tới hỏi các chị chuyện của tôi, tôi chỉ biết các chị sẽ nghĩ lung tung.

"Phải không? Trước đó không phải anh ta mỗi ngày cũng đến?" Tôi giả ngu hỏi.

"Em không hiểu kì anh ta tới làm gì?" Lý Tinh mang theo ý nghĩ thăm dò.

Tôi tò mò, đối với các chị không thể nói. Bất quá tôi nghĩ anh đến là tìm tôi.

"Tới chỗ này, còn có thể làm gì?" Tôi hỏi vặn lại.

Chỉ Lăng cười trộm. "Anh ta chính là mỗi ngày đến tìm em nha!"

Trong lời nói của Chỉ Lăng, chứng minh suy đoán của tôi là đúng. Một cổ vui sướng không thể giải thích được trong lòng tôi dâng lên.

Lý Tinh vội bổ sung thêm: "Đúng vậy a, anh ta mỗi ngày đều tới hỏi em có đến làm không, biết em không đến thì đi luôn."

Tôi vẫn nhạt nhẽo trả lời. "Em biết."

Lý Tinh cùng Chỉ Lăng đồng thanh nói: "Em biết?"

"Bằng không em nên như thế nào?" Tôi mang theo nụ cười thần nhiên.

Lý Tinh lắc lắc bả vai, than thở mà nói: "Em thật sự thờ ơ nha!"

Nhưng mà, Chỉ Lăng không hiểu thế nào là "buông thả". "Này, giáo sư Lạc kia có phải hay không theo đuổi em?"

Theo đuổi tôi? Suy nghĩ nhiều quá đi! Anh ta chưa bao giờ hướng về tôi tỏ ý gì nha.....

"Không hiểu được." Đây là thực sự.

Chỉ Lăng còn muốn nói cái gì nữa, lại bị tôi ngăn lại.

"Chuyện của em, em không muốn nhiều lời." Tôi từ trước tới giờ không thích người khác tò mò nhiều về chuyện của mình, đó cũng là nguyên nhân vì sao tôi từ đầu đến cuối cùng người khác giữ khoảng cách.

Chỉ Lăng nhất thời á khẩu, bầu không khí có chút xấu hổ. Lý Tinh buộc lòng lên tiếng hòa giải: "Đừng nói nữa. Giang Tuyết, thay quần áo vào làm việc."

"Hôm nay em tới là muốn nói cho các chị biết em muốn nghỉ làm."

"Cái gì?" Hai người bọn họ lại một trận kinh ngạc.

"Nhờ các chị chuyển lại lời cho ông chủ, xin ông chủ thanh toán tiền lương của em, hôm khác em lại đây lấy." Tôi nhờ họ.

Sở dĩ không muốn làm, là tôi nghĩ muốn có thể có thời gian về nhà, nếu làm việc, căn bản không có thời gian.

"Chị nghĩ, nếu chị hỏi lý do vì sao em cũng sẽ không nói, đúng không?" Lý Tinh bất đắc dĩ mà nói.

"Dạ!" Đây là chuyện của mình, không cần phải nói.

"Được rồi, chị sẽ nói lại với ông chủ, mấy ngày nữa em đến lãnh tiền lương." Lý Tinh đáp ứng tôi.

"Em đi đây, các chị làm việc đi."

Tôi đi ra khỏi quầy bar, hướng về các chị chào tạm biệt, rời khỏi nơi tôi đã làm việc trong một thời gian dài. Đây cũng là nơi tôi và Lạc Thiệu Nông gặp nhau....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tôi đi đến trường học, tìm Lạc Thiệu Nông.

Hiện tại, chắc anh ở trên trường, phải không? Tôi đến khoa Quản trị - Kinh doanh hỏi thăm một chút, biết được anh hiện tại đang ở phòng nghiên cứu của anh.

Tôi đến trước phòng nghiên cứu, do dự không tiến lên, trong lòng có chút khẩn trương, không biết một lát nên nói những gì, đây là lần đầu tiên tìm anh. Ngay lúc này, tôi hạ thấp bản thân, khi nào thì tôi trở nên nhất gan như vậy? Thế là, tôi lấy dũng khí gõ cửa.

"Mời vào." Tiếng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra.

Tôi trấn tĩnh tâm trạng, mở cửa đi vào. Chỉ thấy anh vui đùa vào máy tính hai tay rất nhanh mà gõ bàn phím, một chút cũng không chú ý là ai vừa vào.

"Nộp báo cáo phải không?" Anh vẫn không rời tầm nhìn khỏi máy tính. "Đặt lên bàn được rồi."

Anh đem tôi trở thành học trò của anh, đây mới là bộ dáng "giáo sư" của anh.

"Báo cáo của em không phải nộp cho anh." Tôi chờ mong phản ứng của anh.

Anh ngẩng đầu, ánh mắt toát ra vẻ không tin. "Tiểu Tuyết!"

"Như thế nào?" Tôi mỉm cười. "Bị em dọa hả?"

Anh đi tới trước mặt tôi. "Mấy ngày nay em đã đi đâu?"

"Để sau sẽ nói cho anh biết, nơi này không phải chỗ có thể nói chuyện." Tôi cũng không quên tôi bây giờ đang ở phòng nghiên cứu của anh, nhờ có người vào, sẽ không tốt.

"Anh biết rồi."

Anh nhẹ nhàng vuốt má tôi.

"Ừ." Tôi tham lam muốn nhìn thấy khuôn mặt mà tôi nhớ mấy ngày qua. "Anh còn có lớp sao?"

"Không có, chỉ còn một chút tư liệu cần chỉnh lại." Anh ôn nhu mà nói.

"Em ra cổng trường đợi anh."

"Được."

Tôi hẹn anh trước khi rời đi, nhưng...

"Giáo sư Lạc." Một người phụ nữ mở cửa tiến vào, nhìn thấy có người đang ở đây, liền lúng túng một chút.

Tôi thấy ánh mắt của Lạc Thiệu Nông thay đổi nghiêm túc, mím môi.

"Anh có học trò ở đây hả?" Cô ấy không được tự nhiên mà mở miệng.

Tôi đoán cô ấy phải là một giáo viên, vì vậy hướng về phía cô ấy chào hỏi. "Chào giáo sư."

Cô ấy còn chưa kịp mở miệng, ngược lại Lạc Thiệu Nông lên tiếng trước.

"Giáo sư Chu, về sau vào đây trước tiên phải nhớ gõ cửa." Anh có chút tức giận nói.

Giáo sư kia không ngờ Lạc Thiệu Nông nói ra lời như vậy, trên mặt lúc trắng lúc xanh. Mà tôi lại hướng về phía anh ánh mắt trách cứ.

"Giáo sư, em đi trước." Tôi nghĩ sự tồn tại của tôi nhất định sẽ làm giáo sư Chu bối rối, cho nên tôi khẩn trương mau chóng rời đi.

☆ ☆ ☆

"Vào đi." Lạc Thiệu Nông đưa tôi đến nhà của anh, là một ngôi nhà hai tầng. "Em ngồi trước đi, anh đi lấy đồ uống cho em."

Tôi ngồi xuống, quan sát ngôi nhà của anh. Ngôi nhà được anh sắp xếp rất gọn gàng, bố trí đơn giản, làm cho người ta một cảm giác thoải mái.

"Có hay không đang thất vọng?" Anh từ phòng bếp đi ra, đưa cho tôi một ly trà, còn lại anh uống coke (Coca-Cola).

Tôi uống một hơi rồi nói: "Thất vọng cái gì?"

"Thất vọng vì chỗ ở của anh đều là rất sạch sẽ, không giống như chỗ ở của một người đàn ông." Anh hài hước mà nói.

"Em chưa từng phủ định qua một người đàn ông sẽ không biết dọn dẹp nhà cửa." Tôi cầm ly trà chưa uống xong để trên bàn. "Nhưng thật ra anh ----"
Tôi chuyển chủ đề: "Anh vừa mới đối với nữ giáo sư kia có chút nặng lời không?" Không ngờ tôi sẽ thay người khác bênh vực.

"Phải không?" Anh lơ đãng nói.

"Học trò của anh đang ở đây mà anh lại trách móc cô ấy, cô ấy nhất định sẽ khó chịu." Người phụ nữ nào cũng rất sĩ diện.

"Em đã nói như vậy, ngày mai anh sẽ xin lỗi với cô ấy là được." Anh đồng ý lời nói của tôi.

"Ừ."

Anh đến bên cạnh tôi ngồi xuống, hỏi: "Có thể nói cho anh biết mấy ngày nay em đi đâu vậy?"

Tôi gật đầu. "Ba của em bị tai nạn xe, cho nên phải về nhà."

"Nhà em ở đâu?"

"Chung Hòa."

Anh bỗng nhiên hiểu ra.

"Thì ra là thế, khó trách anh tìm không thấy em." Anh vội hỏi tiếp: "Vậy ba em hiện tại sao rồi? Vết thương có nghiêm trọng không?"

Tôi ôn nhu mà nở nụ cười, vì anh quan tâm mà cười.

"Không nghiêm trọng, hiện tại ông ấy ở nhà tĩnh dưỡng."

"Vậy à? Vậy thì tốt rồi?"

"Lần này về nhà, em đã tháo ra khúc mắc nhiều năm qua." Tôi sâu kín mà nói.

Anh nhíu mày, nghi ngờ hỏi:

"Khúc mắc? Khúc mắc gì?"

Tôi dựa vào một bên, ngã vào trong lòng anh, tôi cảm nhận được anh run lên một cái, có thể là sự chủ động của tôi hù dọa anh, nhưng anh lập tức ôm tôi.

Tôi đỏ mặt, bởi vì nhìn anh, tôi không thể nói ra, cho nên to gan mà nằm ở trong lòng anh.

Nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, tôi chậm rãi nói ra khúc mắc nhiều năm qua.

Sau khi nghe xong, anh càng ôm chặt tôi.

"Em thật là khờ." Anh nói một câu như vậy.

Tôi vẫn ở trong ngực anh, không muốn ngẩng đầu nhìn biểu cảm của anh là gì.

"Em khờ sao? Nếu không anh sẽ cùng đi nói chuyện như thế nào?" Tôi lăm bầm tự hỏi.

Không ngờ, lại bị anh nghe thấy. "Em thật là ngốc nha!"

Nghe vậy, tôi vung nắm đấm, đấm nhẹ vào trong ngực anh một cái. Đối với anh mà nói, cũng là không đáng kể.

"Đây là nguyên nhân em đối với mọi người thờ ơ?" Anh nhắm trúng tim đen của tôi mà nói ra.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang ôn nhu nhìn tôi, tôi lập tức cúi đầu.

"Có thể nói như vậy." Tôi ngừng một chút, lại nói tiếp: "Từ trước tới nay, em đã có thói quen một mình, đối với người khác, em sẽ không lưu tâm."

Những lời này, ngay cả Tâm Đồng tôi cũng chưa nói qua.

"Khi còn bé sau khi tan học, lúc nào cũng một mình cô đơn mà quay về ngôi nhà trống không, cho dù có cha ở nhà, thì ông ấy cũng vội vàng làm chuyện của mình. Đến cuối cùng, em có thói quen một mình." Tôi nói tiếp: "Nhưng mà, em biết cha đối với em vẫn là rất quan tâm."

Anh cầm tay tôi. "Em nghĩ được như vậy là tốt rồi."

Đúng vậy! Trước kia tôi rất tùy hứng, rất tự cho là đúng, cho nên mới làm cho cha đau lòng, dĩ khổ sở, chính mình cũng không chịu nổi.

Nhớ lại, tôi có tư cách gì mà trách cha không hiểu cảm nhận của tôi chứ? Tôi cũng không thử giải thích tâm tình với cha! Sau khi mẹ qua đời, cha một mình thực hiện trách nhiệm nuôi dạy tôi, ông ấy cũng muốn được người khác quan tâm, cho nên đi Kì và cha mới có thể xuất hiện trong cuộc sống tôi. Mà tôi cũng chưa từng cảm thông cho cha.

"Cuối cùng em đã hiểu được mùi vị cô đơn không tốt chút nào." Tôi nở nụ cười khổ, trong lòng khó chịu.

Lạc Thiệu Nông hôn lên trán tôi, cầm chông trên đỉnh đầu, hướng về phía tôi nói: "Hiện tại em có anh, không hề một mình cô đơn." Trong lời nói tràn ngập nhu tình.

Lòng tôi chấn động, lại một hồi rung động. "Anh nguyện ý theo em cả đời sao?" Tôi run rẩy mà nói, anh sẽ hiểu ý của tôi.

Bầu không khí lâm vào một mảnh yên tĩnh, anh bất động không nói lời nào, tôi không dám ngẩng đầu nhìn anh, sợ anh sẽ ghét bỏ tôi, tôi chỉ có thể nín thở đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Anh vẫn chưa trả lời. Tôi nghĩ đây chính là đáp án, đôi chút chua xót trong lòng, chiếm toàn bộ trái tim tôi. Lòng tôi chán nản muốn đứng dậy rời đi, anh cũng không buông cánh tay tôi ra. Tôi buồn bực ngẩng đầu nhìn anh muốn hỏi anh là dụng ý gì, không nghĩ tới.....

Anh cúi đầu hôn tôi.

Sau khi anh hôn lòng tôi hoảng loạn, anh cười mê người. "Đây là câu trả lời của anh."

Sau đó, anh mặc kệ tôi giật mình, lại cúi xuống hôn tôi.

☆ ☆ ☆

Trước khi thi cuối kỳ, chúng tôi kết hôn.

Đúng vậy, tôi cùng Lạc Thiệu Nông kết hôn, chính mình nằm mơ cũng không nghĩ tới tôi sẽ sớm như vậy lấy chồng.

Tin tức chúng tôi kết hôn, rất ít người biết, ngoại trừ hai bên cha mẹ ra, chính là một ít bạn tốt.

Hồi tưởng lúc đó tôi cho Tâm Đồng biết chuyện này thì Tâm Đồng biểu hiện ra ngoài phản ứng của cô ấy. Tôi vẫn cảm thấy buồn cười.

"Cái gì? Bạn muốn kết hôn?" Tâm Đồng mở to hai mắt, mở miệng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Tôi khẽ cười. "Bạn nhỏ giọng một chút, không cần hét lên cho mọi người biết."

"Tâm Đồng, bạn không phải nói giỡn chứ?" Tâm Đồng gãi đầu. "Hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư mà."

"Không lừa, không nói dối bạn, mình thật sự muốn kết hôn." Tôi dựa vào cây, lại một lần nữa giải thích.

"Trời ạ! Bạn thật sự muốn kết hôn." Tâm Đồng cầu nhàu nói.

Tôi biết Tâm Đồng tiếp nhận tin tức kinh người này rồi, có điều cô ấy tức giận tôi đến bây giờ mới nói cho cô biết. Đối với chuyện này tôi có chút áy náy.

"Nói thực ra, mình không nghĩ tới chuyện sẽ phát triển nhanh như vậy, trong quá trình này, mình không nói cho ai biết, là không biết nói như thế nào mới tốt." Tôi chân thành mà nói.

"Bạn nói như vậy mình thậm chí càng tò mò hơn." Tâm Đồng chuyển động cặp mắt linh hoạt, bốn cợt mà nói: "Rốt cuộc thần thánh phương nào có thể may mắn lay chuyển được trái tim của mỹ nhân Giang Tuyết lạnh lùng của chúng tôi hả?"

Tôi thần nhiên chậm rãi cười, nếu Tâm Đồng biết là ai, cô ấy khẳng định sẽ bị hù dọa, đáy lòng tôi âm thầm nghĩ.

"Nói mau rốt cuộc là ai hả?" Tâm Đồng thúc giục tôi nói ra.

Dáng vẻ tươi cười chưa hề mất đi, tôi chậm rãi nói: "Lạc - Thiệu - Nông."

Tâm Đồng nghe xong, cả người ngây ngốc, trong chốc lát mới lắp bắp nói: "Bạn nói chính là Giáo sư Lạc.....?"

Tôi gật đầu.

Kết quả, Tâm Đồng chửi rủa tôi thậm tệ, hỏi tôi vì sao không nói sớm cho cô biết, căn bản không xem cô ấy là bạn vân vân và vân vân đủ các loại trong lời nói.

Tôi nở nụ cười, kéo tạm trạng quay về cuốn sách ở trên bàn.

"Còn đọc sách hả?"

Tôi quay đầu nhìn chủ nhân của giọng nói vừa rồi, cũng chính là chồng tương lai của tôi. "Ừ."

Sau khi kết hôn tôi đây sao gọi anh là Lạc ---, anh đi tới trước mặt tôi. "Ngày mai thi mấy môn? Đã chuẩn bị tốt chưa?"

Thời gian một tuần bắt đầu từ ngày mai là nhà trường dành cho những người chưa thi, tôi vì vậy mà cố gắng học bài.

Tôi vẽ mặt đau khổ. "Hai môn, em còn có một môn chưa học."

"Em biết tư vị nước tôi chân mới nhảy không dễ chịu chứ?" Anh giơ lên một nụ cười yếu ớt.

Đúng nha, không dễ chịu chút nào. Thế nhưng, trước khi mỗi lần thi, tôi đều ứng phó như vậy, đã thành thói quen.

Nhưng khi nói đến giải nghĩa từ trong sách làm tôi đau đầu, cái gì giải thích qua lại, giải thích nghĩ từ, khiến cho đầu tôi choáng váng.

"Nếu anh mệt, đi ngủ trước đi, không cần để ý tới em." Tôi nghĩ tôi sẽ mất một thời gian để đọc xong cuốn sách này.

"Không được." Anh cự tuyệt lời đề nghị của tôi. "Không có em, anh ngủ không được."

Tôi đỏ mặt, vì anh nói những lời nói buồn nôn như thế; nhưng mà ngược lại trong lòng tôi tràn ngập ngọt ngào.

Đúng vậy, cuộc sống hôn nhân của chúng tôi rất bình thường, nhưng rất hạnh phúc. Anh rất cưng chiều tôi, đối tốt với tôi, tôi không đúng giờ ăn ba bữa, anh sẽ tức giận hơn nữa còn nhìn chăm chăm tôi ăn; đến buổi tối, anh lại ôn nhu mà đối với tôi....

Trời ơi! Tôi đang suy nghĩ gì vậy!

"Đáng tiếc, anh không thể giúp em." Anh thờ dãi nói.

Thấy thế, tôi không khỏi cùng anh nói đùa.

"Ai da sao em lại muốn kết hôn giáo sư khoa Quản trị - kinh doanh chứ, nếu kết hôn với giáo sư khoa Trung văn thì tốt rồi." Tôi tiếc nuối mà nói.

Anh nhìn tôi, nâng mặt tôi lên. "Đây chính là do em lựa chọn nha!" Trong mắt anh hiện lên ý cười.

Tôi vừa tức giận - xấu hổ nói: "Anh phải nhắc nhở em sao?"

Anh vuốt ve hai má tôi: "Anh không có ý gì khác."

"Được rồi, em muốn học bài." Tôi đẩy tay anh ra, ánh mắt nhìn cuốn sách trên bàn, còn như vậy nữa, tôi sẽ học không xong.

"Ừ, anh về phòng trước." Anh xoay người trở về phòng, trước khi đi anh lại nói thêm một câu: "Không nên học quá khuya."

"Được, em biết rồi."

Reng! Reng! Tiếng chuông vang lên, tôi dừng bút nộp bài thi, rốt cục đã thi xong kỳ thi chán ghét này.

Tôi lấy ba lô, đi ra khỏi lớp học, tâm tình cuối cùng cũng có thể thả lỏng, mặc dù tôi không biết mình thi như thế nào.

Đột nhiên, từ phía sau có người khoác lên bả vai của tôi.

"Này, Giang Tuyết." Thanh âm quen thuộc.

Tôi nhìn. "Tâm Đồng, là bạn."

"Như thế nào? Bạn cho rằng là giáo sư kia chồng của bạn hả?" Tâm Đồng nháy mắt mấy cái, nghịch ngợm mà nói.

Tôi cầm tay cô khoác lên tay tôi cầm xuống. "Bạn đừng trêu chọc mình."

Tâm Đồng biết rõ ràng tôi và Lạc Thiệu Nông quan hệ căn bản không thể công khai, như thế nào tôi có thể nghĩ rằng anh sẽ ở trong trường đối với tôi làm hành động thân mật này. Tâm Đồng chính là lấy chuyện tình yêu của tôi ra nói đùa.

"Nhìn bạn cao hứng, làm bài thi chắc không tồi chứ!" Tôi nói.

"Không thể như vậy sao?" Tâm Đồng mặt mày hớn hơ.

Nghiêm trọng như vậy sao? Nhưng tôi đã không nói ra.

"Bạn sao?"

Tôi lắc đầu, tỏ vẻ thi không tốt.

"Không thể nào, bạn là một sinh viên giỏi cũng thi không tốt? Bạn luôn luôn không phải đều thi tốt sao?"

Nếu để cho Tâm Đồng biết tôi mỗi lần đều đến lúc gần thi mới ôm sách học, nhưng mà lại thi tốt, Tâm Đồng có thể hay không tức chết?

Trong lòng tôi nghĩ, Tâm Đồng liền lập tức nhìn tôi mờ ám mà nói: "Có phải hay không giáo sư Lạc cuốn lấy bạn, không cho bạn học bài hả?"

"Bạn nghĩ đi đâu vậy?" Tôi đương nhiên hiểu được Tâm Đồng ám chỉ điều gì, đầu óc Tâm Đồng như thế nào toàn những suy nghĩ loạn tưởng.

Tâm Đồng cười ha ha: "Chỉ đùa một chút với bạn thôi!"

Tôi hết cách chỉ trừng mắt cô ấy một cái liền coi như không có gì.

"Giáo sư Lạc không đi cùng bạn sao?"

"Chúng tôi đi riêng, và lại buổi chiều anh ấy còn coi thi."

"Hai người như thế thật đúng là vất vả."

Tôi nhún vai, không để bụng.

"Được rồi, không nói chuyện với bạn nữa, mình đi trước, mình có hẹn với bạn trai." Tâm Đồng hướng về phía tôi chào tạm biệt: "Sayonara."

"Ừ. Sayonara." (Mình chẳng biết nó là tiếng gì nữa, nhưng nó có nghĩa là tạm biệt =.=)

Sau khi cùng Tâm Đồng tạm biệt, tôi quyết định đi ăn cơm trước, sau đó đi mua nguyên liệu nấu cơm tối. Dù sao sớm như vậy về nhà, tôi cũng chỉ có một mình mà thôi.

Ngày kết hôn sắp tới gần, tôi đã quen việc làm bạn cùng anh, anh làm cho tôi cảm thấy không còn đơn độc một mình. Theo như cái này thì "thói quen" thật sự đáng sợ!

Sau khi ở một quán ăn nhỏ ăn cơm trưa xong, tôi đến siêu thị gần đây mua đồ.

Hiện tại không biết hôm nay ăn cái gì? Tôi đứng ở khu thịt mà phiền não.

Bỗng nhiên tiếng chuông quen thuộc vang lên. Hình như là điện thoại của tôi, tôi vội vàng mở bao lô, cầm lấy di động nghe.

"Alo, Tiểu Tuyết."

Là anh. Tôi nhìn đồng hồ trên tay một chút, cuộc thi buổi chiều không phải đã bắt đầu rồi sao, như thế nào anh còn gọi điện thoại tới?

"Không phải đã bắt đầu thi, anh làm sao còn gọi điện?" Tôi đem nghi vấn hỏi ra.

Di động truyền đến tiếng cười của anh. "Anh phụ trách coi thi, lại không giống những giáo sư khác trước khi thi muốn nắm chắc bỏ ra vài phút đọc sách."

Nói cũng phải. "Có chuyện gì sao?"

"Hiện tại em đang ở đâu?"

"Ở siêu thị." Tôi lại bổ sung thêm: "Em đến mua cái gì đó làm cho bữa tối."

"Vậy em ăn cơm trưa chưa?"

Tôi hiểu được anh gọi điện tới có dụng ý gì, tôi nở nụ cười ngọt ngào. "Ăn rồi."

"Vậy là tốt rồi." Tôi nghĩ biểu cảm của anh bây giờ là yên tâm nha. "Mua xong rồi em về nhà cẩn thận một chút."

Về nhà? Đúng vậy, quay về ngôi nhà của chúng tôi.

"Vâng, em biết rồi."

Cứ như vậy tôi kết thúc cuộc trò chuyện, tôi bỏ điện thoại vào trong ba lô.

Nói đến điện thoại của tôi bây giờ là do anh mua cho tôi, anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện liên tục không tìm thấy tôi, bởi vậy mua một cái điện thoại cho tôi, thuận tiện anh có thể dễ dàng tìm tôi.

Tôi vốn cho rằng đây là cái này không cần thiết, thế nhưng anh khẳng định muốn tôi giữ, tôi chỉ thuận theo ý của anh. Số điện thoại này, chỉ có những người gần gũi của tôi biết, bởi vậy số người biết đến rất ít, cho nên tôi mới thấy tiếng chuông không quen thuộc lắm.

Tôi tiếp tục mua sắm, mang theo tâm tình vui vẻ.

☆ ☆ ☆

Mang theo một túi lớn đồ vật vào nhà, tôi đã mệt muốn chết, sắp không chịu được nữa.

Mấy ngày nay, vì kỳ thi, tôi mất ngủ rất nhiều; hiện tại cuối cùng đã thi xong, tôi có thể ngủ bù một giấc. Tôi sắp xếp những thứ vừa mua, đem ba lô ném qua một bên, bỏ chạy lên lầu trở về phòng ngủ bù.

Nằm xuống giường, tôi lập tức nhắm mắt ngủ.

Không biết ngủ bao lâu....

"Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết!"

Tôi mơ mơ màng màng, tựa hồ nghe thấy có người ôn nhu gọi tôi, tôi không muốn để ý. Nhưng người ta như trước chưa từ bỏ ý định ở bên tai tôi gọi, cũng nhẹ lay động tôi, khiến cho tôi mở to mắt.

Mở mắt ra nhìn thấy anh nở nụ cười ngồi bên cạnh tôi.

"Anh đã về." Tôi ưỡn oai mà ngồi dậy, cùng anh đối diện.

"Cuối cùng đã chịu tỉnh, người đẹp ngủ của anh." Tôi đón nhận ánh mắt ôn nhu của anh, khóe miệng không ngừng cười. "Nếu em không tỉnh dậy, anh sẽ dùng phương pháp trong chuyện cổ tích --- hôn cho em tỉnh dậy."

Tôi đánh lên bả vai của anh một cái. "Nói bậy gì đó hả!"

"Mệt lắm hả?"

"Ừ. Nhưng mà vừa mới ngủ một giấc tinh thần tốt hơn nhiều." Hiện tại, tôi đã tỉnh táo rất nhiều. Tôi hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Thật ra, tôi đã đặt đồng hồ báo thức trên đầu giường.

"Năm giờ hơn."

Tôi hơi nhui mi. "Đã năm giờ hơn?" Không ngờ, tôi đã ngủ ba tiếng. "Em nên chuẩn bị bữa tối."

Tôi đứng dậy xuống giường, muốn thay quần áo. Khi trở về quá mệt mỏi, quần áo cũng chưa thay đã đi ngủ.

"Anh giúp em." Anh đứng lên.

Tôi nhìn anh nở nụ cười. "Vậy anh dù sao cũng phải thay quần áo trên người." Anh vẫn mặc áo sơ mi quần tây.

Cùng anh kết hôn, làm tôi cảm thấy may mắn, chính là anh không phải người đàn ông chủ nghĩa, cũng không tin "Quân tử xa nhà bếp", anh lại cùng tôi chia sẻ một phần việc nhà.

Chính anh nhìn một chút, cũng cười.

Sau đó, chúng tôi cùng nhau làm bữa tối, cũng đem những món đó ăn hết. Hiện tại, chúng tôi đang ở phòng khách xem tivi.

Tôi nhảy vào lòng của anh, nhìn khía cạnh tuần tú của anh, thật không dám tin anh chính là của tôi! Có đôi khi tôi tự hỏi chính mình: Vì sao anh yêu tôi? Tôi có điểm gì thu hút anh?

Thật sự buồn cười mà! Tôi Hạ Giang Tuyết ở trong thế giới tình yêu này, đúng là không tự tin như vậy.

Dường như chú ý tới ánh mắt nhìn chăm chú của tôi, anh cúi đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Anh nhún mày. "Nhìn em hình như có chuyện gì suy nghĩ."

"Anh thật loạn tưởng." Tôi có chút chột dạ, chuyển đề tài câu chuyện: "Sắp tới kỳ nghỉ đông rồi, anh có kế hoạch gì chưa?"

"Kế hoạch?" Anh nghiêng đầu tưởng tượng. "Có."

Tôi tò mò chờ anh nói, không phải là hưởng tuần trăng mật, bởi vì chúng tôi đâu có chờ tôi tốt nghiệp lại đi nữa, vậy anh có kế hoạch gì chứ?

Anh nói đáp án. "Anh muốn sửa hết bài thi cuối kỳ." Trong ánh mắt anh tràn ngập trêu tức.

"Anh ----" tôi có chút phẫn nộ mà rời khỏi ngực anh. "Anh đùa giỡn em hả?"

"Anh muốn đùa em một chút mà thôi." Anh đưa tay muốn ôm tôi, lại bị tôi đẩy ra.

Tôi phụng phịu.

"Được, anh biết.... là lỗi của anh." Anh hướng về phía tôi nhận sai, còn mang theo nụ cười: "Được rồi, vợ của anh, đừng nóng giận, được không?"

Thấy anh lấy lòng tôi như thế, tức giận cũng tan biến.

Tôi dựa vào vào anh. "Không tính toán với anh." Tôi nghịch ngón tay thon dài của anh. "Rốt cuộc anh nghỉ đông có kế hoạch gì?"

"Oh..... Anh nghĩ." Anh suy nghĩ trong chốc lát. "Sau hai tuần nữa, anh có một bài phát biểu luận văn, anh phải đi."

"Ồ trường học sao?" Không phải kỳ nghỉ đông sao?

Anh lắc đầu. "Ồ trường Đại Học Cao Hùng."

Xa như vậy? "Anh đi mấy ngày?" Tôi miễn cưỡng hỏi.

"Hình như là ba hoặc bốn ngày." Anh cúi đầu hỏi tôi: "Em muốn đi cùng anh không?"

Tôi nghĩ cũng không muốn mà liền bác bỏ đề nghị của anh.

"Không cần, thực là nhàm chán."

Nói đùa! Tôi đã từng tham gia qua bài phát biểu luận văn của các giáo sư, nhàm chán khiến tôi ngủ gật, căn bản cũng không biết giáo sư phát biểu nội dung gì. Hơn nữa, các giáo sư phát biểu luận văn cũng không buộc sinh viên chúng tôi phải nghe, mà mời các giáo sư cấp cao về bình luận.

Huống chi, tôi cùng anh đi, người khác thấy sẽ không cảm thấy khó hiểu sao?

"Em không đi cũng được." Anh cười yếu ớt, nói thêm: "Vậy còn em? Muốn làm gì?"

"Không có gì muốn làm." Trước kia nghỉ đông và nghỉ hè đều là đi làm việc để trôi qua những ngày nhàm chán, hiện tại, không làm việc, khẳng định những ngày này chắc chắn sẽ buồn chán.

"Trước kia, không phải em phiền não chuyện sau khi tốt nghiệp sao, hiện tại em nghĩ như thế nào?" Anh tò mò hỏi.

Không ngờ anh còn nhớ rõ, từ lâu tôi đã đem chuyện phiền não này quên đi. Chẳng qua, hiện lên ý nghĩ trêu cợt.

"Em đã nghĩ tới." Tôi đứng đắn nói, nhưng trong lòng không thể nhịn cười.

"Là cái gì?" Anh chờ mong mà nhìn tôi.

Tôi cố gắng nhịn cười. "Em nghĩ nếu tình hình cho phép, đây là một việc làm thời gian tương đối dài, hơn nữa không khó đảm nhiệm."

Anh bắt đầu lộ vẻ nghi hoặc.

"Rốt cuộc là công việc gì, em nói mau!"

Tôi nở nụ cười, đối với anh nói: "Chính là làm vợ của anh! Chồng thân yêu của em."

Anh búng tỉnh, sau khi anh biết được bị tôi trêu chọc, anh nhéo cái mũi của tôi, nói: "Em thật không chịu nổi mà!"

Mà tôi chỉ không ngừng cười.

☆ ☆ ☆

Vài ngày nghỉ, tôi ở nhà chán đến phát khóc. Căn bản, cả ngày không có việc gì làm, cũng không muốn tưởng tượng.

Phần lớn thời gian anh đều sửa chữa bài thi, xem báo cáo của học trò, không có thời gian ở cùng tôi. Hiện nay, anh chính là đang ở trong thư phòng.

Tôi ngồi ở ghế salon trong phòng khách xem ti vi, hiện tại ti vi căn bản không có chương trình gì hấp dẫn tôi.

"Sao thế, rất buồn chán sao?"

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy anh đang xuống lầu.

"Ừ." Rồi lại quay đầu nhìn ti vi phía trước.

Anh tới trước mặt tôi. "Chúng ta ra ngoài một chút."

"Anh làm xong việc chưa?" Tôi ngẩng đầu hỏi.

"Rồi. Anh muốn mang bài thi cùng thành tích về trường. Sau đó, chúng ta đi dạo." Anh nói ý định của anh.

"Được." Tôi "Ba" một tiếng tắt ti vi. "Em đi thay quần áo."

Cuối cùng có thể ra ngoài hít thở không khí.

Chúng tôi đi tới trường trước, tôi ngồi trên xe chờ anh.

Sân trường rộng lớn thiếu đi bóng dáng của những sinh viên nhìn vắng vẻ rất nhiều.

Sau khi đợi mười phút đồng hồ, anh quay trở lại.

Anh khởi động xe, hỏi tôi: "Hiện tại em muốn chúng ta đi đâu?"

"Anh dẫn em đi ra ngoài, mà không nghĩ muốn đi đâu sao?" Tôi liếc anh một cái.

"Chính là nói đi dạo một chút mà thôi."

"Chúng ta đi trung tâm mua sắm, em nghĩ muốn mua ít đồ tết về nhà muốn tặng cho ba, dì, còn có Vũ Hiên." Tôi lập tức quyết định.

Nói theo đạo lý, tôi cũng phải mua quà tặng cho cha mẹ của anh, cha mẹ chồng của tôi, nhưng họ nhiều năm ở nước ngoài, ít khi trở về. Trừ khi chúng tôi đi qua đấy hoặc họ quay về đây, nếu không thì quà tặng này gửi không thành.

"Được."

Vì vậy, chúng tôi đi đến khu trung tâm mua sắm.

Tôi kéo tay anh, thực nhân nhả mà đi dạo từng tầng; giờ này tôi thật hạnh phúc.

Đi dạo chân đều mỏi nhừ, mới mua ổn thỏa đồ.

"Anh, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi, được không?" Mua sắm thực sự mệt mỏi, may là tôi không thường xuyên mua sắm.

"Được!" Anh suy nghĩ một lát. "Champs Elysees ngay kế bên, chúng ta đến đó, không gian khá yên bình."

"Được." Đi xem các chị ấy sao rồi.

Cứ như vậy, chúng tôi đi tới Champs Elysees.

"Hoan nghênh quý ----" thanh âm nhất thời dừng lại, lập tức vừa sợ vừa kinh ngạc nói: "Là Giang Tuyết nha! Còn có...." Người nói chính là Chi Lăng.

Khi tôi và anh bước vào Champs Elysees, trên mặt cô ấy cùng Lý Tinh đều mang theo kinh ngạc mừng rỡ..... Có lẽ có thăm hỏi thú vị.

"Các chị khỏe không?" Tôi hỏi tình hình gần đây của các chị.

Lý Tinh mỉm cười mà đáp: "Cũng như cũ."

"Các chị không đối với tôi xa lạ chứ?" Anh lộ vẻ tươi cười, hướng về phía họ chào hỏi.

"Đúng không xa lạ." Hai người bọn họ nhìn tôi và anh ánh mắt tìm tòi, tôi vô cùng không được tự nhiên.

"Anh và Giang Tuyết....." Chi Lăng ập a ập ứng mà mở miệng hỏi.

Anh thẳng thắn trả lời: "Chúng tôi đã kết hôn."

Ngay sau đó, tôi xấu hổ muốn tìm cái lỗ chui xuống. Tôi nhìn thấy các chị vẻ mặt khó tin, lập tức hướng về phía tôi ám muội mà cười, dường như nhìn tôi tỏ vẻ; đã sớm dự liệu.....

Vì không muốn tôi tiếp tục lúng túng thêm, tôi tùy tiện gọi hai ly cà phê, lôi kéo anh tìm chỗ ngồi.

Chỉ trong chốc lát, Chi Lăng mang lên hai ly cà phê.

"Cà phê của hai người, còn có....." Chi Lăng lại bung lên hai đĩa bánh ngọt. "Đây là tôi và Lý Tinh mời hai người, xem như chúc mừng hai người lấy nhau." Đáy mắt Chi Lăng hiện lên ý cười.

"Cảm ơn." Anh hướng về phía cô nói lời cảm ơn, Chi Lăng quay người trở về quầy.

Tâm ý của các chị ấy làm cho tôi xấu hổ, tôi cũng không thông báo tin tức kết hôn cho hai chị, hai chị không trách tôi nhưng lại chúc phúc cho tôi, tôi thật sự cảm động.

"Hai người đó thật sự rất tốt." Anh nói ra cảm giác của mình.

"Đúng vậy, thời gian trước em làm việc ở đây, các chị ấy rất quan tâm em." Thời gian làm việc chán nản, nếu không có hai người dò hỏi này, thời gian đó sẽ không còn thú vị.

Đúng rồi, nhớ rõ các chị ấy đem tôi cùng anh ghép thành một cặp, thế nhưng bị tôi cự tuyệt. Ai dè, cuối cùng tôi còn..... Không khỏi mà nở nụ cười.

"Chuyện gì vui vẻ như vậy?" Anh ngồi đối diện tôi, vừa khuấy cà phê vừa hỏi.

"Anh muốn biết?"

Anh gật đầu.

Tôi hứng thú nói cho anh biết, trước kia Lý Tinh và Chi Lăng sớm đem suy nghĩ ghép chúng ta thành một đôi.

"Anh đây chắc phải cảm ơn hai người đó." Anh cười đem cà phê lên uống một ngụm.

"Cảm ơn cái gì?"

"Cảm ơn họ thật tình mắt!"

Nói cả buổi, anh tự tặng bóc mình!

"Tự mãn." Tôi hừ lạnh.

Thấy tôi như vậy, anh càng thoải mái cười; tôi không để ý đến anh, vẫn uống cà phê, ăn bánh ngọt.

Đột nhiên, tôi nghĩ đến chuyện muốn hỏi anh.

"Em nhớ rõ trước kia em có hỏi qua vì sao anh mỗi ngày đều đến đây, lúc đó anh không nói cho em biết, hiện tại....." Tôi dừng một chút: "Anh, anh có thể nói cho em biết không?" Tôi muốn nhân cơ hội này hỏi rõ ràng, dù sao đối với tôi mà nói điều này rất quan trọng.

Anh hơi mỉm cười, nhìn chăm chăm tôi, thân nhiên mà nói: "Phải không? Em thật sự muốn biết?"

"Ừ." Trong giọng nói mang theo sự chờ đợi.

Anh do dự một hồi, mới lên tiếng: "Được rồi, anh nói cho em biết."

Tôi nhìn anh nghiêm túc.

"Hồi đại học, anh có một cô bạn gái, cô ấy dưới anh một khóa, cô ấy và em đều xinh đẹp giống nhau. Vài lần gặp mặt, anh và cô ấy có thiện cảm với nhau, tiến tới trở thành người yêu, anh và cô ấy rất hạnh phúc, rất ít khi cãi nhau, cho đến khi anh tham gia quân ngũ, mới biết sự việc không như những gì mình suy nghĩ." Anh nhớ lại hồi ức.

Tôi im lặng mà nghe anh nói.

"Không sai, cô ấy gả cho người đàn ông khác. Anh khá tức giận, nhưng là không có cách nào thay đổi sự thật. Về sau, anh ra nước ngoài học tập, vài năm sau anh trở lại. Không bao lâu trường học mời anh đến dạy. Có một ngày tình cờ đi tới đây, liền tiến vào nhìn, bởi vì trước kia anh cùng cô ấy thường xuyên đến đây." Trên mặt anh nhìn không thấy cảm xúc.

Nghi ngờ bao lâu nay cuối cùng đã được giải đáp. Cũng không biết thế nào, ngực của tôi rất buồn bực. Tôi biết rõ đây là chuyện quá khứ, nhưng nghĩ tới anh đã từng yêu một người như thế, trái tim tôi rất không thoải mái.

Trước kia mỗi ngày anh đến đây, phải không là đang nhớ đến cô ấy? Trái tim bỗng nhiên bị nắm chặt, run rẩy hỏi ra.

"Không phải." Anh nói thế khiến tôi thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy vì sao mỗi ngày anh đều đến đây, nhưng lại rất đúng giờ." Tôi tra hỏi đến cùng.

Về mặt anh khác thường, ấp úng mà nói: "Về sau sẽ nói cho em biết."

Quên đi, anh đã không muốn nói thì thôi, tôi cũng không muốn ép. Chỉ có điều, tôi muốn hỏi....

"Tên cô ấy là gì?"

"Tống Thiển."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Vài ngày sau, anh liền lên Cao Hùng tham gia phát biểu luận văn. Trước khi đi, anh còn dặn dò tôi phải cẩn thận khi ra cửa, phải ăn cơm đúng giờ; chú ý cái này, cẩn thận cái kia, không biết anh đem tôi xem như một đứa con nít vài tuổi.

Nói thật, một mình ở trong ngôi nhà lớn như vậy, so với tôi trước kia ở lại trong căn phòng nhỏ, càng thêm cô đơn. Tuy anh chỉ đi ba ngày, nhưng mà với tôi mà nói vẫn có chút làm cho tôi khó xử.

Cả ngày hôm qua, tôi quét dọn sắp xếp nhà cửa để giết thời gian; đến buổi tối, không có việc gì làm tôi bắt đầu suy nghĩ lung tung, tôi nghĩ đến bạn gái trước kia của anh - Tống Thiển.

Tôi biết đây là chuyện quá khứ, nhưng mà ngày đó nhìn bộ dạng của anh, tựa hồ đối với Tống Thiển anh vẫn còn lưu lại một chút tình cảm; bởi vì khi anh nhắc tới Tống Thiển, ánh mắt anh trở nên đau thương. Điều này làm cho trái tim tôi xuất hiện cảm xúc bất an.

Sau đó, tôi nhận được điện thoại của anh, anh hỏi thăm mới xoa dịu những mối quan tâm lo lắng của tôi.

Sáng hôm nay, may mà Tâm Đồng hẹn tôi ra ngoài mua sắm, lại làm cho tôi trải qua được một ngày. Nhưng mà, công lực mua sắm của Tâm Đồng, cũng không so bì được với người bình thường, lôi kéo tôi đi hết khu Tây rồi lại kéo qua khu Đông, làm tôi mệt thảm. Hiện tại tôi mới hiểu đi mua sắm còn mệt hơn so với quét dọn nhà.

Không đến mười giờ, tôi liền lên giường chuẩn bị đi ngủ. Chiếc giường to như vậy, thiếu đi thân hình ấm áp của anh, có vẻ vô cùng trống rỗng. Nhưng mà ngày mai anh sẽ trở về, tôi vui vẻ mà nghĩ.

Ngáp một cái, cơn buồn ngủ kéo tới, tôi liền nhắm mắt đầu hàng.

Không biết ngủ bao lâu, đột nhiên một trận âm thanh làm tôi giật mình tỉnh giấc. Tôi đứng dậy bật đèn trên đầu giường, xem xét nơi phát ra âm thanh.

Tiếng nước truyền đến từ phòng tắm, lòng tôi suy đoán có phải anh đã trở về? Thế nhưng, không phải anh ngày mai mới trở về sao?

Một túi hành lý nằm trên mặt đất chứng minh suy đoán của tôi là đúng, tôi bỗng nhiên kinh ngạc vui mừng.

Nghe được thanh âm của cánh cửa, tôi lập tức tắt đèn trên đầu giường, giả bộ nằm xuống ngủ. Tôi nghĩ xem anh có thể hay không đánh thức tôi. Tôi vênh tai, cẩn thận nghe từng động tác của anh.

Sau khi anh từ phòng tắm, lau người một lúc, mới trở lại trên giường. Tôi không có nghe thanh âm nằm xuống của anh, ngược lại tôi cảm thấy có một bàn tay che phủ đầu tôi, anh chăm chú nhìn tôi.

Trong nháy mắt, mặt của tôi truyền đến nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay của anh, sau đó anh hôn đôi môi của tôi, nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon, Tiểu Tuyết."

Tôi nghĩ chắc anh sẽ không đánh thức giấc ngủ của tôi. Vì thế tôi liền mở mắt, chống lại ánh mắt chăm chú của anh nhìn tôi.

Anh sững sốt, chợt mỉm cười.

"Đánh thức em sao?"

Anh một tay chống đầu, nằm ở cạnh bên tôi.

"Giật mình thức dậy, có thể nào bắt được có người ăn đậu hũ của em chứ?" Tôi âm thầm khóa miệng hiện lên ý cười.

Anh cười mà không nói.

"Như thế nào anh trở về sớm thế?" Vừa rồi nhìn thời gian một chút, cũng đã là rạng sáng.

Anh lại không nói, lẳng lặng nhìn tôi, mặt của tôi nóng lên. Qua một hồi lâu, anh mới mở miệng hỏi: "Hai ngày nay, có ăn cơm đúng bữa không?"

"Có nha." Tôi trả lời vô tội, nghĩ thầm ngày mai dậy thật sớm, trước tiên mang bọc rác trong nhà bếp vứt đi, không thể để cho anh nhìn thấy hai ngày nay tôi đều ăn mì ăn liền.

"Có đúng không?" Anh nhiu mày, ánh mắt trở nên sắc bén. "Anh đây vừa mới ở phòng bếp thấy trong thùng rác toàn bao mì ăn liền, đây là chuyện gì chứ?"

Hông hét! Không kịp thiêu hủy!

Tôi lúng túng mà nói: "Ách, em một mình nên lười nấu, ăn như vậy cho tiện."

"Em." Anh thở dài. "Em thật là làm người khác lo lắng!" Lời nói mang theo một chút cưng chiều.

Tôi nở nụ cười.

"Có nhớ anh không?" Đáy mắt anh lóe lên một tia nhiệt tình.

"Không nhớ." Tôi mạnh miệng trả lời.

"Phải không?" Anh đùa nghịch trên thân thể tôi, tinh tế mà hôn môi cái trán của tôi, hai gò má, chóp mũi, cuối cùng nhẹ nhàng hôn lên hai cánh môi của tôi. "Nhưng anh muốn em."

Bàn tay của anh bắt đầu dao động trên cơ thể của tôi, ý đồ châm lửa sắc dục của tôi. Khi lý trí tôi chưa mất đi, tôi lén lút ghé vào lỗ tai anh nói ra xác thực trong lòng tôi.

"Em cũng muốn anh."

Đổi lại chính là càng thêm tra tấn ngọt ngào.

"Tiểu biệt thắng tân hôn" những lời này, quả nhiên không sai.

☆ ☆ ☆

Mấy ngày nay, thời tiết bắt đầu lạnh, sự tình cũng nổi gót tới, làm cho tôi mệt mỏi ứng phó, chân tay vô cùng lúng túng.

Luồng khí lạnh mạnh mẽ, rất nhiều người bị cảm, ngay cả anh cũng ngã bệnh.

Sau khi bác sĩ khám cho anh xong, anh nên ở nhà nghỉ ngơi, không nên đi đâu cả; mà chiều cổ chính mình, tự nhiên tôi đây mang trách nhiệm của một

người vợ. Nhưng vấn đề là, tôi không biết làm thế nào để chăm sóc chế độ ăn uống hàng ngày của bệnh nhân.

Cho nên, tôi khẩn trương gọi điện về nhà hỏi cha cùng dì Ki chỉ thêm.

Đi vào trong phòng, anh còn đang ngủ, tôi đặt thuốc cùng nước ấm sang một bên. Tôi một tay sờ trán của tôi, tay kia sờ trán của anh, kiểm tra anh có sốt hay không.

Kết quả, tôi an tâm mà nở nụ cười.

"Lạc? Lạc? Uống thuốc đi." Tôi nhỏ giọng mà đánh thức anh.

Anh không hề có động tĩnh gì, anh chìm vào giấc ngủ. Tôi không muốn làm phiền anh nghỉ ngơi, nhưng mà, thuốc này - nhất định phải uống, nếu không bệnh không thể nhanh khỏi được.

Tôi lớn tiếng gọi anh, anh mới tỉnh lại.

"Tiểu Tuyết." Nghe được âm thanh không có sức sống.

"Lạc." Tôi dịu anh ngồi dậy. "Uống thuốc đi." Tôi đem nước ấm bên cạnh cùng thuốc đưa cho anh.

Tôi nhìn anh uống thuốc xong, cầm ly nước để một bên.

"Anh thấy sao rồi?" Tôi lo lắng hỏi.

"Ừ, tốt hơn nhiều rồi." Nói xong anh ho hai tiếng.

Tôi hoài nghi không biết anh có thực sự tốt hơn không? Tôi khẽ nhíu mày.

Anh nhìn ra lo lắng của tôi, anh đùa nói: "Thừa dịp bị bệnh lần này, anh có thể hưởng thụ sự chăm sóc của vợ rồi."

Không cười! Không có gì đáng buồn cười!

Đêm qua, anh liên tục ho không ngừng, tôi lo lắng cả đêm ngủ không yên. Sáng sớm, anh sốt cao, tôi vội vã đưa anh đi bệnh viện khám, lúc này tôi mới yên tâm một chút. Nhưng mà ----

Thế nhưng anh lại nói đùa với tôi loại chuyện này.

Tôi nghiêm mặt không nói lời nào.

"Làm sao vậy? Anh đâu có chọc giận em đâu?" Anh cẩn thận hỏi tôi. "Nhìn xem anh hiện tại đang là người bệnh, em sẽ không phải muốn so đo với anh chứ."

Tôi thở dài. "Thật không hiểu được anh thế nào mà để mình bị cảm mạo." Trước đó cũng đâu có dấu hiệu gì.

"Có thể sáng sớm trời lạnh anh chạy bộ." Anh suy đoán nguyên nhân. "May mà không lấy cho em, nếu không giờ em cũng bị cảm."

Anh có thói quen chạy bộ vào mỗi buổi sáng, sau khi kết hôn anh mỗi ngày đều rủ tôi chạy cùng, đối với người ham ngủ như tôi làm thế nào cũng không chịu chạy cùng anh. Nếu theo những gì anh nói, tôi phải vui mừng vì sự làm biếng của mình sao?

"Được rồi, anh nghỉ ngơi đi, lát nữa em sẽ gọi anh dậy ăn cơm tối."

"Ừ."

Tôi đắp chăn cho anh cẩn thận rồi mới ra khỏi phòng xuống lầu.

☆ ☆ ☆

Gần tối, tôi bắt đầu chuẩn bị bữa tối, bởi vì anh bị bệnh nên không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ, cho nên tôi nấu cháo cho anh.

"Tiểu Tuyết."

Tôi quay đầu. "Anh vì sao lại xuống đây?"

"Anh khát nước." Anh dựa người vào tường.

"Oh, anh đợi em một chút." Tôi buông đồ ở trên tay xuống. "Em lấy nước cho anh."

Sau khi tôi đưa anh ly nước ấm, tôi đỡ anh xuống phòng khách nghỉ ngơi, nói khi nào có cơm tối sẽ gọi anh.

Trong chốc lát, chuông cửa vang lên.

"Em đi mở cửa." Tôi muốn anh ngồi nghỉ ngơi, chính mình chạy ra mở cửa.

Tôi nghĩ thầm, không biết là ai đến.

Mở cửa ra, tôi nhìn thấy một nhóm bốn năm cô gái, tôi cùng họ đều lộ ra vẻ kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nhau. Tôi mở miệng hỏi, để phá vỡ bầu không khí căng thẳng. "Xin hỏi mọi người là"

Tôi nhìn họ một cái, cuối cùng một người đi ra nói chuyện.

"Ách.... Xin hỏi đây có phải là nhà của giáo sư Lạc không?"

"Phải." Tim anh, nhìn bộ dạng của họ, chắc là học trò của anh. "Các cô là....." Trước tiên xác định một chút.

"Tiểu Tuyết, là ai đến vậy?" Anh đi tới nhìn. "A? Là các em? Mời vào trong!"

Anh mời mọi người vào trong nhà ngồi, mà tôi vẫn làm trách nhiệm của bà chủ ---- rót trà cho các cô uống.

"Giáo sư, nhà anh thật khó tìm nha!"

"Bên ngoài trời lạnh quá!"

"Giáo sư, nhìn vẻ mặt của anh không được tốt lắm."

Mang trà lên, tôi thấy từng người một thật náo nhiệt, anh chỉ ngồi im lặng nghe các cô nói.

Tôi đem trà đặt lên bàn. "Mời dùng."

Tất cả các cô ấy đều nhìn tôi, tựa hồ tò mò thân phận của tôi.

"Giáo sư, cô ấy là...." Trong đó, một cô gái hướng về phía anh hỏi.

Tôi nhìn về phía anh, chờ mong câu trả lời của anh, không biết anh có đem quan hệ của chúng tôi đưa ra công khai hay không?

Anh kéo tôi đến ngồi bên cạnh của anh, ôm bả vai tôi nói: "Cô ấy là vợ của thầy, cũng chính là sư mẫu của các em, Hạ Giang Tuyết. Tiểu Tuyết các cô ấy là học trò của anh khoa Quản trị - kinh doanh."

"Sư mẫu." Có người kinh hô bật ra tiếng.

"Chào mọi người." Tôi hướng về các cô chào hỏi, thuận tiện quan sát phản ứng của các cô.

Không ngoài ý muốn, tôi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của các cô ấy, có lẽ các cô ấy là yêu mến anh, lại một lần nữa tôi mở mang kiến thức về mị lực của anh. Tôi xấu ý mà nghĩ: nếu các cô ấy mà biết tôi là sinh viên cùng trường, sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Nhất định là chộc tức nha.

Nghĩ vậy tôi vui vẻ mà nở nụ cười.

"Cười cái gì?" Không biết anh lúc nào dựa sát vào tôi khẽ hỏi.

Tôi cũng ghé sát vào tai anh nói: "Sức hấp dẫn của anh ghê gớm thật."

Anh một chút hứng thú nở nụ cười.

Có người không cam lòng khi thấy chúng tôi thì thầm: "Giáo sư, thầy cùng sư mẫu thì thầm cái gì thế? Chúng em cũng muốn nghe."

"Không có gì." Anh đáp qua loa có lẽ.

Tôi nghĩ tới lập trường của tôi mà xấu hổ, cùng các cô ấy cũng không thể nói cái gì, vì vậy tôi bèn đứng dậy nói: "Em vẫn còn đang dò việc ở dưới bếp, em đi xem một chút."

Đem không gian cho họ, liền đi xuống dưới bếp.

Nồi cháo trên bếp đã nhanh được, tôi ngồi ở bàn ăn kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc sau anh tiến vào.

"Các cô ấy đi rồi sao?" Không nghe thấy âm thanh của các cô.

Tôi tắt bếp, đem cháo bung lên.

"Đi rồi." Anh ngồi xuống ghế trả lời.

"Nói cho các cô ấy biết quan hệ của chúng ta, có được không?" Tôi ngồi xuống, nhìn anh.

"Anh không muốn che giấu quan hệ của chúng ta."

"Ừ." Tôi đồng ý lời của anh. "Đúng rồi, các cô ấy tới tìm anh làm gì vậy?"

"Nói là thuận tiện đến đây nên ghé thăm."

Tôi nghĩ không đơn thuần như vậy, cho tới bây giờ tôi không hề biết nhà của các giáo sư.

Tôi mang lên hai chén cháo, một cho anh, một cho tôi.

"Anh ăn đi."

"Ừ."

Năm mới tới, đối với mỗi nhà đều là một niềm vui. Trước khi tôi coi bỏ được khúc mắc trong nhà, tôi không thích nhất chính là những ngày lễ này. Hiện nay, mọi thứ đều khác.

Sau khi ăn điểm tâm xong, người một nhà chúng tôi tụ họp ở phòng khách.

"Thiệu Nông, tối hôm qua ngủ có ngon không?" Cha quan tâm hỏi.

Anh mỉm cười trả lời: "Không khí nơi này trong sạch, lại vừa yên tĩnh, con ngủ rất ngon. Cha không cần lo lắng."

"Vậy là tốt rồi. Tiểu Tuyết cha của con biết các con sẽ về, đặc biệt đem đôi chiếc giường lớn hơn đấy!" Di Ki ở một bên cười nói.

Có thể thấy được cha khá coi trọng người con rể này.

Cha lại hỏi: "Vài ngày trước, có nghe Tiểu Tuyết nói con bị cảm, hiện tại thế nào rồi."

"Đã tốt hơn nhiều rồi, đều nhờ Tiểu Tuyết chăm sóc." Anh cầm tay tôi nói.

"Có đúng không?" Cha nhìn tôi. "Lúc con bị bệnh, nó còn vội vã gọi điện thoại về hỏi ta và di Ki phải chăm sóc con như thế nào." Cha cười to ha ha.

"Hà?" Anh trêu tức mà nhìn tôi.

Trong khoảng thời gian ngắn, tôi thành tiêu điểm của mọi người, vẻ mặt không được tự nhiên mà ửng đỏ. Nhưng di đã giải nguy cho tôi.

"Tiểu Tuyết, con theo di đi vào trong, nời này dành cho đàn ông nói chuyện." Tôi nghĩ, chắc di Ki có chuyện muốn nói.

"Vâng." Tôi cùng di đi vào phía trong, lại bị một cái tay nhỏ kéo lại.

"Chị, em cũng muốn đi vào trong với chị."

Ngoảnh đầu nhìn, là em trai đáng yêu của tôi - Vũ Hiên.

Tôi ngồi xuống định trấn an em, nhưng lại bị anh giành trước.

"Vũ Hiên, em là đàn ông đúng không?"

Vũ Hiên gật đầu.

"Cha cùng anh rể cũng là đàn ông đúng hay không?"

Vũ Hiên lại gật đầu.

"Đàn ông và đàn ông có nên cùng một chỗ hay không?"

Vũ Hiên suy nghĩ một chút, mới gật đầu.

"Cho nên em cùng với cha và anh rể ở tại chỗ này." Anh kết luận, chỉ thấy Vũ Hiên ngoan ngoãn chạy đến ghế salon ngồi xuống.

Tôi buồn cười mà nhìn anh, lời lẽ vừa rồi là cái gì vậy hả? Nhưng mà, tôi thừa nhận anh đối với trẻ con rất xuất sắc.

Sau khi trấn an Vũ Hiên, dì Ki dắt tôi đến phòng của dì và cha.

"Con ngồi đi."

Tôi ngồi xuống chiếc ghế ở trong phòng, mà dì ngồi trên giường.

"Dì, có phải dì muốn nói với con cái gì sao?" Tôi mở miệng hỏi.

Dì Ki nhìn tôi thật lâu, chậm rãi nói: "Tiểu Tuyết, Thiệu Nông có tốt với con không?"

Tuy rằng tôi không biết dì hỏi như vậy có ý gì, nhưng tôi không chút do dự mà trả lời: "Anh ấy đối với con rất tốt."

Nghe vậy, dì thờ phào nhẹ nhõm. "Như vậy dì và cha cũng yên tâm."

Thì ra, cha và dì là đang lo lắng cho cuộc sống hôn nhân của tôi. Sau khi biết rõ, trái tim tôi thật sự ấm áp.

Ba của con và dì đối với Thiệu Nông người con rể này rất vừa ý, cũng tin tưởng Thiệu Nông sẽ đối tốt với con, nhưng mà trong lòng khó tránh nên lo lắng. Hiện tại, nghe chính con nói ra, tảng đá lớn trong lòng chúng ta có thể buông xuống." Dì Ki hướng về phía tôi nói ra lo lắng của dì và cha.

Tôi cảm nhận được sự quan tâm của người nhà là chuyện hạnh phúc cỡ nào! Tôi tự đáy lòng mà cảm ơn ông trời, không phải vì tùy hứng của tôi, mà làm cho tôi mất đi sự yêu mến của gia đình.

"Dì, con thật sự tốt lắm." Tôi lại lần nữa cam đoan.

"Vậy là tốt rồi." Dì cười nói với tôi: "Ba của con nha, rất nhớ con, nhưng ông ấy ngại không hỏi con, có thể con là con gái." Cho nên kêu dì hỏi con.

Tôi nở nụ cười, cha của tôi chính là như vậy.

Tiếp đó, tôi và dì nói chuyện rất nhiều, đem khoảng cách giữa chúng tôi kéo gần lại một chút.

"Tiểu Tuyết, Thiệu Nông muốn dẫn con và Vũ Hiên đến nội thành đi dạo. Đang ở bên ngoài chờ con." Cha gõ cửa tiến vào.

"Dạ, vâng." Tôi đứng dậy. "Cha cùng đi có đi cùng không?"

Cha phát tay. "Không, tụi trẻ các con đi đi, nhờ có người tới thăm hỏi nhà chúng ta thì sao."

"Vậy được rồi."

Tôi đi đến ôm lấy cha, cha rõ ràng là bị chấn động.

"Cha, con thật sự rất hạnh phúc, cha không cần lo lắng cho con." Tôi cười nhìn cha.

Cha vui mừng mà nở nụ cười. "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Dì đến vỗ lưng tôi. "Mau đi đi, không phải Thiệu Nông và Vũ Hiên đang chờ con sao"

"Dạ. Chúng con sẽ sớm trở về."

Đi ra khỏi phòng, Vũ Hiên chạy tới phía tôi.

"Chị, chị thật chậm nha!" Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn là không kiên nhẫn.

Tôi nhéo hai má đáng yêu của em. "Chúng ta hiện tại đi nhanh đi."

Anh đã ở trên xe chờ chúng ta, tôi trước tiên cho Vũ Hiên ngồi ở ghế sau, chính mình tiến lên ngồi ghế trước.

"Xuất phát!" Vũ Hiên hưng phấn nói.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của Vũ Hiên, tôi và anh đều nhìn nhau cười, sau đó anh liền khởi động xe hướng phía khu vực nội thành.

Trên đường, tôi hỏi anh: "Anh cùng cha nói chuyện gì thế?"

Anh cúi đầu mà cười ra tiếng: "Cha nói anh không được để em bắt bạt."

"Cha sẽ không nói như thế." Tôi bất bình mà phản bác. "Hơn nữa, em sẽ không bao giờ bắt nạt anh." Tôi rầu rĩ mà nói.

Anh nhìn tôi cười.

"Nhưng mà, cha thật sự rất thích anh."

Anh kéo tay tôi nắm lấy đặt ở trên đùi anh. "Cha yêu cả hai."

Tôi hiểu được ý tứ của anh, tôi trở tay nắm lấy tay anh, nhìn anh nở nụ cười ngọt ngào. Gặp gỡ anh, tôi cười nhiều hơn....

Bỗng nhiên, Vũ Hiền từ phía sau tiến lên hỏi.

"Chị, anh rể, đến nơi chưa?"

Tôi rút tay của tôi ra, đem Vũ Hiền trở về chỗ ngồi. "Vũ Hiền, anh rể đang lái xe, em ngoan ngoãn ngồi xuống, đợi lát nữa."

"Vâng."

Xe tiếp tục chạy tới khu vực nội thành.

☆ ☆ ☆

Sau tết không bao lâu, trường học liền khai giảng.

Thời gian nghỉ rất nhàm chán, tôi cần phải lên lớp, tôi lại oán hận thời gian nghỉ quá ngắn, thật không biết đây là loại tâm tình gì. Nhưng mà về sau tôi sẽ không được nghỉ đông và nghỉ hè nữa, thời gian làm sinh viên, chỉ còn một học kỳ nữa.

Nhưng mà, rõ ràng không phải tất cả mọi người đều có ý nghĩ giống tôi, lớp học vẫn có nhiều người bỏ học, đi trễ.

"Giang Tuyết, nghỉ đông bạn và giáo sư Lạc có đi đâu chơi không?" Tâm Đồng đi bên cạnh tò mò hỏi han.

Tôi suy nghĩ một chút, mới trả lời: "Miễn cưỡng có tính không?"

Trên mặt Tâm Đồng lộ ra vẻ nghi hoặc: "Có thì có, không có thì không có, còn cái gì "miễn cưỡng" có tính không?"

"Nếu cùng nhau đi dạo về nhà của mình trong dịp năm mới, thì đó là có." Tôi hào tâm coi bỏ nghi ngờ của Tâm Đồng.

"Không thể nào!" Tâm Đồng kinh ngạc. "Nghỉ đông ít nhất là một tháng nha! Thế nhưng các người cũng không có đi đâu chơi, cuộc sống của hai người thực sự không thú vị." Tâm Đồng khá không đồng ý. "Mình cùng bạn trai đi A Lý Sơn chơi một chuyến!"

Thấy Tâm Đồng tràn đầy hơi thở tình yêu, tôi nhìn không được đùa cô: "Đúng vậy, xem bộ dạng bạn ngọt ngào, bạn không cần nói mình cũng biết bạn sẽ không dễ dàng buông tha kỳ nghỉ đông này."

"Đừng giấu cợt mình." Tâm Đồng hai má đỏ lên.

Tôi nhìn bộ dáng Tâm Đồng xấu hổ mà buồn cười. Bình thường Tâm Đồng rất hoạt bát, chỉ cần nhắc đến bạn trai, sẽ hiện ra một cô gái nhỏ bé, làm người ta không giám khinh thường sức mạnh của tình yêu.

Hiện giờ, tôi cũng đã hiểu rồi.

"Đúng rồi, hôm nay mình muốn đi tham quan nhà của bạn và giáo sư Lạc." Tâm Đồng đưa ra yêu cầu.

"Bây giờ sao?"

"Đương nhiên là bây giờ. Mình chưa có ghé qua." Tâm Đồng cong miệng.

Tôi cười, Tâm Đồng nói nhà của tôi và anh giống như là một địa điểm du lịch, giống như là không đi không được.

"Được rồi." Tôi vui vẻ đáp ứng.

"Có nên nói cho giáo sư Lạc một tiếng không?"

"Không cần." Tôi cảm thấy chuyện này không có gì cả.

"Vậy đi thôi! Mình chờ bạn." Tâm Đồng có chút hưng phấn.

"Ừ."

Sau đó, Tâm Đồng chở tôi trên chiếc xe 50CC của mình trên các đường phố, tôi ngồi phía sau nói cho cô ấy địa chỉ nhà.

Dọc theo đường đi vô cùng thuận lợi, thế nhưng cách nhà không xa, chúng tôi xảy ra tai nạn. Một chiếc xe chạy phía trước không xa không hề báo trước mà rẽ, phía sau chúng tôi phanh lại không kịp, cho lên xảy ra va chạm, ngay cả xe của người đàn ông kia vắng ra xa.

Ah! Đau quá.... Tôi đau không nói ra lời, nhìn qua Tâm Đồng, cô ấy cũng không tốt chút nào.

Người đàn ông kia chạy đến xem tình trạng chúng tôi ra sao.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi....! Tôi chú ý phía sau có xe..... Hai người có sao không?"

Tôi và Tâm Đồng chịu đau đứng lên. Tâm Đồng lập tức mắng to: "Ông có biết lái xe hay không hả? Bị mù hay sao mà không thấy chúng tôi?"

Người đàn ông kia lo lắng nhìn về phía chúng tôi xin lỗi, bày tỏ nguyện ý bồi thường mọi tổn thất cho chúng tôi, sau khi để lại tính danh, cách liên hệ, Tâm Đồng mới cho ông ta đi.

Trải qua một phen kinh hồn, cuối cùng chúng tôi cũng về tới nhà của tôi và anh.

"Tâm Đồng, bạn ngồi trước đi, mình đi lấy hộp thuốc." Sau khi mang hộp thuốc ra, "Đến đây, mình giúp bạn bôi thuốc."

"Không cần, mình tự làm được rồi. Trước tiên bạn nên xem lại bạn đi, quần của bạn đều bị cọ sát rách rồi." Tâm Đồng cầm lấy bông tẩm chấm thuốc bắt đầu rửa miệng vết thương.

Cúi người kiểm tra chính mình, thật sự thảm. Tôi vén ống quần lên tới đầu gối, cô tình nhìn thấy nhiều vết bầm tím, trầy xước rất nhiều. May là hôm nay chúng tôi mặc trang phục mùa đông, nếu không có khả năng sẽ nghiêm trọng hơn. Mang theo loại tâm tình an ủi này, tôi cũng bắt đầu bôi thuốc.

"Tâm Đồng, thật xin lỗi, đều tại mình." Tâm Đồng mang theo vẻ mặt áy náy, tự trách nói.

"Đồ ngốc, cũng đâu phải tại bạn, sao phải xin lỗi mình." Tôi cười nhạt. "Chỉ có thể nói chúng ta xui xẻo."

"Đúng vậy a, thật xui xẻo!" Tâm Đồng về mặt đau khổ, đột nhiên kêu to nói: "Xong rồi, nếu giáo sư Lạc biết chuyện này, anh có tức giận hay không? Có thể chạy tới mắng mình không?"

Không đến mức chạy đến mắng Tâm Đồng, nhưng có thể chắc chắn chính là anh sẽ tức giận. Cho nên tôi không muốn anh biết.

"Tâm Đồng, bạn đừng khẩn trương." Tôi trấn an tâm tình hoảng loạn của cô. "Lạc sẽ không biết, chỉ cần chúng ta không nói."

Tâm Đồng chần chờ một chút. "Nhưng mà, vết thương của bạn....."

"Mình sẽ mặc quần dài, anh sẽ không phát hiện. May là không bị thương trên mặt, bằng không muốn giấu cũng không được." Tôi sớm đã nghĩ ra biện pháp đối phó.

"Như vậy hai người không thể 'quan hệ....'?"

Tôi liến mắt cắt ngang cô, tôi đẩy nhẹ cái trán của cô. "Bây giờ, bạn còn nói linh tinh."

"Thật sự không cho giáo sư Lạc biết?"

"Đúng."

Bôi thuốc xong, tôi cất hộp thuốc cất đi, dọn sạch hiện trường, lần này cũng mang rác đi bỏ. "Bạn ngồi đây một chút, mình lấy quần cho thay."

"Không cần, mình phải về nha thay quần áo, xe cũng nên dắt đi sửa." Tâm Đồng cười khổ. "Kết quả không thể tham quan nhà, mà lại phát sinh chuyện như vậy." Cô nhìn quanh nhà một chút.

"Bạn có thể đến đây bất cứ lúc nào."

"Được."

Tôi tiễn Tâm Đồng ra ngoài. "Đi đường cẩn thận."

Kế tiếp, tôi phải xử lý "chứng có" trên người mình.

☆ ☆ ☆

Sau khi nhìn thấy anh đi vào phòng tắm, tôi mới tranh thủ xuống lầu bôi thuốc. Hai ngày nay, tôi đều thừa dịp anh không chú ý thì bôi thuốc.

Nhìn vào vết thương ở trên đùi, vết bầm tím lớn và nhỏ, lòng tôi nghĩ không biết khi nào mới tốt hơn được, thời điểm tắm rửa đau nhức muốn chết, biết rõ miệng vết thương không thể đụng vào nước, nhưng mà cũng không cách nào tránh được.

Sáng hôm sau vụ tai nạn, toàn bộ cơ thể tôi đau nhức, như là cả xương cốt đều rời đi, có thể nguyên do bị chấn động quá lớn, làm hai ban đêm tôi ngủ không ngon.

Nhấn nài, qua vài ngày là tốt rồi. Tôi bôi thuốc xong, cần rặng xoa mảng lớn tím bầm, hy vọng nó mau tan đi.

"Em đang làm gì vậy?" Chẳng biết từ lúc nào, anh yên lặng mà đứng phía sau tôi.

Lòng tôi cả kinh, động tác nhanh nhẹn buông ống quần xuống.

"Anh không phải đi tắm sao?"

"Trong phòng tắm hết xà phòng, anh xuống dưới lấy." Anh đến trước mặt tôi, thân ảnh cao lớn bao phủ tôi. "Em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh."

"Không..... có gì." Không biết anh nhìn thấy hay chưa?

"Hử? Thật không?" Biết được anh không tin tôi. Anh không khỏi phân trần mà đem ống quần của tôi vén lên, trong nháy mắt, mặt anh xanh mét nói: "Đây là chuyện gì?"

Tôi có chút bị anh hù dọa, tôi chưa từng thấy vẻ mặt âm u của anh như thế.

"Em không cần thận, té ngã. Cho nên....." Tôi mạnh mẽ giả bộ bình tĩnh nói.

"Té ngã không trầy xước, tím bầm nhiều như vậy?" Ánh mắt bén nhọn của anh nhìn chăm chăm tôi. "Còn không nói thật?"

Đáng lẽ tôi không nên nói dối, lại càng không biết như thế nào che lấp, nghĩ thầm dù sao cũng che giấu không được, chỉ bằng rõ ràng, thẳng thắn nhận tội là được.

"Em đi xe xảy ra tai nạn." Tôi cúi đầu, không dám nhìn gương mặt tức giận của anh.

"Tai nạn? Em không phải đều đi xe buýt sao? Làm thế nào xảy ra tai nạn?" Anh hoài nghi hỏi, rồi ngồi xuống.

Đi xe buýt cũng có thể bị tai nạn xe nha, nhưng mà những lời này tôi chỉ có thể đặt ở đáy lòng.

"Em và Tâm Đồng đi xe máy nên xảy ra tai nạn." Tôi đem sự tình nói cho anh nghe.

"Vì sao không nói cho anh biết?" Tôi ngẩng đầu nhìn sắc mặt của anh ôn hòa rất nhiều, trong lòng thở dài nhẹ nhõm.

"Sợ anh tức giận."

"Đi thay quần áo, mặc áo khoát, anh đưa em đi bệnh viện."

"Anh không tắm sao?" Tôi kinh ngạc hỏi.

"Trở về tắm sau." Nói xong, anh liền lên lầu.

Thật ra, tôi muốn nói anh không cần phiền toái như vậy, đối với tôi tự biết mình đuối lý, không dám ý kiến gì.

Kết quả chứng minh quyết định của anh đúng.

Ở trong bệnh viện, bác sĩ hưng hăng mắng tôi một chút, nói miệng vết thương đều sinh mủ, ngộ nhờ nhiễm trùng thì làm sao, tôi ngoan ngoãn im lặng. Ở một bên anh lên tiếng hỏi bác sĩ nên chú ý những thứ gì, khi nào đến tái khám.

Trên đường về nhà, tôi trộm đánh giá sắc mặt của anh, anh lái xe sắc mặt chưa hề biểu lộ điều gì, tôi nhìn không ra anh còn tức giận hay không. Cho đến khi về nhà, anh không nói một lời cầm quần áo đi tắm, tôi mới xác định anh rất tức giận.

Tôi thay quần áo, ngồi trên giường, không biết nên làm cái gì, tôi không thích bầu không khí này.

Chốc lát, anh đi ra. Anh vẫn nghiêm mặt không nói lời nào.

Tôi nóng nảy. "Lạc...."

"Có chuyện gì ngày mai nói sau." Anh xốc chăn lên chuẩn bị ngủ.

Toi không thể nhẫn nhịn việc anh lạnh nhạt với tôi, tôi tiến lên ôm anh. "Thực xin lỗi, em chỉ là không muốn anh tức giận, cho nên không nói cho anh biết, không nên tức giận, được không?"

Anh quay về phía tôi nói: "Sợ anh tức giận, có thể không nói cho anh sao? Chẳng lẽ chờ tới lúc chuyện phát sinh nghiêm trọng hơn, em mới có thể nói cho anh biết, làm cho anh biết, phải không?"

"Em biết em không đúng mà."

"Anh hy vọng em có chuyện gì đều nói cho anh biết." Anh nhìn tôi đưa ra yêu cầu.

"Được." Tôi cười gật đầu, cam đoan với anh. "Không tức giận nữa?"

Anh nhìn tôi cười xem như trả lời. "Ngủ đi, ngày mai còn có tiết đấy."

"Vâng."

"Đúng rồi, ngày mai em có tiết lúc mấy giờ? Anh xem có thể hay không đi cùng em." Anh hỏi.

"Không cần, em tự đi được rồi." Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của anh, tôi cười nói: "Chúng ta thời gian bất đồng, anh không có tiện. Hơn nữa, hai ngày trước không phải em tự đi sao."

"Em còn dám nói?" Anh trừng mắt tôi. "Vậy em cẩn thận một chút."

"Được." Có thể an tâm mà ngủ.

Một tranh cãi nhỏ, cuối cùng đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Ngày hôm sau, tiết học kết thúc, tôi đã nói cho Tâm Đồng biết chuyện này.

"Cái gì? Bạn đã nói cho giáo sư Lạc biết?" Tâm Đồng kêu to.

Tôi nhìn xung quanh, một số sinh viên đang nhìn chúng tôi, suy nghĩ không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Bạn nói nhỏ một chút, nhiều người không biết còn tưởng chúng ta cãi nhau đấy." Tôi còn nói: "Tiết trước, mình định nói cho bạn biết, nhưng mà bạn vắng mặt."

Trên lớp chúng tôi cố định chỗ ngồi, không giống các sinh viên trường khác cố thể ngồi chỗ nào tùy thích; trường của chúng tôi nổi danh là nghiêm khắc, rất nhiều sinh viên phàn nàn không ngớt.

"Giáo sư Lạc có tức giận hay không?" Cô hạ thấp giọng hỏi.

"Bạn nghĩ sao?"

"Biểu hiện như thế nào?" Khuôn mặt u sầu hỏi tiếp: "Giáo sư Lạc có nói mình cái gì không?"

Nói? Muốn nói gì? Tôi buồn cười nhìn cô, Tâm Đồng cũng không tránh khỏi một chút lo sợ, anh căn bản không trách cô ấy, còn quan tâm cô ấy có sao không.

"Anh ấy nói bạn....."

Tôi cố ý dừng một chút, chỉ thấy Tâm Đồng vẻ mặt khẩn trương mà xem xét tôi: "Nói mình cái gì?"

Tôi thông thả, chậm rãi nói: "Nói bạn có bị sao không, về sau đi xe phải cẩn thận một chút."

"Hả? Không phải mắng mình hả?"

Tôi gật đầu.

Tâm Đồng như chút được gánh nặng, lập tức oa oa kêu to: "Vậy giáo sư Lạc còn tức giận không?"

"Bạn định tra tấn lỗ tai mình đấy à?"

"A! Mình không cố ý." Tâm Đồng cười cười nói.

"Anh thực sự có tức giận, nhưng là tức giận với mình, chứ không phải với bạn." Tôi nói ra nguyên nhân anh tức giận.

"Là như thế hả. Xem ra trước đó chúng ta lo lắng vô ích." Tâm Đồng cười nói.

Tâm Đồng đang nói, thì điện thoại tôi vang lên.

"Tiểu Tuyết, anh đang ở bãi đỗ xe, em ra đây anh chờ em đi ăn trưa."

"Buổi chiều không phải anh có lớp sao?"

"Hai giờ, thời gian còn đủ, em mau ra đây."

"Vâng." Tôi liền cúp điện thoại.

"Giáo sư Lạc gọi tới?" Tâm Đồng tò mò hỏi.

Tôi thu dọn đồ đạc trên bàn. "Ừ, anh muốn dẫn ta đi ăn."

"Vậy hả!" Giọng nói tràn đầy hâm mộ.

"Bạn có muốn đi chung không?" Tôi mở miệng mời Tâm Đồng.

"Có thể chứ?" Ánh mắt sáng ngời, nhưng lập tức lại rũ xuống. "Minh đi xe máy làm sao bây giờ?"

Thiếu chút nữa tôi quên, Tâm Đồng đi xe gắn máy.

"Trước tiên chúng ta đi ăn, sau đó Lạc sẽ quay trở về trường vì có lớp, bạn cùng anh quay về trường, như vậy được không?"

Tôi nói ra ý tưởng, hỏi ý kiến Tâm Đồng.

"Cứ làm như thế đi." Tâm Đồng cao hứng trả lời.

"Chúng ta đi thôi."

Tôi bãi đỗ xe, anh đang ở trên xe chờ chúng tôi. Tôi lôi kéo Tâm Đồng rất nhanh chui vào xe, sợ bị người khác nhìn thấy.

"Giáo sư Lạc, tôi phụ trách làm bóng đèn." Nghe ra trong lời nói có ý đùa cợt.

Anh quay đầu lại nhìn Tâm Đồng. "Nhất định Tiểu Tuyết mời người phụ trách." Nói xong, anh nhìn qua tôi, tôi nhìn anh mà cười.

"Muốn ăn cái gì?" Tôi quay lại mỉm cười hỏi.

"Nếu Tâm Đồng đi cùng, chúng ta đi ăn món Nhật thế nào?"

"Được! Được! Giáo sư Lạc chúng ta đi ăn món Nhật." Tâm Đồng vui vẻ mà nói, cũng không quên nịnh hót. "Giáo sư Lạc, anh thật là tốt."

Một bữa ăn có thể nhìn ra một người tốt được sao? Tôi đối với phản ứng của Tâm Đồng chỉ cảm thấy buồn cười. Vì không để cho Tâm Đồng mất hứng, tôi đương nhiên cũng đồng ý.

"Quyết định như vậy đi."

Anh khởi động xe, chở chúng tôi đến nhà hàng Nhật nổi tiếng.

Hai mươi phút sau, chúng tôi thoải mái hưởng thụ ngồi ăn.

"Hôm nay nhờ phúc của Giang Tuyết, mà mình mới có thể ngon như thế này. Tâm Đồng vừa ăn vừa nói. "Nếu không, không nỡ bỏ tiền ăn đồ đắt tiền như thế này."

"Vậy hôm nay thỏa thích, mà ăn cho đủ đi." Anh mỉm cười nói.

Tâm Đồng cảm động tốt đỉnh, nhìn tôi đang ăn xà lách nói. "Giang Tuyết, bạn thật sự may mắn khi lấy được chồng là giáo sư Lạc đây."

Tôi chưa bao giờ biết Tâm Đồng dễ lấy lòng như thế. Nhưng tôi nhớ lúc trước Tâm Đồng rất yêu thích giáo sư Lạc, còn lôi kéo tôi tới dự thính lớp của anh.

Đối với Tâm Đồng tôi không nên tiếng, cũng không thể nói: Đúng vậy! Chính mình tranh thủ lấy được người chồng này rất tốt.

"Được rồi, nghe Tiểu Tuyết nói hai người xảy ra tai nạn, em có sao không?"

"Ách..... Không sao." Tâm Đồng chợt dạ không thôi.

Tôi ở một bên cười, anh thật sự vạch áo cho người xem lưng!

"Tôi hôm qua tôi mang Tiểu Tuyết đi bệnh viện, tôi nghĩ em cũng nên đi khám xem." Anh hoàn toàn không phát hiện Tâm Đồng chợt dạ chỉ dám cúi đầu mà ăn.

"Em sẽ đi."

Nhìn Tâm Đồng ăn, tôi sợ cô ấy sẽ ăn đến nghẹn mất, tôi vội vàng ngăn lại.

"Tâm Đồng ăn chậm thôi, Lạc không trách bạn."

Anh đúng là không hiểu ra sao.

"Tâm Đồng sợ anh trách cô ấy chớ em gây ra tai nạn." Tôi nói rõ với anh.

Anh hiểu được mỉm cười nói. "Tâm Đồng, em yên tâm, tôi biết rõ đây không phải là em cố tình hơn nữa em cũng bị thương, tôi làm sao trách em được."

Tâm Đồng thở nhẹ nhõm "Nghe giáo sư Lạc nói thế, em đây có thể không hổ thẹn mà ăn rồi." Tâm Đồng nói xong ăn càng nhiều.

Tôi cùng anh cười ra tiếng.

Sau khi ăn uống no.....

"Tiểu Tuyết, anh vốn định dùng cơm xong đưa em về nhà rồi mới quay về trường học, nhưng mà hiện tại thời gian chỉ sợ không được."

Nhìn đồng hồ trên tay đúng một giờ rưỡi.

"Không sao. Anh đưa em đến trạm tàu điện ngầm gần nhất, em có thể tự một mình về." Trên đường đi tới đây, tôi đã nói qua với anh ăn xong Tâm Đồng sẽ cùng anh về trường để lấy xe.

"Em phải đi cẩn thận." Anh lo lắng dặn dò tôi.

"Vâng."

"Vậy đi thôi."

Anh đi trước trả tiền, mà tôi cùng Tâm Đồng đi phía sau.

"Tiểu Tuyết, giáo sư Lạc đối với bạn thật tốt." Tâm Đồng cầm tay tôi.

"Ừ." Tôi cười gật đầu.

"Nhìn bạn cười hạnh phúc như thế, làm mình hâm mộ muốn chết." Tâm Đồng bĩu môi. "Không hiểu được bạn làm thế nào mà giáo sư Lạc động lòng với bạn."

Câu hỏi này làm tôi bối rối.

Tôi thật sự không biết sao anh lại động lòng với tôi nữa? Anh tiếp nhận tâm ý của tôi, nhưng tôi lại không biết anh vì sao lại chấp chận tâm ý của tôi.

Thấy tôi trầm mặc không nói, Tâm Đồng quơ quơ cánh tay tôi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì."

Anh thanh toán xong, chúng tôi đi ra khỏi nhà hàng.

☆ ☆ ☆

Mùa xuân ấm áp quay lại.

Nhà trường cho chúng tôi nghỉ xuân, nhưng nghỉ xuân này bên trong có một trong những ngày lễ quan trọng của Trung Quốc --- Lễ tảo mộ, cha mẹ của anh, cha mẹ chồng của tôi, cũng không quên tổ tiên, từ nước ngoài bay trở về tảo mộ.

Sáng sớm, chúng tôi đi đến mộ viên.

Bình thường nghĩa trang không có một bóng người, cảm giác âm u, ngày hôm nay rất nhiều người, toàn bộ đều là dòng họ cùng nhau đi tảo mộ.

"Tiểu Tuyết, con học tập đi, năm sau còn cùng Thiệu Nông đến đây bái lạy." Mẹ chồng dặn dò tôi.

Cha mẹ chồng đều giống anh gọi tôi như vậy.

Tôi đáp ứng trả lời. Kể từ khi kết hôn, bây giờ tôi mới có ý thức làm một người vợ, cần còn rất nhiều việc cần phải học.

Quét xong mộ cũng đã dần trưa, không kịp về làm cơm trưa, vì vậy Lạc đề nghị tìm một nhà hàng ăn cơm trưa.

"Cha mẹ, ăn đi." Anh đưa đĩa rau cho hai vị lão nhân.

"Con đừng lo lắng cho chúng ta, muốn ăn chúng ta sẽ tự lấy ăn, con chăm sóc tốt cho bản thân là được rồi." Mẹ chồng luôn luôn đặt con lên đầu tiên.

Nhìn thấy mẹ chồng cùng anh vui vẻ, tôi không khỏi nhớ tới mẹ của tôi. Nếu mẹ còn sống trên đời này, chắc chắn tôi cũng được mẹ yêu thương như thế sao?

Nhưng trên đời này không có từ "nếu", sẽ không thành sự thật.

Phút chốc, trong chén tôi đầy đồ ăn.

Là mẹ chồng! "Tiểu Tuyết, con ăn nhiều một chút, nhìn con gầy như thế, không có chút thịt nào."

Một cổ cảm động từ đáy lòng dâng lên, mặc dù là một hành động nhỏ, tôi lại cảm nhận được tình thương của một người mẹ đã sớm mất đi. Là mẹ chồng phát hiện ra tâm tư của tôi sao? Cho nên mới để cho tôi lại lần nữa cảm nhận được tình yêu thương của một người mẹ.....

"Cảm ơn mẹ." Hốc mắt phiền hồng, bên cạnh anh lén lút cầm tay tôi.

Ở một bên cha chồng mở miệng nói: "Thiệu Nông con không được thừa dịp không có chúng ta ở đây mà khi dễ Tiểu Tuyết nha!"

"Tiểu Tuyết là vợ con, làm sao con dám bắt nạt được." Anh bất bình nói: "Tiểu Tuyết, em nói đi anh có bắt nạt em không?"

"Lạc đối với con tốt lắm, sẽ không bắt nạt con." Tôi thay anh cam đoan.

"Có cho nó cũng không dám." Cha chồng cười lớn.

Anh nghiêng đầu nói với tôi: "Em xem cha mẹ thương em nhiều như vậy."

Tôi nở nụ cười, tôi vui vẻ khi thật may mắn có được cha mẹ chồng tốt như vậy.

"Tiểu Tuyết, cha mẹ sống bên nước ngoài nhiều năm, về Thiệu Nông, cha mẹ giao nó cho con." Mẹ nghiêm túc mà nói.

"Vâng."

Nói đến việc này, tôi khá xấu hổ. Cho tới nay, đều là anh chăm sóc tôi tương đối nhiều; vai trò của người vợ kia, tôi cũng không xứng đáng. Nhưng mà, tôi cũng đáp ứng với mẹ.

"Đúng rồi, Tiểu Tuyết năm nay con tốt nghiệp phải không?" Cha chồng hỏi.

"Vâng. Tháng Tám con tốt nghiệp."

"Sau khi tốt nghiệp, con có tính toán gì chưa?"

"Con còn chưa có nghĩ đến." Tôi luôn luôn hao tâm tổn trí cho chuyện này.

Mẹ chồng chen vào nói: "Còn tính toán cái gì? Dù sao Thiệu Nông cũng làm nuôi Tiểu Tuyết mà."

"Đàn bà tầm nhìn hạn hẹp." Cha chồng bĩu môi.

Mẹ chồng nhìn cha chồng một cái kinh thường. "Anh biết cái gì?" Lại tiếp tục hướng về phía tôi nói: "Tiểu Tuyết, con dự định khi nào mang thai hả?"

Mang thai? Tôi cảm thấy chút kinh ngạc.

Sau khi kết hôn, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này, anh cũng không đề cập đến chuyện này với tôi, tôi cũng không biết trả lời mẹ chồng như thế nào, tôi liền nhìn anh cầu cứu.

Anh nháy mắt muốn tôi an tâm, sau đó mới nói: "Mẹ, Tiểu Tuyết còn trẻ, không cần vội, hai ba năm sau rồi nói."

Tôi thấy vẻ mặt của mẹ vô cùng kỳ vọng liền chuyển biến thành thất vọng, tôi cảm thấy có chút ân hận, cũng không biết nên an ủi mẹ thế nào.

"Lão bà, không cần vội, thời điểm đến, bà sẽ có cháu bé." Cha cười an ủi mẹ.

Mẹ thở dài. "Ồi! Không biết tới khi nào mới có cháu bé, hưởng thụ niềm vui tuổi già!"

"Ăn cơm đi." Cha ngăn mẹ than thở liền nói.

Sau đó, chúng tôi đưa hai người đi dạo mua sắm, mãi đến buổi tối mới về nhà.

Tôi nằm trên giường miễn cưỡng xem tạp chí.

Nghe được âm thanh mở cửa, tôi trở mình ngồi dậy, nhìn anh hỏi: "Cha mẹ ngủ chưa?"

"Rồi. Cha mẹ cũng mệt cả ngày rồi." Anh cười nói.

Thình lình, anh nhào tới nằm trên tôi, hôn mặt tôi.

"Em sao? Có mệt không?"

Tôi cười đẩy anh ra, ngồi dậy. "Anh nặng, đè em. Em mới mệt."

Anh nằm xuống nghỉ ngơi.

"Anh, mẹ còn có nói cái đó không?"

"Không có. Làm sao, em đang suy nghĩ chuyện mẹ muốn em mang thai hả?"

Tôi nghiêm mặt. "Em có thể nào không nghĩ? Em cảm thấy thật có lỗi với mẹ."

"Đừng nghĩ nhiều, chúng ta đâu phải là không sinh, chỉ là đợi vài năm nữa thôi, mẹ nói em không nên để trong lòng. Hiện tại, anh thật sự không muốn làm cho em mang thai sớm như vậy." Anh cười cười.

"Ba mẹ khi nào trở về."

"Ngày mai."

"Nhanh như vậy." Cha mẹ mới vừa về ba bốn ngày mà thôi.

"Họ nói không chịu nổi không khí ở Đài Bắc, muốn mau chóng trở về hít thở không khí trong lành, còn nói muốn trả lại thế giới riêng tư cho anh và em."

Không khí Đài Bắc không dám khen, cho nên muốn sớm trở về. Thật là đáng tiếc, tôi còn tưởng có thể ở chung với cha mẹ chồng nhiều một chút, bởi đường tình cảm một chút.

"Lạc, lần sau chúng ta đi thăm cha mẹ, anh nói được không?" Tôi lên tiếng hỏi.

Anh ôn nhu mà nở nụ cười, "Đương nhiên được, cha mẹ biết nhất định sẽ rất vui."

"Ừ."

Anh đứng lên đuổi thất lưng. Anh đi tắm, em ngủ sớm một chút, ngày mai còn tiễn cha mẹ ra sân bay."

"Vâng."

☆ ☆ ☆

Sân bay quốc tế, người đến người đi.

"Được rồi, các con về đi, chúng ta phải đi vào rồi." Cha khoát khoát tay, muốn chúng tôi trở về.

"Không sao, chúng con muốn nhìn thấy cha mẹ đi vào trong." Anh cười nói.

"Ba mẹ ở bên đấy nhớ giữ gìn sức khỏe." Tôi biểu đạt quan tâm của tôi đối với cha mẹ.

"Chúng ta đã biết. Các con cũng phải chú ý chính mình!"

Ngày hôm qua tôi nhận cơ hội lên lút ra ngoài mua quà.

"Ba mẹ, đây là một chút tấm lòng của con, xin cha mẹ nhận lấy." Tôi mua quần áo tặng cho cha mẹ.

Cha và mẹ có chút hân diện, mẹ vui vẻ nhận món quà. "Tiểu Tuyết, thật có lòng. Thiệu Nông thấy may mắn khi lấy được người vợ như con."

Lời nói của mẹ chồng làm tôi ngượng ngùng mà cúi đầu.

"Được rồi, không nói nữa." Ba quay lại nói với anh: "Thiệu Nông rảnh rồi đấy Tiểu Tuyết qua bên đó, còn không cũng phải gọi điện thoại thường xuyên."

"Vâng, con biết rồi."

"Được rồi, chúng ta vào đây."

"Cha mẹ đi đường bình an."

Cha mẹ chúng tôi phất tay chào rồi tiến vào, cho đến khi chúng tôi nhìn không thấy hình bóng của họ, chúng tôi mới quay trở về nhà.

Vừa vào tới nhà, anh liền kêu mệt, rồi chạy vào phòng nằm nghỉ ngơi.

Tôi thay quần áo, không quấy rầy anh, xuống lầu xem tivi.

Xem ti vi một chút thì điện thoại vang lên.

"Alo! Xin hỏi tìm ai?" Tôi máy móc trả lời điện thoại.

"Xin hỏi Lạc Thiệu Nông có ở đó không?" Điện thoại truyền đến một giọng nam.

Tim Lạc. Tôi chút nữa quên mất điện thoại nhà gọi tôi, tám chín phần là tìm Lạc. Nhưng mà, Lạc đang ngủ, phải đánh thức anh sao? Hỏi trước là ai là được rồi.

"Anh là....." Trước tiên tôi phải hỏi danh tính của anh ta, nhớ ra không cần thận tiết lộ quan hệ của tôi cùng anh không nên cho người khác biết thì thăm.

"Em là vợ của Lạc Thiệu Nông sao? Anh là Phùng Tử Minh, là bạn bè đại học của Thiệu Nông, anh đã từng tham gia hôn lễ của hai người, không biết em còn nhớ hay không?"

Anh ta vừa nói, tôi có chút ấn tượng, Lạc từng giới thiệu anh ta cho tôi biết.

"Em nhớ rồi. Phùng tiên sinh, Thiệu Nông đang ngủ, anh có muốn em đánh thức anh ấy không?"

"Ban ngày ban mặt, ngủ cái gì!" Tôi nghe được âm thanh oán hận của anh ta. "Không cần gọi, cũng không có chuyện gì quan trọng, nhờ em chuyển lời giùm anh là Thứ Bảy bạn bè đại học sẽ mở tiệc, địa điểm, thời gian là....."

Tôi ghi lại từng cái.

"Đúng rồi, ghi chú một chút, có thể mang theo em để tham gia."

Anh là đang nói cho tôi biết, tôi cũng có thể tham gia sao? "Được, em sẽ nói với anh ấy biết."

"Cảm ơn em, cứ như vậy đi, Sayonara."

Cúp điện thoại, tôi tiếp tục xem ti vi, chờ anh tỉnh dậy, sẽ nói cho anh biết.

Thật không nên đáp ứng cùng anh đến đây!

Nhìn cảnh tượng huyền ảo trước mắt, tôi không thể hòa hợp cùng mọi người.

Đúng vậy, tôi không lay chuyển được yêu cầu của anh, đồng ý cùng anh tham sự buổi họp mặt bạn bè đại học; anh còn muốn tôi đeo nhẫn cưới, để xác minh thân phận của tôi.

Bình thường, tôi không đeo, tôi sợ các sinh viên khác nhìn thấy, sẽ có nhiều lời đồn nổi lên, mang đến nhiều rắc rối. Tôi đã từng thấy hiệu lực của tin đồn, vì vậy tôi không muốn tự kiếm phiền phức.

Tôi không nên nhắc lại chi tiết lời nói của Phùng Tử Minh, nói tôi cùng anh có thể tham gia, thì trước mắt tôi sẽ không bị anh cứng rắn kéo tới.

Để tôi nói một chút anh làm thế nào để thuyết phục tôi đến ----

"Tiểu Tuyết, em thật sự không đi cùng anh sao?"

"Em không muốn đi, anh đi được rồi." Tôi quyết tâm cự tuyệt anh.

Anh không bỏ qua. "Nhưng mà, nếu nói có thể em cùng anh tham gia, nó có nghĩa là bạn của anh muốn gặp em, hơn nữa anh cũng rất muốn bạn của anh gặp em."

"Nói 'có thể', cũng không phải 'nhất định'." Tôi dựa dẫm sơ hở mà nói. "Và lại bạn của anh cũng không biết em, em đi sẽ làm mất hứng mọi người sao?" Thật ra tôi sợ tôi không giỏi cùng người khác chào hỏi, đi sẽ rất buồn bực.

"Chính là không biết, em mới càng phải đi." Anh thấy tôi có chút dao động, anh nói một câu. "Chẳng lẽ anh biết mọi thứ về em, mà em ngay cả bạn của anh cũng không muốn đi gặp sao?"

Hướng về lý do này, tôi đáp ứng anh.

Nhưng mà, sau khi tôi đến đây, tôi mới biết mình sai lầm rồi. Nơi này phần lớn người không biết mấy trăm năm không liên lạc với anh, anh cũng không biết rõ tình hình gần đây của bọn họ, cái này có tính là bạn bè sao? Có cũng chỉ là bạn cùng trường, tôi làm sao cần phải biết, hỏi thăm bọn họ?

"Sao thế, em buồn bực hả? Nhìn em dờn sức ăn, cũng không nói chuyện." Anh quan tâm hỏi tôi.

Bọn họ đều nói chuyện lý thú về thời gian đại học, bằng không hỏi một chút tình hình gần đây ra sao, tôi có thể nói những gì?

"Em cảm thấy được em là bị anh lừa đến." Tôi trả thù cướp đi tôm hùm từ anh mà ăn.

Anh đối với hành động trẻ con của tôi không để bụng, chỉ là cung chiều mà cười nói: "Vốn chính là muốn mạng em tới đây để em ăn."

Bạn anh tổ chức chính là ở khách sạn bên trong mạng phong cách Châu Âu, tiệc đứng cho nên muốn ăn cái gì tự mình đi lấy.

"Không ngờ Thiệu Nông lại yêu thương vợ như vậy." Có người bắt đầu đùa giỡn.

"Đúng vậy, thật là nhìn không ra."

Anh cười nói: "Các người cũng đừng giấu cọt tôi."

"Nói đến Thiệu Nông, tôi nhất định phải chửi anh, tại sao anh kết hôn mà không thông báo cho mọi người." Bạn học A nhảy ra nói.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Thật không phải là bạn thân mà!" Tiếng nói hòa theo chính là Khởi Bi Lạc.

Chồng của tôi trở thành tiêu điểm bị mọi người công kích, nhưng mà tôi cũng không có cách gì giúp anh.

"Ah! Nhưng mà Thiệu Nông có cho tôi biết và Gia Hạo đi tham gia hôn lễ của bọn họ nha!" Phùng Tử Minh chuyển hướng sang Gia Hạo: "Gia Hạo, phải không?"

Bị điểm đến tên là Lâm Giao Hạo, ở hôn lễ tôi có gặp qua anh ta một lần.

Anh ấy gật đầu. "Đúng vậy! Chúng tôi cùng Thiệu Nông là tình bằng hữu, các người so ra kém lắm, cho nên Thiệu Nông mới không thông báo cho các người biết."

"Là thế phải không?" Mọi người trừng mắt nhìn anh.

Tôi buồn cười mà nhìn thấy trường hợp này, để xem chồng của tôi giải quyết thế nào đây?

Anh không nhanh không chậm mà nói: "Đừng nghe bọn họ nói bậy. Tôi xuất ngoại vài năm, phần lớn bạn học cũng chưa từng liên lạc gì, chỉ có hai người bọn họ tôi vẫn còn liên lạc, đương nhiên sẽ mời bọn họ đến tham dự."

Ừ! Nói hợp tình hợp lý, bình ổn nhiều người đang tức giận.

"Hơn nữa...." Lạc bổ sung thêm câu: "Có người khi kết hôn, cũng giống tôi đâu có thông báo, không phải sao?"

Mọi người giống như đã trúng một gậy, không dám lên tiếng nói chuyện này lần nữa.

Tôi cố gắng nhịn cười, nhưng lại không khống chế được nhếch khóe miệng. Vì không cho mọi người thấy tôi cười trên nỗi đau người khác, tôi quyết định rời đi khỏi hiện trường một chút.

"Lạc, em đi lấy đồ ăn."

"Trên bàn không phải còn sao?"

"Em muốn anh cái khác." Không hiểu được vì sao gần đây tôi ăn rất nhiều.

"Được, thuận tiện giúp anh lấy ly nước."

Tôi đứng dậy đi lấy đồ ăn, chọn thêm một chút đồ ăn, lại giúp anh lấy ly nước, mới quay về chỗ ngồi. Không biết bọn họ đang nói chuyện gì, mà tiếng cười không ngừng, khi tôi đến gần, nghe được bọn họ nói:

"Trước kia Thiệu Nông cùng Tống Thiên học muội thật sự làm người ta ca ngợi, ai biết....."

"Ai cũng không ngờ tới Tống Thiên sẽ gả cho người khác." Nói những lời này chính là Lâm Giao Hạo, anh ta nói xong đồng thời đứng lúc tôi trở lại vị trí ngồi.

Mọi người thấy tôi liền im lặng không hề nói tiếp, chắc là kiêng nê tôi.

"Làm sao em đến, các anh không nói chuyện? Như thế sẽ làm em cho là bị mọi người chán ghét." Tôi cười cười, thử dụ đi bầu không khí.

Anh tiếp nhận ly nước ở trên tay tôi, cười nói: "Đúng vậy, mọi người muốn nói cái gì thì cứ nói, đừng làm cho Tiểu Tuyết hiểu lầm."

Không ai dám mở miệng nói chuyện về Tống Thiên, điều này làm cho tôi thất vọng. Thẳng thắn nói chuyện, tôi muốn biết thời gian đó Lạc thích Tống Thiên là như thế nào thôi.

"Thực ra, vài ngày nữa Tống Thiên sẽ trở về đây." Một người nữ lên tiếng.

"A, Tiểu Quân làm sao em biết?"

"Ác, Tôi nhớ rồi." Phùng Tử Minh bỗng nhiên tỉnh ngộ. "Tiểu Quân và Tống Thiên là học tỷ, hai người vẫn còn liên lạc sao?"

"Ừ. Cô ấy kết hôn không bao lâu thì theo chồng đến Mĩ. Hai ngày trước cô ấy gọi điện nói với tôi tuần sau sẽ về một chuyến."

"Trở về thăm gia đình sao?" Lạc mở miệng hỏi.

Lòng tôi nghĩ, anh là đứng trên lập trường "bạn bè" mà hỏi.

"Ách.....Tôi không rõ lắm." Cô ấy úp úp mở mở nói.

Toi đoán lần này Tống Thiên trở về tất nhiên có nội tình bên trong, nếu không cô ấy sẽ không nói qua loa như vậy.

"Vậy sao?" Anh tiếp tục hỏi.

Tất cả mọi người đột ngột nói chủ đề khác, "Tống Thiên" thật giống như mọi người tán dóc một chút về tin đồn.

Tôi chăm chú nhìn anh.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi tôi.

Tôi lắc đầu. Tôi chỉ là biết trái tim tôi đang rất hoảng loạn, có lẽ là nhắc tới chuyện Tống Thiên, cho nên tôi muốn nhìn thấy anh để loại bỏ bất an này.

"Đợi một chút nữa, chúng ta về nhà." Anh cười nói.

Nụ cười của anh làm cho lòng tôi ấm áp. "Được."

☆ ☆ ☆

Buổi sáng tinh dậy đã chín giờ hơn, Lạc đã đi lên trường. Gần đây, tôi ăn nhiều hơn và ngủ cũng nhiều, cả người mệt mỏi.

Tôi xuống giường rửa mặt, sau đó xuống lầu chuẩn bị ăn điểm tâm.

Mở tủ lạnh ra nhìn thấy trống tuếch, ngay cả trứng cũng không có, tôi nghĩ chỉ có thể ăn một vài miếng bánh mì còn thừa trên bàn. Đột nhiên tôi chợt cảm thấy tôi không có làm tốt công việc của một người vợ, không giúp chồng chuẩn bị bữa ăn sáng, ngay cả tủ lạnh cũng không chú ý tới.

Đi mua một chút đồ ăn là được rồi, dù sao hôm nay tôi cũng không có giờ học. Sau khi quyết tâm, tôi rất nhanh mà ăn xong bữa sáng, thay quần áo, sau đó đi ra ngoài.

Vừa bước ra cửa, liền gặp gỡ hàng xóm bên cạnh nhà chính là Lý Thái Thái, còn đang dắt theo một đứa trẻ.

"Cô Lạc đây đúng không, thật khó gặp nha!" Lý Thái Thái hướng về phía tôi lên tiếng gọi.

Khó gặp? Khi đi vứt rác, không phải vẫn tình cờ gặp? Có thể là bà ấy đề cập đến ngoài thời gian đi vứt rác. Tôi suy đoán như thế.

"Chào cô, Lý Thái Thái." Tôi gật đầu chào.

"Cháu muốn đi đâu thế?" Cô cười khanh khách mà hỏi.

"Không có gì, chỉ là muốn đi siêu thị mua vài thứ."

Lý Thái Thái hưng phấn nói: "Đúng lúc, cô cũng muốn đi siêu thị, vậy cùng đi được rồi."

"Vâng." Tôi không cần nghĩ ngợi mà đáp ứng.

Tôi muốn hòa thuận với hàng xóm của mình. Vì vậy tôi cùng cô ấy đi siêu thị. Đương nhiên còn thêm đứa con của cô ấy.

Đi đến siêu thị Lý Thái Thái muốn đẩy xe, tôi ngăn cô ấy lại.

"Lý Thái Thái, cô mang theo đứa bé còn muốn đẩy xe, có chút không thuận tiện, cô xài chung xe với cháu là được rồi, tiền sẽ chia ra tính."

"Được." Lý Thái Thái cười đáp. "Cô Lạc, cô thật tốt."

"Cô đừng nói vậy."

Chúng tôi chậm rãi chọn lựa đồ.

"Cô Lạc."

"Chuyện gì?" Tôi đang kiểm tra hạn sử dụng của món đồ.

"Tôi cảm thấy cô và Lạc tiên sinh thật là trai tài gái sắc nha, thực sự rất đẹp đôi a!" Lý Thái Thái che miệng cười.

Đối với khen ngợi của cô, tôi chỉ quay lại mỉm cười, không nói gì thêm.

"Tôi nói cho cô nghe, khi Lạc tiên sinh còn độc thân, ở trong khi có rất nhiều người muốn giúp anh làm mai nha!"

"Oh!" Tôi ngược lên nhìn về phía cô ấy.

"Nhưng có điều, Lạc tiên sinh đẹp trai không nói, mà còn là giáo sư đại học, thu nhập ổn định, chỉ cần như thế đã đủ hấp dẫn rất nhiều cô gái." Lý Thái Thái vẫn cười nói.

Tôi chú ý nghe, không ngờ anh ở trường học được rất nhiều sinh viên yêu mến, ở trong khu cũng được nhiều sự mến mộ thế. Được nhiều người yêu quý như thế này, cũng là chồng của tôi, tôi có nên đặc ý không?

"Vậy khi anh kết hôn, không phải làm tan nát cõi lòng những cô gái đó sao?" Tôi lấy một bình sữa đặt vào xe đẩy rồi tiếp tục đi về phía trước.

"Cũng có thể là như vậy!" Lý Thái Thái cũng thả một bình sữa vào trong xe. "Cho nên tôi nói cô thật may mắn khi gả cho Lạc tiên sinh."

Tôi cũng đặt một nhánh jamb - bông, chuẩn bị cơm chiên cho bữa trưa.

"Mẹ mẹ! Con muốn nua thật nhiều Yakult." Đồng Ngõn chen vào nói.

Lý Thái Thái ngồi xổm xuống, nhìn vào đứa con của cô ấy nói: "Con muốn mua thật nhiều Yakult hả?"

Đứa trẻ gật đầu một cái.

"Được, mẹ mua cho con." Lý Thái Thái đứng lên đi lấy.

"Lý Thái Thái, con của cô bao nhiêu tuổi rồi?" Bộ dạng thật đáng yêu nha.

"Sáu tuổi." Nói đến đứa bé, trên mặt Lý Thái Thái tràn đầy tình thương.

"Nó thật là ngoan." Trên đường đi, cũng không ầm ĩ, không quậy phá.

"Đó là cô chưa thấy được thời điểm nó quậy phá, cô sẽ bị nó trêu tức gần chết, sẽ không nói nó ngoan nữa." Nhìn nét mặt của Lý Thái Thái, đối với đứa bé đúng là vừa hận vừa yêu.

Đứa con đối với cha mẹ mà nói, vĩnh viễn là hạnh phúc nhất.

Tôi nhìn đứa bé đáng yêu. "Mang thai đứa bé rất khó khăn sao?"

"Đúng vậy, rất khó khăn nhưng cũng rất hạnh phúc." Lý Thái Thái cười nói.

Làm mẹ thật không dễ dàng!

"Cô Lạc, cô và Lạc tiên sinh định khi nào sinh em bé?"

"Chúng tôi định một vài năm nữa."

"Cũng đúng. Hai người vẫn còn trẻ, chuyện này không vội, vẫn là thế giới của hai người tốt hơn. Sau khi có con, cuộc sống sẽ không thoải mái như bây giờ." Lý Thái Thái nói.

Không muốn nói tiếp vấn đề này, tôi dời sự chú ý của cô.

"Lý Thái Thái, cô còn muốn mua thêm gì nữa không? Chúng ta đến khu khác xem."

"Được."

Hơn một giờ sau, chúng tôi vất vả xách bao to bao nhỏ về nhà.

Buổi tối, tôi nói cho anh biết chuyện này.

Anh cười đắc ý. "Không ngờ, anh đây thật là hấp dẫn nha."

Tôi mắng anh một câu: "Chánh chọc."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Tuần kỳ nghỉ thật tuyệt vời, Lạc đưa tôi đến Dương Minh Sơn tham quan một chút.

Ngồi trên xe, ngắm cảnh vật thiên nhiên, tâm tình tôi rộng mở rất nhiều.

"A! Vẫn là bầu không khí thiên nhiên dễ chịu nhất." Tôi ca ngợi một tiếng.

Anh khóa cửa xe, đi tới nắm tay tôi.

"Đúng vậy a, thỉnh thoảng chúng ta cũng phải ra ngoài một chút." Anh dắt tôi đi đến đỉnh ngọn núi. Dọc đường đi, chúng tôi thưởng thức phong cảnh, bước chậm trên con đường mòn trên núi.

"A thật là đáng tiếc! Chúng ta bỏ lỡ mùa hoa, không thể nhìn thấy trăm hoa đua nở." Tôi thấp giọng oán hận.

Lễ hội hoa Dương Minh Sơn là vào tháng hai và đầu tháng tư.

"Khó trách hôm nay ít người, thì ra là lễ hội hoa vừa kết thúc." Anh trước sau như một vẫn cười.

"Lễ hội hoa vừa qua, chúng ta chỉ có thể thưởng thức một đồng xác hoa rơi trên đất." Tôi có chút tiếc nuối, có thể đến đây sớm một chút là tốt rồi.

"Như vậy cũng không sai! Em không cảm thấy như thế này có một chút vẻ đẹp thê lương sao?" Anh đưa ra một cái nhìn khác.

"Vẻ đẹp thê lương?" Tôi cười to. "Đường đường là một giáo sư khoa Quản trị - kinh doanh cũng có thể nhận thức quan niệm này, thật làm cho em đây khoa Trung văn bái phục."

"Dám trêu anh?" Anh nhún mày. "Em không nghĩ rằng đây là anh đang an ủi em sao? Lòng tốt của anh đều bị em đập lên."

"Đúng, đúng, đúng, là em sai." Tôi chân thật mà nhận lỗi, cũng biết chẳng qua anh chỉ trách móc thôi.

"Tiểu Tuyết, em trở nên thường xuyên cười hơn." Anh mất thâm trầm của anh nhìn tôi.

Anh cũng phát hiện? Nhưng mà anh phát hiện quá muộn.

"Vậy sao?" Tôi không được tự nhiên mà hỏi.

"Anh thích em cười, anh nói rồi em cười rất đẹp." Giọng nói nhẹ nhàng của anh chậm như gió thổi bên tai.

Khuôn mặt nóng lên, tôi có chút thẹn thùng nói: "Em biết rồi!" Vừa nói ra khỏi miệng, tôi mới phát hiện tôi lại có thể dùng giọng điệu làm nũng nói chuyện.

Anh cười giống như một con mèo ăn cắp thịt, tôi giả bộ làm như không phát hiện. Đi rong chơi giữa những ngọn núi, làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, quên mất mọi chuyện trên đời; khó trách thời xưa ả sĩ muốn chọn rừng núi làm nơi ở.

"Lạc, em mệt."

"Chúng ta tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi."

Chúng tôi tìm một chỗ tùy ý có thể ngồi xuống.

"Mới đi một chút, em đã kêu mệt rồi, sức khỏe không tốt nha!" Anh chế nhạo tôi nói.

"Em gần đây có vẻ khá dễ mệt." Tôi vì mình làm sáng tỏ.

"Thân thể không thoải mái sao?"

"Không có." Nếu không có mới kỳ lạ.

"Vậy cũng có thể là em ít vận động." Anh thay tôi tìm một lý do hợp lý.

"Có lẽ vậy." Tôi không thể phủ nhận.

Buổi chiều ở Dương Minh sơn, mây mù bao phủ trên núi, bắt đầu mưa phùn, khiến cho thời tiết lạnh rất nhiều, nhưng cũng thêm một chút vẻ đẹp mông lung.

"Người thi sĩ cổ đại, nếu thấy cảnh tượng xinh đẹp này, chắc chắn sớm viết ra mấy bài thơ nha!" Tôi thầm nghĩ.

"Vậy còn em? Sinh viên khoa Trung văn." Anh cười nhìn tôi.

"Em?" Tôi cười nhạo một tiếng. "Em mới không lợi hại như thế."

Nhiều lần gặp nhiều áp lực khi nộp bài tập, vì viết ra một bài thơ hoặc một đoạn báo cáo cho qua chuyện thôi. Cái gì "vì văn tạo chuyện"? Tôi có thể giải thích một chút.

* Ý nói là: Để viết văn học, ép buộc mình phải có một số cảm xúc, để viết một người sinh động trong tác phẩm, đơn giản mà nói tình cảnh không có tác dụng đến giả vờ phiền phức.

Trái lại chính là "Vì chuyện tạo văn."

"Nhìn ra được." Trong mắt tôi sự hài hước.

Tôi không để ý đến sự trêu đùa của anh, tự ý thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, một trận gió thổi tới, tôi sợ run cả người.

Anh ôm tôi. "Chúng ta đi xuống núi."

"Vì sao? Chúng ta mới đến không bao lâu."

"Núi lộng gió, em mặc phong phanh như vậy, sẽ cảm lạnh. Hơn nữa chúng ta không mang theo dù, mưa to thì sao?" Anh cố gắng thuyết phục tôi.

"Em không lạnh nha! Hướng chi mưa rất nhỏ, ở lại một chút cũng không sao." Tôi cố gắng xoay chuyển tình thế.

"Không lạnh? Vậy ai đang rúc ở trong ngực anh?" Anh nhướn mày.

"Nghe lời anh, cuối cùng được rồi chứ?" Tôi nhấp hé miệng.

"Đừng không vui, lần sau anh sẽ đưa em lên xem cảnh đêm."

"Ừ." Miễn cưỡng đồng ý.

☆ ☆ ☆

Trên đường về, tôi có chút mệt cho nên dọc đường đi tôi đều là mệt mỏi muốn ngủ, về nhà khi nào tôi cũng không rõ.

"Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, dậy đi, chúng ta về đến nhà rồi." Anh gọi tôi.

Tôi mơ hồ tỉnh lại, giọng điệu hồn nhiên nói: "Về nhà rồi hả?"

Anh bỗng nhiên hôn lên trán tôi một cái.

Tôi mở mắt mà hỏi: "Anh làm gì hôn trộn lên em?"

"Bởi vì em như vậy rất đáng yêu."

Còn nói tôi đáng yêu. Thần trí tôi đã tỉnh táo một phần. "Xuống xe đi."

Chúng tôi cùng xuống xe đi vào nhà, vừa tới cửa đã thấy một cô gái đứng lặng hồi lâu, Lạc dừng bước, khiếp sợ mà kêu lên một cái tên: "Tổng Thiến?"

Cái tên này, toàn bộ tinh thần tôi tỉnh táo lại. "Là em, Thiệu Nông."

Phòng khách ---- "Tổng tiểu thư mời dùng trà."

"Cảm ơn." Cô ấy tiếp nhận nước trà. "Chỉ có thể gọi em là Tổng Thiến. Em nghĩ chị chính là vợ của Thiệu Nông phải không?"

Anh thay tôi đáp lời. "Tổng Thiến, giới thiệu với em một chút, cô ấy là vợ của anh, Hạ Giang Tuyết." Lại chuyển hướng tôi nói:

"Tiểu Tuyết, em đã biết rõ cô ấy là ai, anh sẽ không giới thiệu nữa."

"Xin chào, Tổng Thiến." Tôi thuận theo ý gọi tên của cô ấy.

"Thiệu Nông ánh mắt của anh thật tốt, lấy được người vợ xinh đẹp như vậy." Tổng Thiến vui vẻ tươi cười nói.

"Tổng Thiến, là Tiểu Quân nói cho em biết chỗ ở của anh?"

"Ừ. Trước đó vài ngày, em trở về cùng chị Tiểu Quân có liên lạc, cô ấy nhắc đến các anh chị, vì thế em xin chị ấy cách liên lạc, nghĩ đến gặp anh, chúng ta cũng thật lâu không gặp." Tổng Thiến giải thích rõ mục đích đến đây.

"Chỉ có điều, gặp được anh cảm thấy anh vẫn như trước, không có gì thay đổi." Ánh mắt lóe lên ý cười.

Anh nhếch lên khóe môi một chút nụ cười yếu ớt. "Em cũng vậy. Nghe Tiểu Quân nói, em cùng chồng ra nước ngoài, như thế nào lại trở về, ở nước ngoài cuộc sống không tốt sao?"

Tôi nhìn thấy trong mắt Tổng Thiến rất nhanh hiện lên một chút buồn bã, lòng tôi cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ đã từng không tốt sao? Nhưng cô ----

"Tốt lắm, chính là xuất hiện cảm xúc nhớ nhà thôi." Cô cười đến mức sáng lạn.

Cô ấy rất đẹp. Mái tóc dài tự nhiên mà rối tung ở trên vai, khuôn mặt trang điểm nhẹ, lộ vẻ càng xinh đẹp giống như đóa hoa bách hợp.

Tổng Thiến quả là có điểm thu hút người khác, nhưng không biết anh là thích cô ấy ở điểm nào? Chỉ có điều, tôi có thể xác định anh không phải người nông cạn mà bị sắc đẹp bên ngoài của cô ấy hấp dẫn.

"Đúng rồi, chồng của em lần này có về cùng em không?" Anh quan tâm hỏi thăm.

"Ách..... Anh ấy vội công tác, không có cách nào về cùng em." Tổng Thiến áp ứng trả lời. "Đừng nói về anh ấy nữa. Hôm nay em ngoài chuyện đến xem anh thế nào, còn muốn nói cho anh biết một chuyện."

"Hả? Chuyện gì."

"Em....."

Tổng Thiến muốn nói rồi lại thôi, ánh mắt nhìn tôi, khoảnh khắc tôi hiểu được ý của cô. Tôi mở miệng mà nói.

"Lạc, em có chút mệt, em lên trước nghỉ ngơi. Anh cùng Tổng Thiến cứ nói chuyện." Tôi qua loa tìm một lý do.

"Được, em lên trước đi."

Tôi lên lầu, Tổng Thiến hướng về phía tôi ánh mắt xin lỗi.

Trở lại phòng, tôi nằm trên giường.

Tổng Thiến muốn nói với anh chuyện gì đó? Yêu cầu cùng anh một mình nói mới được?

Còn có anh mắt của cô ấy lóe lên một chút buồn bã chuyện gì đã xảy ra sao? Có thể nào khó khăn có liên quan đến việc cô ấy trở về lần này?

Tôi thầm khiển trách chính mình, điều tôi quan tâm không phải là Tổng Thiến, mà là Lạc gặp Tổng Thiến, trong lòng nghĩ như thế nào? Dù sao anh và cô ấy đã từng là người yêu.....

Sẽ không, đây là chuyện quá khứ, hơn nữa họ cũng đều đã kết hôn. Tôi không muốn nghĩ nhiều, tôi ở trong lòng tự nói với mình như thế.

Không hiểu được hai người ở dưới lầu nói chuyện gì.....

Một lúc lâu, Lạc mở cửa tiến vào phòng.

"Sao anh lại lên đây? Tống Thiên đâu?" Tôi lập tức ngồi dậy.

"Đi rồi." Anh ngồi bên cạnh tôi.

"Đi rồi?" Tôi nhủ mày. "Vậy sao anh không nói với em?"

"Em không phải muốn nghĩ ngợi sao?"

"Anh trong lòng biết rõ đây chẳng qua là lấy cớ." Tôi không tin anh không nhìn ra dụng ý của Tống Thiên.

"Có muốn biết Tống Thiên nói với anh cái gì không hả?" Anh cười xảo quyệt.

Đương nhiên muốn a! Nhưng mà tôi mạnh miệng nói không muốn.

"Nói một đường nghĩ một nẻo." Anh búng nhẹ cái trán của tôi. "Tống Thiên là xin lỗi anh."

"Xin lỗi? Xin lỗi cái gì?"

"Vi cô ấy không đợi anh kết thúc quân đội đã gả cho người khác nên cảm thấy có lỗi." Anh chậm rãi nói, "Thực ra chuyện này cũng không có gì, cô ấy không cần phải để trong lòng."

Tôi nghĩ Tống Thiên là đang tính toán trước, nếu không như anh nói, cô ấy thực sự không cần để trong lòng, nhưng lại chạy tới xin lỗi.

Về điểm này tôi sẽ không ngu nói cho anh biết.

"Như anh nói, năm đó anh không để ý việc cô ấy chia tay sao?" Tôi tò mò hỏi.

Gọi lên một chút ý cười, anh trả lời: "Chuyện đã là quá khứ, cũng không có gì phải để ý."

Câu trả lời không rõ ràng, tôi không thể nào biết được trong lòng anh xác thực đang nghĩ điều gì.

Nhưng ít nhất tôi đã biết Tống Thiên cùng anh một mình nói chuyện gì, không cần tiếp tục suy đoán lung tung nữa.

Tống Thiên muốn tôi lánh đi, có lẽ là vì tôi ở đây, cô ấy sẽ ngượng ngùng khi nói ra chuyện đó sao.

"Được rồi, không nói chuyện Tống Thiên nữa. Anh đi nấu cái gì ăn, em đói bụng không?" Anh cười nhìn tôi.

"Ừ! Em đói bụng rồi!" Tôi gật đầu nhẹ một cái.

"Vậy em nằm nghỉ ngơi một chút đi, anh đi nấu có đồ ăn xong anh sẽ gọi em xuống ăn."

"Được."

Ánh mắt lưu luyến nhìn anh ra ngoài, trong lòng không khỏi nghĩ: hy vọng Tống Thiên xuất hiện, đối với tôi và anh sẽ không bị ảnh hưởng chuyện gì.

Tôi yêu anh, tôi không thể mất anh.

Tuyệt đối không thể!

☆ ☆ ☆

Tháng năm, bắt đầu giai đoạn tốt nghiệp.

Hội đồng đã tổ chức một lễ hội hoàn tất, trong khi đó là đi làm hội chợ, nếu không thì đưa hoạt động cũ vào, khiến cho nhóm người tốt nghiệp không được nhân rồi.

Mà buổi tối còn lại là mặc kệ tôi có lý do gì cũng không thể cự tuyệt tham gia tiệc cảm ơn giáo sư. "Giang Tuyết! Bên này." Tâm Đồng hướng về phía tôi phát tay.

Tôi đi qua chỗ Tâm Đồng, Tâm Đồng nói: "Bạn xem, mình giúp bạn chiếm vị trí chỗ ngồi tốt." Trên mặt không ngừng đắc ý.

Còn cần chiếm vị trí chỗ ngồi hả?" Tôi trêu ghẹo mà nói, ngồi xuống chỗ mà cô ấy gọi "chỗ ngồi tốt".

"Có điều ở đây gần nơi lấy đồ ăn." Tâm Đồng hùng hồn mà nói.

Tôi cảm thấy tôi thật có duyên với kiểu "tiệc búp - phê", lần trước theo anh tham gia tiệc bạn học của anh cũng ăn theo kiểu tiệc búp - phê, lần này tiệc cảm ơn giáo sư cũng vậy, khá tốt không phải cùng địa điểm.

Tôi nhìn xung quanh, các sinh viên đã tới đông đủ.

"Giang Tuyết, là giáo sư Lạc đưa bạn tới sao?" Tâm Đồng nhỏ giọng cẩn thận hỏi.

Tôi lắc đầu. "Không phải. Anh ấy có lớp lúc năm giờ, không kịp về nhà đưa mình tới, là mình đi xe buýt tới."

"Chút nữa, bạn định về xe buýt luôn à?"

"Khi kết thúc mình gọi điện cho anh, anh sẽ đến đón mình."

"Như thế hả!" Tâm Đồng nói tiếp. "Vốn là muốn hẹn bạn cùng đi hát KTV."

Tâm Đồng so với tôi ở lớp có rất nhiều bạn học.

"Mình đi cũng chỉ là làm cho mọi người mất hưng phấn mà thôi." Tôi đi nhất định bọn họ sẽ buồn bực.

"Nói những lời như thế để làm gì?" Tâm Đồng nhú mày nói.

"Không nói. Chủ trì viên đang nói, chú ý nghe đi." Tôi nhảy bèn mà ngừng đề tài này.

Thời gian này, sinh viên sắp xếp rất nhiều tiết mục văn nghệ xen kẽ, trong đó mọi người thật sự tận hưởng chơi đùa, giống như tiệc cảm ơn giáo sư không phải các giáo sư là nhân vật chính, mà là chúng tôi. Thời khắc các sinh viên có thể nắm bắt cuối cùng trước khi tốt nghiệp.

Đương nhiên, giáo sư vẫn phải cảm ơn, cho nên chúng tôi phái một người đại diện nói lời cảm ơn. Đọc diễn văn xong, mọi người bắt đầu cùng giáo sư chụp ảnh làm kỷ niệm.

Tôi cũng bị Tâm Đồng cùng một số sinh viên kéo đi chụp ảnh, ánh sáng lóe lên khiến mắt tôi thật đau, cuối cùng cũng thoát ra được.

"Phù, không ngờ chụp ảnh cũng khiến người mệt mỏi thế." Tâm Đồng cầm lấy ly nước mãnh liệt uống.

"Biết là tốt rồi, không cần lần sau sẽ kéo mình đi khắp nơi chụp ảnh." Tôi nhin không nổi nói.

Tâm Đồng nhe răng cười. "Được, dù sao cũng không sai biệt lắm."

Chín giờ, tiệc cảm ơn tràn ngập sung sướng cùng buồn phiền đã kết thúc.

"Giang Tuyết, muốn mình cùng chờ giáo sư Lạc đến không?" Tâm Đồng hỏi.

"Không cần." Tôi nhìn về phía Tâm Đồng. "Mọi người không phải đang đợi bạn sao!"

"Vậy được rồi. Một mình bạn cẩn thận một chút."

"Ừ. Bạn đi đi, mình gọi điện cho Lạc." Tôi thúc giục cô ấy.

Sau khi Tâm Đồng rời đi, tôi mới lấy điện thoại muốn gọi cho Lạc.

Trên điện thoại cho thấy tôi có tin nhắn cùng cuộc gọi nhớ, mặc dù tôi thấy buồn bực, nhưng vẫn mở tin nhắn ra đọc.

"Tiểu Tuyết, thực xin lỗi, anh không thể đi đón em. Tống Thiển gọi điện cho anh, anh cảm thấy cảm xúc của cô ấy sa sút, cho nên anh đi xem cô ấy thế nào. Minh em về nhà cẩn thận, sau khi đọc được tin nhắn này thì điện thoại cho anh."

Phải không? Không thể đến đón tôi..... Trong lòng nảy lên một cỗ mất mát.

Tôi nhìn thấy các cuộc gọi nhớ, đều là anh gọi đến, có thể là vừa nảy âm ỷ, cho nên tôi không biết, anh mới nhắn tin để lại.

Tôi thông thả đi bộ đến chỗ trạm xe buýt, buồn bực mà nghĩ anh thế nhưng vì Tống Thiển mà vứt bỏ tôi, vị trí tôi ở trong lòng anh không bằng Tống Thiển sao?

Điều này, lòng tôi phút chốc chìm xuống đáy cốc. Tôi thất thần đi tới trạm xe buýt đứng.

"Giang Tuyết, muốn cùng chúng tôi đi ca hát không?"

Không biết khi nào, chiếc xe dừng ở phía trước tôi, trong xe đều là bạn học cùng lớp.

"Tôi...." Tôi mở miệng muốn cự tuyệt, nguyên nhân là tôi cùng bọn họ không quen biết, nhưng bọn họ cắt ngang lời nói của tôi.

"Theo chúng mình đi! Đại học năm bốn qua, chúng ta chưa từng nói cái gì, cũng không có cơ hội cùng một chỗ chơi đùa. Hiện tại sắp tốt nghiệp, chẳng lẽ ngay cả một lần cũng không chịu cùng chúng tôi đi chơi sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng tôi chính là cố lấy dũng khí mời bạn theo chúng tôi đi chơi nha!"

"Sau khi tốt nghiệp, chúng ta cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa."

Bọn họ cố gắng thuyết phục tôi, tôi nghĩ về nhà cũng chỉ có một mình tôi, tôi không muốn ở nhà nghĩ ngợi lung tung chờ anh trở về, vì thế tôi đáp ứng bọn họ, ngồi lên xe.

Bên trong KTV, tiếng nhạc rung trời, tôi lẳng lặng ngồi một bên xem bọn họ vui đùa. Nếu Tâm Đồng biết tôi không cùng cô ấy đi, ngược lại cùng một nhóm bạn học khác đến KTV, cô ấy có thể sẽ tức giận đến giậm chân.

"Giang Tuyết, nếu đã đến đây rồi thì hát một bài nhá." Một người bắt đầu nói đến tôi.

"Không cần, mọi người hát đi, mình có chút mệt." Tôi cự tuyệt lòng tốt của cô ấy.

"Vậy được rồi." Bạn học kia hào tâm bỏ qua cho tôi.

Không biết anh và Tống Thiên bây giờ làm gì.....

Cúi đầu nhìn đồng hồ đã mười một giờ. Tôi nghĩ bọn họ có thể hát cả đêm mà tôi không muốn ở lại lâu hơn và sau đó không có xe để về, tôi không mạo hiểm đi đón tắc xi.

Vì thế, tôi bèn lấy cớ thân thể không khỏe mà đi về trước.

Đi tới cửa, tôi thấy trong đèn trong nhà sáng, anh đã về.

Mở cửa, anh đang ngồi trong phòng khách. Anh vừa thấy tôi, lập tức liền hỏi: "Tiểu Tuyết, em làm sao trễ như vậy mới trở về?"

Tôi nhìn anh thấy được sốt ruột cùng lo lắng.

"Bạn học hẹn em đi ca hát." Tôi thần nhiên mà nói.

"Vậy sao em không gọi cho anh nói một tiếng? Em không đọc được tin nhắn anh gửi cho em sao?" Anh vội vàng mà nói.

"Có, em đã đọc được."

"Tại sao em không gọi cho anh?"

Tôi không lên tiếng, tôi căn bản không muốn gọi.

Anh đi tới ôm tôi. "Có phải anh không tới đón em, nên em giận anh?"

Tôi trầm mặc không lên tiếng.

"Em không nói là anh đoán đúng rồi phải không?" Anh vỗ về đầu tôi. "Thật xin lỗi, anh không phải cố ý. Tống Thiên ở trong điện thoại khóc thút thít, anh nghĩ cô ấy có chuyện gì, cho nên mới đến xem cô ấy thế nào, không đi đón em được."

Anh giải thích cuốn trôi mây mù của tâm trí và nghi ngờ của tôi, nhưng cũng cho tôi thấy sự nhỏ mọn của tôi. Tôi ôm anh, lúng túng mà nói: "Thật xin lỗi."

"Em! Anh nên bắt em làm thế nào mới tốt đây?" Anh ở cổ hôn tôi một cái.

"Tống Thiên làm sao vậy?" Tôi ngẩng đầu hỏi anh.

"Cũng không có gì."

Đôi mắt anh mập mờ, tôi nghĩ sự việc không đơn giản như vậy, Tống Thiên rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tôi rất muốn biết, nhưng anh không nói, tôi cũng không muốn hỏi tiếp nữa.

"Không có chuyện gì là tốt rồi. Em lên lầu tắm rửa."

"Ừ."

☆ ☆ ☆

Tốt nghiệp xong, năm tư được nghỉ học.

Tôi lại bắt đầu cuộc sống mỗi ngày nhàn rỗi ở nhà, nhưng loại nhàn rỗi này với kỳ nghỉ đông và nghỉ hè tâm tình hoàn toàn khác biệt, hiện tại áp lực hơn, đối mặt với tương lai đầy áp lực.

Mặc dù tôi đã kết hôn, nhưng cũng không đại biểu tôi không thể có tương lai, con người ta ngoài sinh ra và kết hôn, cũng còn có những thứ khác.

Tôi bây giờ còn chưa biết mình chính là muốn cái gì, nhưng mà chỉ cần tôi chịu đi thử nghiệm, đi tìm tòi, nhất định tôi sẽ biết mình muốn gì.

Sau khi quyết định, tôi thoải mái rất nhiều, không hề mờ mịt luống cuống.

Đột nhiên, điện thoại đổ chuông, tôi cầm lên nhận.

"Tiểu Tuyết, em chuẩn bị một chút, hai mươi phút sau em ra cổng chờ anh, anh tới đón em."

Anh vội vàng nói xong một câu rồi cúp điện thoại, tôi không kịp hỏi anh muốn làm cái gì. Nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, chẳng lẽ anh muốn mang tôi đi ăn cơm.

Anh không chê phiền toái, tôi cũng thay anh cảm thấy phiền toái; nhưng tôi lại cao hứng khi anh như vậy. Hai mươi phút sau, tôi đứng giờ ra cổng chờ anh.

Một phút sau, xe của anh xuất hiện trước mắt tôi, tôi chờ xe của anh dừng lại gần, tôi nhìn từ kính chắn gió thể nhưng lại thấy được Tống Thiên!?

Anh và Tống Thiên thế nào lại cùng một chỗ.

Khi tôi đang đắm chìm ở sự kinh ngạc, Tống Thiên hạ cửa kính xe xuống. "Giang Tuyết, tốc độ nhanh hơn cả xe."

Bên trong anh nhìn tôi nói: "Tiểu Tuyết, hôm nay em ngồi ở phía sau được rồi, khỏi phải đổi lại phiền toái."

Tôi nghe anh ngồi vào chỗ phía sau, anh lập tức chuyển động xe chạy đi.

"Chúng ta đi đâu?" Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi, trong lòng âm thầm cười khò, ngày thường chỗ ngồi đó thuộc về tôi, nhưng hôm nay lại đổi chủ.

"Ngắm biển." Anh trả lời tôi.

"Ngắm biển?" Tầm mắt tôi nhìn thẳng vào kính phía sau của anh.

"Mình mới tới trường tìm Thiệu Nông, nhất thời cao hứng muốn đi ngắm biển, Thiệu Nông nói muốn dẫn mình đi, cho nên mình kêu Thiệu Nông gọi bạn đi cùng." Tống Thiên quay đầu nhìn tôi nói.

"Vậy sao?"

Ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Ban đầu tới đón tôi là do Tống Thiên đề nghị, nếu Tống Thiên không đề cập tới, anh sẽ mang tôi đi cùng sao?

"Tiểu Tuyết, em ăn cơm chưa? Tống Thiên tới tìm anh có mang theo cơm, anh và Tống Thiên đều đã ăn, trước tiên anh đưa em đi ăn cơm."

"Em ăn rồi." Hiện tại một mình tôi ăn có ý nghĩa gì chứ? Cho dù tôi có đói đi nữa! Nghĩ tới mấy chục phút trước, tôi còn cao hứng chờ anh về đưa tôi đi ăn cơm, hóa ra là tôi mừng hụt.

"Anh, buổi chiều không phải còn có hai lớp sao?" Tôi nghĩ đến một vấn đề quan trọng.

"Anh đã xin phép nghỉ."

Vì Tống Thiên "nhất thời cao hứng", anh cư nhiên lại xin nghỉ? Tống Thiên đối với anh có sức ảnh hưởng lớn vậy sao? Lòng tôi đầy chua xót...

Thời gian kế tiếp, tôi cũng không hỏi gì, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói cười của hai người.

Tới bờ biển, Tống Thiên vội vàng xuống xe hướng đến bãi biển chạy.

"Đã lâu không thấy được biển." Tống Thiên cười vui vẻ.

Anh cũng xuống xe, thấy tôi không hề động, anh khó hiểu hỏi tôi: "Tiểu Tuyết, sao em không xuống xe?"

"Anh, em muốn ngồi trên xem, được không?"

Tôi chưa nói cho anh biết, thực ra tôi sợ biển! Thấy được biển, tôi sẽ có cảm giác sợ hãi, hiện tại ngay cả nghe được tiếng sóng biển tôi cũng hơi hơi bất an.

Tôi đã từng đi phân tích vì sao tôi lại sợ biển như vậy, cuối cùng tôi phát hiện tôi không phải sợ nước. Không giống như một số người bị chết đuối trên mặt nước, vì vậy sợ nước; sợ hãi của tôi là không gian vô biên vô tận của biển.

Có một số người sợ không gian ngột ngạt, mà tôi lại ngược lại. Sau khi Tâm Đồng biết tôi có "triệu chứng" như thế, nói tôi là thiếu cảm giác an toàn, mới có thể sợ không gian rộng lớn.

"Làm sao vậy? Vì sao lại không xuống xe? Chúng ta khó khăn lắm mới ra biển một chuyến, xuống xe ngắm gió biển cũng tốt." Anh khuyên tôi. "Hơn nữa anh lo lắng em ở một mình trên xe."

Không muốn anh khó xử, tôi chịu đựng bất an xuống xe.

Ngồi ở trên bờ cát, tôi nhìn những con sóng cuộn, tôi cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi to lớn, cố gắng để xuống cảm giác hoảng loạn. Không biết như thế nào, tôi chỉ muốn thoát khỏi sự sợ hãi này, nhưng không thể nào thành công, mà dạ dày của tôi bắt đầu khó chịu.....

Anh cùng Tổng Thiến không có phát hiện sự khác thường của tôi, ngược lại vui vẻ mà nói chuyện. Tôi nắm chặt tay đè nén cơn đau dạ dày, lặng lẽ nhìn bộ dạng tươi cười sung sướng của bọn họ.

Cuối cùng tôi có thể rời khỏi sự sợ hãi của biển, tôi đã cho là có thể về nhà nghỉ ngơi, không ngờ Tổng Thiến còn muốn đi dạo chợ đêm!?

Trong đám người chật chội, cảm giác sợ hãi biến mất, thế nhưng cơn đau lại tăng lên. "Nhiều năm ở nước ngoài, em hoài niệm nhất chính là chợ đêm." Tổng Thiến cảm động mà nói.

"Đúng vậy! Anh ở nước ngoài nhiều năm, cũng thường xuyên nhớ đến sự náo nhiệt của chợ đêm, còn có những món ăn bình dân." Anh cười nói.

"Thieu Nông, có nhớ trước kia chúng ta tới chợ đêm thích nhất ăn gì không?"

"Nhớ. Anh còn nhớ mỗi lần em đến đây nhất định phải ăn gà rán." Anh cùng Tổng Thiến nhớ lại kỷ niệm trước kia.

Tôi đi theo hai người họ, trong lúc đó nghe bọn họ nói về kỷ niệm, trong một thời gian tôi có cảm xúc lẫn lộn, thần sắc âm u.

"Thieu Nông, chúng ta đi ăn gà rán được không?"

"Được."

"Chúng ta đi thôi!" Tổng Thiến vô cùng cao hứng.

"Tiểu Tuyết, em không phản đối chứ?" Anh hướng về phía tôi hỏi.

Tôi mặt không thay đổi mà nói: "Em không sao cả."

Tùy tiện một quán ngồi xuống, Lạc kêu ba phần gà rán.

Khi gà rán nóng hổi đưa lên, Tổng Thiến đã sớm chuẩn bị cầm dĩa đũa cắn một miếng to. "Nhớ đã lâu, bây giờ cuối cùng có thể ăn gà rán rồi."

"Vậy em còn không mau ăn?" Lạc chế nhạo Tổng Thiến.

Không giống Tổng Thiến, tôi một chút cũng không muốn ăn, căn bản không có khẩu vị. Một mặt là dạ dày đau đến khó chịu, về phương diện khác là tôi nhìn thấy đồ ăn đầy dầu mỡ như gà rán có chút muốn ói.

"Giang Tuyết, bạn không thích ăn gà rán sao?" Tổng Thiến lợi dụng thời gian rảnh rỗi hỏi tôi.

"Không phải."

"Nhưng mình không thấy bạn ăn?"

"Mình không đói bụng." Tôi dứt khoát để dĩa xuống.

"Tiểu Tuyết, em nhất định phải ăn cái gì, nếu không sẽ lại đau dạ dày." Anh không đồng ý nhìn tôi, anh còn nói: "Em muốn ăn cái gì, anh dắt em đi ăn."

Anh quan tâm tôi, làm cho tôi có chút thoải mái hơn nhiều.

"Không cần, em đói bụng sẽ nói cho anh biết."

"Tiểu Tuyết, em không được nói dối." Anh lo lắng mà dặn dò tôi.

"Sẽ không."

Nếu cho anh biết tôi nói những điều này trong khi cố gắng nhin con đau xuống, không biết anh sẽ có cảm tưởng gì?

Ăn xong, chúng tôi lại đi khắp nơi mua sắm, và cuối cùng cũng lên xe đi về. Tôi vẫn chưa ăn gì, bởi vì tôi căn bản ăn không vô.

Tôi ngồi ở phía sau, mồ hôi lạnh tuôn ra không ngừng.

Ngồi ở chỗ phía sau là tôi yêu cầu, tôi không muốn bị anh phát hiện được sự khác thường của tôi. Nhưng mà anh chính là không phát hiện ra chuyện, tôi chưa sót mà nghĩ.

Không được..... Dạ dày của tôi đang kháng nghị đến cực hạn, tôi cảm thấy một vàng sáng lóa mắt, bỗng chốc đôi mắt tôi lâm vào một mảnh đen tối không có ánh sáng, cái gì cũng không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ánh sáng lờ lợc chói mắt, trong thời gian ngắn, làm tôi không thể nào thích ứng. Nhìn chung quanh, tôi đã về đến nhà.

Tôi để gối đứng lên rồi ngồi dựa vào, còn không kịp suy nghĩ, anh liền mở cửa đi vào. "Tỉnh rồi hả? Vừa đúng lúc, ăn một chút cháo đi."

Tôi nhìn anh đem bát cháo để trên bàn bên cạnh, sau đó ngồi trên giường.

"Buổi tối, em chưa ăn gì nhất định sẽ rất đói?" Anh ôn nhu mà nhìn tôi. "Anh vừa nấu chút cháo, em ăn đi cho nóng."

Anh thò tay muốn bưng cháo tới, tôi ngăn anh.

"Để cho nguội một chút rồi em sẽ ăn." Tôi về mặt hồ hững.

"Tiểu Tuyết." Anh khẽ gọi tôi một tiếng. "Em lại bị đau dạ dày có đúng không?" Anh nghiêm mặt hỏi.

"Không phải." Phù định hoàn toàn.

"Em còn muốn gạt anh?" Anh lãnh đạm lên tiếng. "Em hôn mê bất tỉnh, còn nói không phải?"

Tôi quay mặt đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy anh, nhưng lại bị anh kéo trở lại.

"Nhìn anh, vì sao chịu đựng đau đớn cũng không muốn nói cho anh biết? Lần trước xảy ra tai nạn bị thương, em không phải đã đáp ứng mặc kệ có chuyện gì xảy ra đều phải nói cho anh biết sao?" Khuôn mặt anh bình tĩnh, đôi mắt gắt gao nhìn tôi.

Tôi rừ mắt xuống. "Thực xin lỗi."

Nếu như anh muốn chính là việc này, tôi có thể cho anh.

"Anh không phải muốn em xin lỗi." Anh thở dài, ôm tôi. "Lúc phát hiện em hôn mê bất tỉnh, anh lo lắng gần chết. Anh nghĩ rằng em bắt đầu từ buổi chiều người không thoải mái, cho nên cả người trầm tĩnh không nói nhiều, ngay cả ăn cũng ăn không vô?"

Anh đã đoán đúng, nhưng tôi không muốn trả lời anh.

"Anh nói đúng rồi đúng không?" Anh ngừng lại, tiếp tục nói: "Em không thoải mái, nên nói ra đừng cậy mạnh. Em có biết không em làm như vậy khiến cho Tổng Thiên nghĩ rằng cô ấy chọc giận em mất hứng, cho nên em mới trầm mặc như vậy? Tổng Thiên muốn cùng em nói chuyện, chính là em lạnh lùng, hại cô ấy rất thương tâm, em biết không? Ngày mai em hẳn là nên tìm cô ấy xin lỗi ----"

"Xin lỗi?" Tôi đẩy mạnh anh ra.

"Đúng vậy! Em....." Anh bị phản ứng của tôi hù dọa.

"Tại sao anh muốn em phải xin lỗi cô ấy? Thì ra anh chính là lo lắng Tổng Thiên sẽ thương tâm, dạ dày của em đau căn bản không tính là cái gì! Anh xem anh căn bản đối với cô ấy tình cảm chưa hết! Không quan hệ, anh không cần để ý đến em, anh đi an ủi cô ấy được rồi!" Tôi giận dữ nói.

"Em nghĩ như vậy?" Sắc mặt anh bỗng nhiên lạnh xuống, nhìn ánh mắt của anh sắc bén bức người.

"Đúng vậy." Tôi quật cường mà nói.

"Vậy sao?"

Anh trầm mặc mà đứng dậy đi đến cửa, bỏ lại một câu làm tôi hoảng sợ, sau đó mở cửa đi tiếp. "Anh không thích em như vậy."

Nước mắt tôi lặng lẽ chảy xuống hai bên má. Sáng hôm sau ---

Anh đi lên trường, để lại ở bàn trang điểm một tờ giấy muốn tôi ăn cơm đúng giờ.

Nhìn thấy tờ giấy, tôi không khỏi hồi hận chuyện tối hôm qua nói ra với anh những lời đó. Tôi cũng không hiểu được, tôi vì sao lại nói ra những lời đó? Đây đối với anh mà nói, cũng không công bằng.

Từ khi Tống Thiên xuất hiện, trái tim tôi vẫn luôn ở trạng thái không yên bất an, rất sợ tôi sẽ mất anh. Khi tôi thấy hai người bộ dáng vui vẻ nói chuyện, trong lòng tôi nảy lên chính là chua xót.

Con người chính là như vậy, một khi chiếm được cái gì sẽ lo sợ mất đi.

Tôi nghĩ tôi hẳn là cùng anh thăng thấn mà nói chuyện, cũng vì lời nói tối hôm qua nên hướng anh xin lỗi. Sau khi quyết định, tôi đến thư phòng xem thời khóa biểu của anh. Ủ! Ngày hôm nay lịch anh chật kín, không bằng buổi tối làm một bàn đồ ăn phong phú coi như nhận tội với anh, anh nhất định sẽ cao hứng.

Tôi bắt đầu chờ mong buổi tối đến.

Tôi nhìn tủ lạnh một chút, âm thầm tính toán những thứ gì còn thiếu, đi siêu thị mua.

Thời gian từng phút trôi qua, cuối cùng cũng tới thời khắc xé chiều.

Tôi bắt đầu chuẩn bị cơm tối, rửa rau, thái rau, tôi phải làm xong trước khi anh về. Đang muốn xào rau thì tôi phát hiện muối thế nhưng đã không còn. Tôi thầm mắng mình sơ ý cư nhiên lại quên muối, đành phải chạy nhanh đi mua.

Tôi lập tức cầm lấy ví tiền, đứng rồi, còn có dù, hiện tại bên ngoài đang mưa lớn, vội vã chạy đi siêu thị. Mở cửa, làm tôi bất động.

"Tống Thiên!" Tống Thiên căn bản đang muốn ấn chuông cửa.

"Giang Tuyết, có một số việc mình muốn nói rõ cho ----"

Tôi cắt ngang lời nói của cô ấy: "Cô đi vào trước ngồi một chút chờ tôi trở lại rồi nói sau được không?" Không đợi cô trả lời, tôi vội vàng mà rời đi. Tôi biết rõ tôi như thế là thất lễ, nhưng cũng chỉ là chờ tôi trở lại sẽ cùng cô ấy nói tiếng xin lỗi.

Tôi rất nhanh mà đến siêu thị mua muối rồi chạy về nhà, trên người ướt gần hết, tôi không quan tâm.

A? Cửa như thế nào không có đóng? Có thể nào Tống Thiên đã rời đi rồi? Nhưng cô ấy có chuyện muốn nói với tôi.... Mặc kệ, vào trong sẽ biết. Tôi cắt dù vào sau cánh cửa, kết quả tôi lại thấy được một màn làm tan nát cõi lòng ----

Anh cùng Tống Thiên hai người đang ôm nhau!

Mất tôi mở to, không thể nào tin, không nghĩ phải nhìn hình ảnh lần nữa làm tôi đau lòng.

Tôi liên tục chạy, vẫn chạy thẳng về phía trước, chạy đã mệt tôi mới ngừng, trên mặt tôi không biết là nước mưa hay là nước mắt. Trong đầu quanh quẩn hình ảnh bọn họ ôm nhau, ngực giống như bị con gì vô tình nhéo, đau không chịu nổi.

Nhìn thấy trong tay còn cầm muối, tôi nở nụ cười.

☆ ☆ ☆

"Giang Tuyết, mình đi mau một ít đồ, một lúc sẽ trở về."

"Được."

Tôi đứng ở phía cửa sổ, nhìn cảnh tượng bên ngoài. Trời vẫn còn mưa.

Ba ngày trước, tôi một thân ướt sũng ngồi trước căn phòng của Tâm Đồng thuê, làm cho cô ấy sợ hãi. Cô vội vàng mở cửa để tôi vào trong, còn cầm một bộ quần áo cho tôi thay, rồi mới hỏi tôi chuyện gì xảy ra.

Tôi che giấu sự thật, chỉ nói tôi và Lạc cãi nhau, trong cơn tức giận bỏ chạy ra ngoài, muốn tới đây ở vài ngày, chờ hết giận sẽ trở về. Tâm Đồng mặc dù bán tín bán nghi, nhưng vẫn để tôi ở lại.

Mấy ngày nay, tôi cố gắng quên một màn làm tôi đau lòng, nhưng không thể nào quên được, không muốn nhớ đến, nhưng lại thường xuyên hiện lên trong tâm trí tôi. Mỗi lần nhớ lại, trái tim tôi liền cảm thấy đau đớn.

"Minh đã về." Tâm Đồng lớn tiếng hô.

Tôi giữ vững tinh thần, đối mặt với Tâm Đồng. "Nhanh như vậy đã về?"

Tâm Đồng đem đồ để xuống. "Cửa hàng tiện lợi ngay dưới lầu, đương nhiên sẽ rất nhanh!" Cô rót nước đưa cho tôi. "Này! Cho bạn."

"Cảm ơn." Tôi nhận lấy.

"Giang Tuyết, bạn không cản trở về sao? Ba ngày rồi dù sao cũng nên hết giận, nếu bạn còn không trở về, mình đoán giáo sư Lạc muốn đi báo cảnh sát." Tâm Đồng nhìn tôi, đáy mắt có ý tứ dò hỏi.

"Để xem." Tôi qua loa trả lời.

"Đừng nói nữa, mấy ngày nay bạn buồn bã, mặt co mày cau, bạn không dễ chịu, tôi tin tưởng giáo sư Lạc nhất định cũng không chịu nổi, vậy bạn tội gì phải tự làm khổ cả hai chứ?" Tâm Đồng thở dài nói.

Anh sẽ không dễ chịu sao? Tôi không muốn đi sâu vào vấn đề này. Nhưng mà Tâm Đồng không thể đợi, không dám đảm bảo Giang Tuyết sẽ không đi tìm anh. Nhưng nếu không ở đây, tôi có thể đi đâu chứ?

"Được, ngày mai mình sẽ trở về."

"Thật sự?" Tâm Đồng vui vẻ. Tôi gật đầu. Xem ra phải về nhà mình.

"Thật tốt quá."

Tâm Đồng mở ra một túi đồ mới mua về, ngượng ngùng nói: "Mình đi toilet chút." Tôi thấy cô xấu hổ làm gì, nhìn đến tay của cô sờ dĩ cầm cái gì đó - băng vệ sinh, tôi mới hiểu ra.

Chờ một chút! Tôi đột nhiên nhớ hình như thật lâu tôi chưa có, gần đây cũng thường cảm thấy buồn nôn, hay mệt mỏi.... Dù loại dấu hiệu, làm cho tôi không thể không nghi -----

Không, sẽ không, chúng tôi rất cẩn thận! Chính là sự việc cũng không có gì tuyệt đối, vì để an toàn, tôi phải đi kiểm tra một chút.

"Tâm Đồng, mình đi ra ngoài một chút." Tôi nhanh chóng ra cửa.

Một giờ sau, tôi đã tìm ra câu trả lời.

"Chúc mừng cô, cô đã có thai." Bác sĩ cười nhìn tôi mà nói.

Trong đầu tôi ầm một tiếng vang lên, tôi thế nhưng lại có thai.... Toàn bộ tâm tư của tôi đều ở hai chữ "Có thai", Bác sĩ nói gì đó, tôi ngoảnh mặt làm ngơ, bị vây ở bên trong kinh hải, trần ngập hoảng loạn.

Không được, tôi nhất định phải tỉnh táo. Chỉ tỉnh táo lại, tôi mới có thể bước tiếp theo nên làm thế nào. Tôi hít thở thật sâu, an ủi chính mình.

Tin tức này có nên nói cho anh biết không, sau khi chính anh làm cho tôi thương tâm, tôi không có cách nào đối mặt với anh, tôi cần có thời gian để hiểu rõ tất cả mọi chuyện. Không bằng tôi trở về nhà cha một chuyến, chờ tôi chuẩn bị tốt tâm lý đối mặt với anh, tôi sẽ gặp anh nói cho anh biết chuyện này.

Ừ! Quyết định như vậy đi.

Buổi chiều ngày hôm đó, tôi tạm biệt Tâm Đồng, ngồi xe trở về nhà.

☆ ☆ ☆

Tôi mệt mỏi về đến nhà, cha cùng đi đều về mặt kinh ngạc.

"Tiểu Tuyết, như thế nào con lại một mình trở về đây? Bất thành linh như vậy? Thiệu Nông không cùng con trở về?" Cha đầy nghi vấn.

"Đừng vậy! Con và Thiệu Nông xảy ra chuyện gì? Hai ngày trước nó có gọi điện về hỏi con có trở về đây hay không, mà hiện tại còn lại về đây! Không phải hai con cãi nhau chứ?" Di Ki quan tâm hỏi.

Nhìn hai người đầy nghi vấn trên mặt, tôi suy nghĩ nên nói như thế nào.

"Ách..... Mấy ngày trước, con và Thiệu nông cãi nhau, cả ngày chạy ra ngoài, cho nên anh ấy mới gọi về hỏi cha và đi. Nhưng mà chúng con đã làm lành, lần này anh ấy đồng ý cho con một mình trở về thăm cha và đi." Tôi càng ngày càng nể bản lĩnh nói dối không thay đổi sắc mặt của tôi.

"Là như thế hả!" Cha tin tôi. "Tiểu Tuyết, con cùng Thiệu Nông cãi nhau chuyện gì thế?"

"Một chút chuyện nhỏ thôi, ba không cần lo lắng."

Nhìn ra tôi không muốn nói nhiều, đi Kì lên tiếng giúp tôi.

"Tiểu Tuyết, con ngồi xe cũng mệt rồi. Vào nghỉ ngơi trước đi, nếu không Vũ Hiền về nhìn thấy con lại dính lấy. Khi nào có cơm chiều, đi sẽ gọi con."

"Được." Tôi nhanh chóng rời đi, đỡ khỏi bị cha hỏi chuyện.

Bốn ngày, tôi "trốn" về nhà đã được bốn ngày.

Mấy ngày này, chuyện đó trong lòng tôi lắng đọng xuống rất nhiều, cũng có thể tĩnh táo lại mà nghĩ.

Tôi nghĩ, chuyện này cuối cùng nên phải giải quyết, tôi không thể chạy trốn mãi được. Nhớ lại cảnh kia, mặc dù làm tôi khổ sở, nhưng mà tôi cũng có quyền lợi để biết rõ đây rốt cuộc là chuyện gì. Ngay lúc đó tôi lại yếu đuối mà chạy đi.

Tính toán, tôi rời đi cũng một tuần lễ. Dĩ có từng nói qua anh có gọi điện tìm tôi, anh còn quan tâm đến tôi sao? Tôi rời khỏi anh, anh sẽ nhớ tôi sao? Hay là anh cứ như vậy cùng Tống Thiên ở một chỗ?

Nhìn anh từng ngày ngủ trên giường, hiện giờ lại chỉ còn tôi cô đơn mà nằm, nước mắt của tôi chảy xuống..... Tình yêu khiến tôi trở nên yếu ớt hay khóc.

Cốc! Cốc! "Tiểu Tuyết, dĩ có thể vào không?"

Là dĩ. Tôi vội vàng lau khô nước mắt. "Mời vào."

Dĩ mở cửa đi vào, vừa thấy tôi hỏi: "Con làm sao vậy? Làm sao mắt con đỏ vậy?"

"Không, không có gì, có thể mang kính sát tròng lâu ngày, có chút không thoải mái." Tôi tùy tiện tìm một cái cớ lấy lệ.

"Oh?" Dĩ tựa hồ không tin.

"Dĩ tới tìm con có chuyện gì không?" Tôi mau chóng dời đi sự chú ý của dĩ.

Dĩ kéo tôi ngồi xuống. "Cũng không chuyện gì, chỉ là muốn cùng con nói chuyện mà thôi."

"Có chuyện gì hả?"

"Lần này con trở về, dự tính muốn ở bao lâu?" Dĩ khẽ mỉm cười.

Không giải thích. Chờ tôi chuẩn bị tâm lý tốt, rồi nói sau.

"Con muốn ở bao nhiêu ngày, Thiệu Nông không có ý kiến gì sao?"

"Sẽ không." Anh như thế nào sẽ có ý kiến? Căn bản anh còn không ngờ sau khi anh gọi điện thoại xong tôi mới trở về, hơn nữa cũng sẽ không gọi nhiều lần, thật ngu ngốc.

"Nói đến Thiệu Nông, con đã về nhà vài ngày, nó thế nào cũng không gọi điện thoại tới hỏi thăm?" Dĩ lộ vẻ mặt hoài nghi.

"Ách....." Ánh mắt tôi không dám nhìn nhìn dĩ. "Bởi vì con đã gọi cho anh, anh còn nhờ con hỏi thăm sức khỏe của cha."

"Là thế phải không?" Ánh mắt dĩ bắn khoăn nhìn tôi.

"Dạ. Chính là như vậy, con đã quên không nói cho cha và dĩ biết." Tôi theo bản năng trốn tránh dường như sợ dĩ biết rõ tất cả mọi chuyện.

Khi nào thì tôi bắt đầu trở nên nói dối? Tôi ở trong lòng khẽ thở dài.

Bầu không khí lập tức trầm xuống, dĩ chăm chú nhìn tôi một lúc, mới mở miệng nói: "Tiểu Tuyết, dĩ xem con như chính con ruột của mình, dĩ rất hi vọng chúng ta có thể chân chính là mẹ con bình thường, trong lúc đó cũng có thể nói chuyện chia sẻ tâm sự cho nên con có tâm sự đừng ngại có thể nói với dĩ."

Lần này dĩ nói làm cho tôi có chút cảm động. Chính là tôi còn không muốn nói, tôi không muốn cho hai người biết nỗi khổ tâm của tôi.

"Dĩ, con thật sự không có chuyện gì, dĩ đừng đa nghi." Dĩ nhất định là nổi lên lòng nghi ngờ, xem ra tôi cẩn thận chút, đừng lộ ra sơ hở.

"Con đã nói như vậy, dĩ cũng không nói thêm nữa. Dĩ và cha con chỉ hy vọng con có thể hạnh phúc vui vẻ, con cũng đừng làm cho chúng ta thất vọng." Về mặt dĩ nặng trĩu mà nói, rồi đi ra khỏi phòng.

"Dì." Dì ngừng lại, nhìn tôi. "Cảm ơn dì." Tôi chân thành mà nói.

"Đưa ngọc." Dì nói xong đi ra khỏi phòng.

Nhìn bóng dáng của dì, tôi có thể cảm nhận được sự yêu mến của dì đối với tôi.

☆ ☆ ☆

Hai ngày yên ổn mà trôi qua.

Chiều hôm đó, tôi muốn đi một chuyến đến nhà sách, tôi muốn mua mấy quyển sách có liên quan đến mang thai và sinh sản. Không có biện pháp hỏi dì, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lần trước kiểm tra bởi vì kinh nguyệt, bác sĩ nói với tôi cái gì tôi cũng không có chú ý. Lần này đi, tôi cần phải hỏi cho rõ ràng. Nhưng thời gian tới, anh sẽ ở bên cạnh tôi sao?

Mua sách, lại trên đường phố tùy ý đi dạo, về đến nhà trời cũng gần tối.

Vừa vào cửa, cha liền vội vàng hỏi tôi: "Tiểu Tuyết, con đã đi đâu? Trễ như thế này mới về!"

"Đi mau một chút sách, lại đi dạo một chút không chú ý thời gian." Cha có thể là lo lắng cho tôi! Nhưng mà, tôi cảm thấy cha và dì có vẻ khác thường?

"Cha, dì, chuyện gì xảy ra sao? Hai người nhìn có chút kỳ quái." Tôi nghi ngờ mà hỏi. Cha và dì liền liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cha mới nói tiếp: "Không có việc gì, không có việc gì. Con đừng quá đa nghi."

Dì nói tiếp: "Con mau đi lên lầu đi!"

Lên lầu? Tôi sẽ lên lầu, nhưng mà tôi muốn gặp em trai đáng yêu của tôi trước.

"Vũ Hiên đâu? Hắn là đã về rồi chứ?"

"Nó đã trở về, hiện tại đang ở trên lầu. Con về phòng, gọi nó cùng xuống ăn cơm." Dì có vẻ có chút lúng túng.

"Được." Mặc dù cảm thấy có chút gì đó kỳ quái, bất quá tôi vẫn lên lầu quay về phòng, tôi mua mấy cuốn sách cũng muốn cất kỹ, không thể bị phát hiện.

Đóng cửa phòng, tôi nghĩ muốn thò tay mở đèn, nhưng lại bị người từ phía sau ôm chặt lấy.

"Tiểu Tuyết!"

Tôi khẽ run lên, là Lạc. Hóa ra cha và dì muốn tôi mau chóng lên lầu thì ra lý do này. Nhớ tới cảnh anh và Tống Thiển cùng một chỗ ôm nhau, tôi phần nộ mà muốn tránh thoát khỏi ngực anh, túi xách trong tay cũng rơi xuống đất.

"Đừng nhúc nhích, để anh ôm em một chút."

Ôm tôi? Tôi lập tức giãy dụa, cùng anh đối lập nhau.

Trong bóng tối, tôi chỉ có thể dựa vào một chút ánh sáng ngoài cửa sổ nhìn anh.

"Em mới không cần bàn tay đã từng ôm Tống Thiển mà đến ôm em! Buông em ra!"

"Tiểu Tuyết, anh....."

"Anh muốn nói không thích em như vậy phải không?" Một câu "không thích" của anh, có biết thương tổn tôi bao sâu không? Trong lòng nổi lên chua xót, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống.

"Ba" một tiếng, đèn sáng, là anh bật đèn. "Em khóc sao?"

Hai mắt tôi ngấn lệ nhìn anh, vẻ mặt anh tiểu tụy, trên mặt còn lưu lại râu, người cũng gầy. Anh sống không tốt sao?

Anh lau nước mắt trên mặt tôi. "Đừng khóc, anh sẽ đau lòng." Vẻ mặt hết sức ôn nhu.

"Anh còn có thể vì em mà đau lòng sao?" Trong giọng nói tràn ngập oán hận.

"Không đau lòng em, chứ muốn anh đau lòng cho ai? Tống Thiển sao?" Anh cười nói.

Tôi phần nộ mà ra khỏi ngực anh. "Đúng! Anh đi mà đau lòng cho cô ấy là được rồi!"

Anh cười ha ha.

"Anh cười cái gì?" Tôi lạnh lùng nhìn anh.

"Cười sự hiểu lầm anh và Tổng Thiến." Anh ngưng cười, thay vào đó chính là vẻ mặt nghiêm túc. "Ngày đó em quả nhiên nhìn thấy."

Hiểu lầm? Thật sự là hiểu lầm sao? Điều chính mắt tôi nhìn thấy không phải sao? Bất quá tôi thực sự hy vọng là sự hiểu lầm.

"Anh đã nói là hiểu lầm, vậy anh nên giải thích cho sự "hiểu lầm" này." Tôi yên tĩnh nghe anh giải thích, đây là điều anh nên cho tôi biết.

"Chúng ta ngồi xuống trước rồi nói được không?"

Tôi thuận theo lời anh.

"Em có nhớ lần trước em tham đi tiệc cảm ơn giáo sư, anh nói muốn đi đón em, kết quả anh ngược lại đi xem Tổng Thiến xảy ra chuyện gì?" Anh hỏi.

Nhớ! Làm sao mà không nhớ rõ? Do đó tôi mới sinh ra hờn dỗi mà!

Tôi gật đầu một cái.

"Ngày đó tâm tình cô ấy không tốt, cô ấy nói cho anh biết cô ấy và chồng cãi nhau, nguyên nhân là cô ấy hoài nghi chồng cô ấy ngoại tình, cô ấy thương tâm rất nhiều nên bỏ chạy về Đài Loan." Anh thần nhiên mà nói.

Điều này cũng giải thích tại sao tôi lại thấy trong mắt Tổng Thiến hiện lên một tia buồn bã.

Anh lại nói tiếp: "Cô ấy muốn đi ngắm biển, cũng là mượn việc này giải sầu. Thật ra anh nên nói cho em biết chuyện này, nhưng mà anh cảm thấy đây là chuyện riêng của cô ấy, anh không có quyền nói ra. Sau đó cô ấy nói có thể là sợ em hiểu lầm chuyện giữa anh và cô ấy, cho nên mới tìm em giải thích rõ, ai ngờ em.....!"

Ngày đó Tổng Thiến nói có chuyện muốn nói với tôi, là muốn giải thích sao?

"Đã như vậy, anh cùng Tổng Thiến vì sao lại ôm nhau?" Đây mới là chuyện mà tôi muốn biết.

"Chính là bởi vì em." Anh cười điểm nhẹ mũi tôi.

"Em?" Tôi chỉ vào chính mình, tôi làm chuyện gì?

"Tổng Thiến muốn tìm em giải thích, chính là thái độ lạnh nhạt, lại không biết vì chuyện gì lại chạy ra ngoài, cô ấy nghĩ em không thích cô ấy, cho nên cô ấy mới khổ sở ngã vào lòng anh mà khóc. Như vậy em đã hiểu rõ chưa?" Anh nói rõ sự việc.

Đây cũng là chuyện bé xé ra to sao? Cũng bởi vì chuyện này mà tôi "bỏ nhà" đi hơn một tuần. Đây là tôi tự làm tự chịu sao?

"Tổng Thiến cũng quá đa nghi, em chỉ là vội vã đi mua đồ mà thôi, cũng không phải cố ý không để ý cô ấy." Tôi oán hận mà nói.

Anh khoanh tay trước ngực. "Em nói một chút xem, em vội vã chạy đi mua cái gì?"

"Ách....." Tôi cúi đầu ngập ngừng ảm nói: "Muối."

"Muối? Em liền vội vã mua muối? Anh cho là tôi nói truyện cười.

Tôi không phục ngẩng đầu: "Em đang nấu ăn thì phát hiện không có muối, đương nhiên phải nhanh đi mua."

"Cũng không cần vội như vậy!"

"Em muốn làm xong trước khi anh trở về nha!" Tôi không tự giác mà nói. "Lúc trước em bốc đồng nói rất nhiều điều không phải, cho nên em muốn nấu một bàn ăn thịnh soạn hướng về anh nhận tội."

"Hả!" Anh đưa tay ôm tôi.

☆ ☆ ☆

Tôi lặng lẽ quyến luyến cái ôm của anh, hơi thở anh thật ấm áp. "Lạc. Chồng Tổng Thiến có ngoại tình thật không?"

"Không có, mấy bữa trước Tổng Thiến gọi điện nói với anh là cô ấy hiểu lầm, chồng cô ấy quay về Đài Bắc giải thích với cô ấy, hiện tại hai người đã quay về Mĩ."

"Oh."

"Em không cảm thấy em và Tống Thiến rất giống nhau sao? Hai người chính là hoài nghi chồng của mình, hơn nữa cũng đều tức giận bỏ nhà đi." Anh buồn cười mà cúi đầu nhìn tôi.

Nghe anh nói như vậy, nghĩ lại thật đúng.

"Thực xin lỗi." Tôi thành thật hướng về anh nói xin lỗi.

"Một câu xin lỗi là có thể cho qua chuyện sao?" Anh không đồng ý thế này. "Không muốn bồi thường anh cái gì sao? Anh vì tìm em, đã bao nhiêu ngày không lên lớp, cuộc sống cũng loạn lên."

Nghĩ muốn dùng khổ nhục kế? Anh một thời gian khó khăn, tôi không tốt hơn so với anh! Nhìn anh tiêu tụy, lòng tôi vẫn còn thấy buồn.

Phải nói cho anh biết chuyện kia.....

"Lạc, em đã sớm muốn bồi thường cho anh." Tôi thần bí mà nói.

"Hả? Là bồi thường cái gì?" Trên mặt anh tràn ngập tò mò.

Tôi nắm tay anh để lên bụng tôi, khuôn mặt tươi cười mà nói: "Anh phải làm ba!"

"Cái gì? Em có thai?" Anh vô cùng khiếp sợ, hai mắt tròn thật lớn.

Tôi thấy bộ dạng kinh ngạc của anh, tâm tình càng thêm vui vẻ.

"Tiểu Tuyết." Anh nhìn tôi nhíu mày.

"Làm sao vậy? Anh không thích?" Tôi đưa tay vuốt lên mày nhíu chặt của anh, cảm thấy phản ứng của anh cùng tôi tưởng tượng không khớp.

Anh giữ chặt tay tôi. "Không phải không thích, anh chỉ là không muốn em sớm như vậy đã mang thai."

"Là em không cẩn thận." Biện pháp tránh thai luôn luôn đều là anh làm.

"Là anh sơ sót." Anh thờ dãi.

Tôi giả bộ giận dữ nói: "Anh đã không thích, vậy đừng sinh."

"Tiểu Tuyết, không cho em nói bậy!" Anh xụ mặt.

Tôi ôm cổ anh nói. "Có một đứa trẻ vui đùa mà thôi."

"Em!" Anh một lần nữa ôm lấy tôi.

Tôi ở trong ngực anh nở nụ cười hạnh phúc, trước mặt anh sự lạnh nhạt của tôi biến mất, đây là sức mạnh tình yêu sao?

"Đi, chúng ta xuống lầu. Cha và di đang ở dưới lầu chờ chúng ta."

Nói đến đây, tôi đứng dậy hỏi anh: "Là di nói cho anh biết em ở đây sao?" Di là người có khả năng nhất.

"Đúng vậy. Nếu không anh làm sao biết em chạy đi vài ngày mới về nhà chứ? Em nói, mấy ngày trước em ở chỗ nào? Có phải là nhà Tâm Đồng không?" Anh bắt đầu chất vấn tôi.

"Không phải là Tâm Đồng, em còn có thể đi đâu?" Tôi hỏi lại.

"Sớm biết anh phải hỏi số điện thoại cùng địa chỉ của Tâm Đồng. Anh đoán em nhất định sẽ chạy đi tìm cô ấy, thế nhưng anh lại không biết làm sao tìm được cô ấy." Anh có chút hối hận.

Nói đến nói đi, là anh tự nói mình quá ngu ngốc! Tôi sẽ đi không phải những chỗ này vài ngày? Anh tìm không được tôi, có thể trách ai? Tôi ở trong lòng mà trầm nghĩ.

"Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta đi xuống đi." Tôi thúc giục anh.

Đi xuống lầu, anh đem chuyện tôi có thai nói ra.

Cha và di đều vô cùng sung sướng. Di hỏi: "Mấy tháng rồi?"

Thoáng chốc, ba ánh mắt nhìn tôi. Tôi cúi đầu không dám nhìn, nhỏ giọng trả lời: "Con không biết."

"Cái gì? Con không biết? Chẳng lẽ bác sĩ không nói cho con biết?" Cha gầm nhẹ nói.

"Khi đó con rất kinh ngạc, hơn nữa không biết làm sao, cho nên bác sĩ nói gì căn bản con không nghe lọt vào tai." Tôi ủy khuất mà nói.

Anh ôm bả vai tôi. "Cha, không sao, ngày mai con liền mang Tiểu Tuyết về Đài Bắc kiểm tra, kết quả thế nào con sẽ gọi điện nói cho cha và dì biết."

"Ừ."

"Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, nhanh ăn cơm đi! Tất cả mọi người cũng đói bụng rồi." Di Ki chú ý nói. Bỗng nhiên Vũ Hiên lên tiếng: "Chị, mang thai có phải trong bụng có em bé đúng không?"

"Đúng vậy nha." Tôi cười trả lời. "Vũ Hiên có chuyện gì sao?"

"Tại sao trong bụng chị có em bé chứ?" Vũ Hiên khờ dại hỏi.

Nhất thời, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, không biết phải trả lời như thế nào. Cuối cùng Di Ki lên tiếng nói. "Vũ Hiên, chờ con lớn lên sẽ biết, hiện tại mau ăn cơm."

Vũ Hiên nghe di nói ngoan ngoãn đi ăn cơm, chúng tôi bắt đầu ăn tối. Tất cả mọi chuyện đều đã qua.

☆ ☆ ☆

"Tiểu Tuyết, dậy đi."

Tôi không để ý đến tiếng nói, thảnh thơi ngủ thêm một chút nữa.

Chính là, anh cũng không làm như tôi muốn. "Tiểu Tuyết, mau dậy đi."

"Lạc, anh đừng ầm ĩ." Tôi thật sự không muốn rời giường.

"Em không muốn tham gia lễ tốt nghiệp sao?" Vừa nghe xong, tôi lập tức tỉnh lại.

Tôi thế nhưng đã quên hôm nay là lễ tốt nghiệp? Chẳng lẽ, mang thai cũng sẽ khiến cho trí nhớ suy giảm sao? "Nhanh lên đi rửa mặt, tất cả mọi người còn đang đợi." Anh cười nói.

Anh nói "mọi người", chính là cha chồng, mẹ chồng, còn có cha, dì và Vũ Hiên.

"Anh thế nhưng không gọi em sớm một chút?" Tôi oán hận. Tôi có thể nào để cho các trưởng bối chờ tôi chứ?

"Nhìn em ngủ, anh không nỡ gọi." Anh ôn nhu nhìn tôi. "Em cứ từ từ, anh xuống trước để giúp đỡ mọi người."

"Được."

Hôm nay tôi chân chính tạm biệt cuộc sống đại học, ý nghĩa lạ thường. Tôi sao lại may mắn mà có được nhiều người như vậy yêu tôi giúp tôi cùng vượt qua! Thời gian sau này, tôi sẽ quý trọng bọn họ, tôi cũng biết đối với bọn họ mà nói, chính là đứa trẻ trong bụng của tôi là sự đền đáp cho họ.

Tôi không khỏi nở nụ cười hạnh phúc.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Là Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.